

GROOVE

Nummer 2 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995-2005

Ciara

New Order

Tori Amos

Hammerfall

Moneybrother

Unik CD
till prenumeranter

Overkill • Amos Lee • Isolation Years • Timo Räisänen
CDOASS • Crucified Barbara • Vanessa Liftig • Björn Norestig • S.U.M.O.

Groove 2 • 2005

Overkill	sidan 5
Fyra frågor till Timo Räisänen	sidan 5
Uppäten av monster?	sidan 5
Amos Lee	sidan 6
Vad gör Oasis i New York?	sidan 5
Ciara	sidan 7
Favvoplatior	sidan 7
Isolation Years	sidan 8
Hammerfall	sidan 8
Crucified Barbara	sidan 10
CDOASS	sidan 10
S.U.M.O.	sidan 11
Vanessa Liftig	sidan 11
Björn Norestig	sidan 11
Moneybrother	sidan 12
New Order	sidan 14
Tori Amos	sidan 17
Albumrecensioner	sidan 19
Egenrecensioner	sidan 20
DVD-recensioner	sidan 24
Groove CD 2 • 2005	sidan 27

Iedare

Snart är det ljust och varmt

Ännu är tiden för kortärmat inte riktigt här, men snart är det väl ändå dags. Då börjar man osökt fundera kring sommarens festivaler, vilka ska man åka till (i år funderar jag på Roskilde, det var länge sedan) och vad man vill se (Moneybrother självklart, kanske också Duran Duran...). Men tills snön släpper greppet sätter jag mig ner med DVD:n från Simon & Garfunkels mäktiga Central Park-spelning för att påminna mig om den där magiska utomhuskonserterkänslan som kan infinna sig ibland.

Utöver att Groove utökat till 10 nummer/år så har vi 10-års-jubileum i år. Detta innebär att vårt majnummer kommer att se lite annorlunda ut (och kanske även de efterföljande). Vi ska gå igenom våra uppmot 100 nummer och se

vilka artiklar som kan vara kul att publicera igen, om du har några önskemål är det bara att höra av sig. Otoliga recensioner finns också i arkiven, dessa kommer inom kort att bli sökbara på vår hemsida som samtidigt får sig en uppsträckning. Bland annat skapar vi en login för vår familj, våra prenumeranter, där man får specialerbjudanden och kan vinna fina saker (som exempelvis festivalbiljetter!). Och sen i september har vi tänkt fira vårt jubileum med några konsertfester, håll utkik efter mer info om dem.

Med stor tillförsikt färdas vi därför ut ur vintermörkret. Mot ljuset!!!

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Mark Mann

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikanter Henrik Lantz, Alfred Nerstu

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare	Annica Henriksson
Mats Almegård	Johan Joelsson
Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Thomas Nilson
Daniel Axelsson	Daniel Severinsson
Mikael Barani	Niklas Simonsson
Roger Bengtsson	Magnus Sjöberg
Jonas Elgemark	Mathias Skeppstedt
Mattias Elgemark	Henrik Strömberg
Andreas Eriksson	Christian Thunarf
Fredrik Eriksson	
Moa Eriksson	
Johannes Giotas	
Torbjörn Hallgren	

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

 CMM GROUP

Groove topp10

enligt Moa Eriksson, moa@groove.se

- The Similou – So Hot Right Now (kommande album)**
Mickael Jackson möter Phoenix. Extremt proffsigt för att vara debut.
- Stereo Total – Do the Bambi (album)**
Fånigt och medryckande men med mörka undertoner.
- Assid – Habibi (singel)**
Nittiotalets eurodisco i en uppdaterad arty version. Det perfekta soundtracket till en Bret Easton Ellis-roman.
- Nouvelle Vague – Nouvelle Vague (album)**
Easy/bossaversioner av punkklassiker.
- David Fridlund – White Van (EP)**
Skånsk pop när den är som bäst.
- Ayesha – Fire (singel)**
En svensk Lil' Kim.
- Silverbullit – Arclight (album)**
Hårt och vackert.
- Håkan Hellström – En midsommarnatts dröm (singel)**
Sommarkänslor!
- Dalida (ikon)**
Dalida har spelat in över tusen låtar och sålt guld många gånger om. Under sin livstid umgicks hon med Bardot, Gainsbourg och Edith Piaf. Har du inte hört talas om henne är det tid nu. Kolla in hennes hemsida www.dalida-show.com
- Musique Automatique (klubb)**
Min och Eriks klubb på Vinylbaren i Malmö! (www.kulturbolaget.se)

Här är några av sakerna
du kan vinna
om du surfar till
www.groove.se

plattor med

Logh

Denison Witmer

Epom och Powersolo

Kristofer Janzon

Amos Lee

Doves- t-shirts

Millencolin t-shirt

Hammerfall-kondomer

Backyard Babies-boken

Blod, svett och dårar

KINGWOOD / Nytt album ute 30 Mars!

Singeln RAY i butik 16 Mars!

Innehåller en exklusiv låt samt en live-inspelning av 'Bullion' från Arenan - Stockholm, Mars 2003.

Millencolin live:

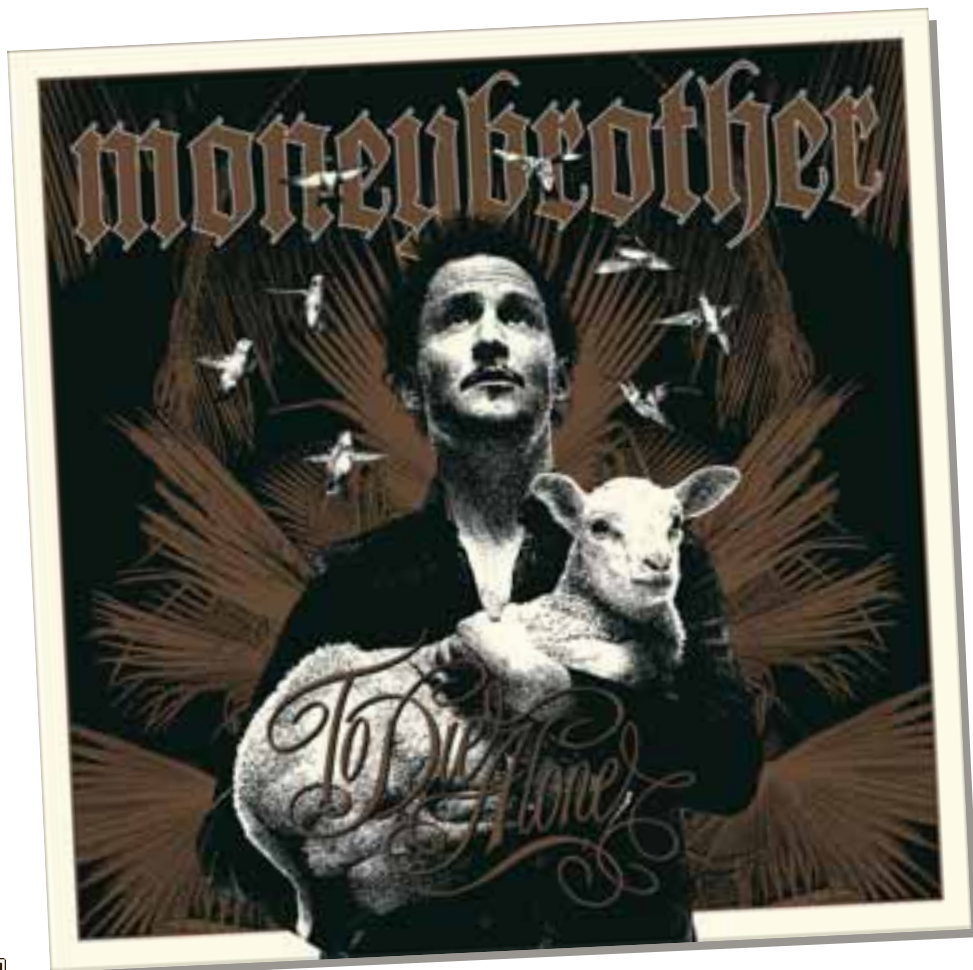
08.04 Umeå Open - UMEÅ, 28.04 Trägård - GÖTEBORG, 29.04 Mejeriet - LUND, 30.04 Arenan - STOCKHOLM

www.millencolin.com

Biljetter till Umeå, Göteborg och Stockholm: www.ticnet.se, Lund: www.juliusbiljettservice.se/

www.burningheart.com

TO DIE ALONE / Nytt album ute nu!

Innehåller singeln 'They're Building Walls Around Us'!

Musikåret 2005 kunde inte börja bättre, vackrare eller svängigare än så här!

'To Die Alone' finns tillgänglig i två versioner:
CD/DVD LTD Edition (BHR1041-2)
CD (BHR194-2)

www.moneybrother.net

border music

CHICK HABIT

MORE MORE MORE...

Korta koncisa låtar - ingen bullshit, fullt ställ, massa melodier och en röst du inte glömmer.

FINT TILLSAMMANS

FT

17 låtar om den manliga bräckligheten och det kvinnliga sveket. Indie-Velvet möter Dean Martin-smör. Romantik och fullt ös!

THE CHRYSLER

COLD WAR CLASSIC

The Chrysler följer upp den lysande debuten Failures & Sparks med ännu mer skruvad, vemodig och vacker pop. Denna gång har tumskrubarna dragits åt än hårdare, vilket resulterat i en kompromisslös och dystopisk skiva.

JULIETTE & THE LICKS

LIKE A BOLT OF LIGHTNING

Från ingenstans kommer denna rock'n'roll granat iform av en sex låtars debutep ifrån Juliette & The Licks. Bandet frontas av den inte helt okända skådespelerskan "Juliette Lewis". Vi ger unisont fem fingrar i luften för deras 70-tals doftade rock'n'roll tänk Patti Smith & Pretenders influerade av Stooges. Redan massor av press bla. tre sidor i tidningen Sex, MTV News etc.

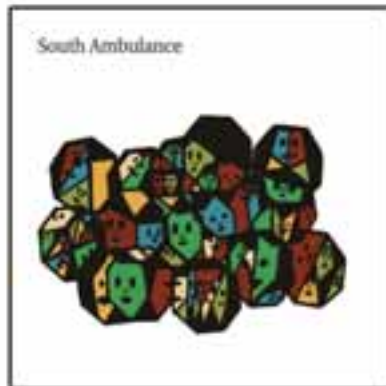
SOFIA HÄRDIG

THE STORM IN MY HEAD

Fantastisk platta som andas mycket "storstad". Men kan lätt dra paralleller till Sonic Youth och Patti Smith.

SOUTH AMBULANCE

SOUTH AMBULANCE

Fantastiskt pop album. Innehåller bl a "Die 5 Times Times 5" och "Saturdays for Sad Excuses". För fans av Velvet Underground, TV Personalities, My Bloody Valentine, och alla som har ett hjärta.

"De gör apart och lite krånglig pop som döljer perfekta melodier" THE CRICKET

THE POSTAL SERVICE

WE WILL BECOME...

Ny cdep ifrån det amerikanska Postal Service. A-låten är hämtad från senaste succéplattan men b-sidan är helt ny. Remixer ifrån bla Styrofoam, Matthew Dear. Videon snurrar på MTV samt ZTV. Detta är amerikans motsvarighet till The Knife.

CAMERA OBSCURA

I LOVE MY JEAN

Äntligen!! Ny singel ifrån Skottlands bästa band efter Belle & Sebastian. 3 låtar på både 7" och CDEP. Obs. vinylen är naturligtvis limited, alla 3 låtarna är helt nyinspelade och kommer inte att vara med på Camera Obscuras kommande höstalbum.

Overkill

Blir vid sin läst

Tjugo år efter debuten *Feel the Fire* återvänder thrash-legenderna Overkill till skivdiskarna med *RELIXIV*. De är visserligen inte ensamma om att sprida thrashens förkunnelse, men det finns en väsentlig skillnad mellan Overkill och återuppståndna akter som Exodus och Death Angel. New York-kvintetten har aldrig ens funderat på att kasta in handduken.

– Man spottar inte på det man älskar, säger sångaren Bobby "Blitz" Ellsworth då vi träffas i Stockholm. Det var, sorgligt nog, en journalist i går som undrade om detta är en återförening. Det är möjligt att vi inte har fått mycket press i Skandinavien på sistone, men när alla andra stack hem och arbetade på pappas firma fortsatte vi med det här.

– Fast ärligt talat störs jag inte av att dom gamla banden plockar fram instrumenten igen, tidigare fanns det ändå inte tillräckligt med stjärnor för att vi alla skulle kunna överleva.

För att bättra på gruppens status på våra breddgrader har man nått en uppgörelse med den blågula etiketten

Regain. Förhoppningen är att även vi nordbor ska förstå att detta är ett hårt arbetande band som inte vill bedömas enbart på gamla meriter.

Att Bobby och basisten DD Verni skulle presenterat ett nytt alster i en källare på Södermalm hade tidigare varit otänkbart. Men nu är de här och entusiasmen är det inget fel på.

Jag kan dock inte låta bli att fundera kring varför inte Overkill uppnått samma stjärnstatus som andra band ur samma tidsepok. Den mindre smickrande anledningen skulle kunna vara att de inte gjort lika helgjutna album. En mer hedrande teori är att de aldrig vikt en tum från sitt grundkoncept.

– Det finns flera anledningar till det. Vi hittade något under åttiotalet som inspirerade oss extremt mycket och som förändrade våra liv. Vi skippade universitetsstudierna för att ta oss an en karriär inom musiken, utan att veta om det skulle hålla i tio minuter eller tio år.

– I det här bandet funderar vi aldrig över vad folk ska tycka, fortsätter Bobby, så länge vi själva är nöjda behöver vi inte

bry oss om någonting annat. Vi vet vad vi är bäst på och lever från dag till dag. Nu sitter jag här 20 år senare och blir intervjuad av dig. Det borde inte vara möjligt, men det händer på grund av vår unika filosofi.

Frontmannen berättar att hela hans dagar ägnas åt att ta hand om saker som rör gruppen. När tröjor ska tryckas, turnéer planeras eller kontrakt diskuteras kliver han in i rollen som manager och så har det varit de senaste tio åren.

– Man kan mäta sin framgång i pengar eller i dagar. Uppenbarligen har vi valt det senare, vår integritet kommer ut ur högtalarna när du lyssnar på skivan vi just gjort. Det här är Overkill. Vår attityd passar inte alla, men vi försöker inte heller nå ut till dom breda massorna.

– Det har varit 20 givande år, jag skulle inte ändra någonting. Det har gett mig vad jag ville ha ut av livet – och det är vad som definierar succé för mig. Att jag har mindre stjärnor på mitt bankkonto än andra är oväsentligt.

Patrik Wirén

4 frågor till...

Timo Räisänen, aktuell med solodebuten *Lovers Are Lonely* och Sverigeturné i vår.

Hur känns det att komma ut och stå på egna ben nu efter att ha lirat med både Håkan Hellström och Her Majesty?

– Det känns helt fantastiskt bra. Det är som natt och dag. Jag är stolt över att få göra det. Det är kul att hålla på och styra upp allting. Som att sätta ihop ett band inför turnén. Även om jag tidigare kunde känna igen mig i texter så är det här ju jag. Allting blir så personligt. **Du spelade in skivan i någon stuga ute i skogen. Hur var det?**

– Jag och min producent Hans Olsson åkte ut till den här stugan utanför Göteborg. Det var bara en liten stuga utan rinnande vatten och täckning till telefonerna. Vi höll på i två månader. Resultatet blev väldigt ärligt, kanske för att det var så tyst och ensligt där ute.

Du befinner dig just nu på turné. Hur skulle du beskriva dina solospelningar?

– Jag har bara spelat två gånger med bandet. Men det är ett jättestort grymt band som jag har lyckats hitta. Några av bandmedlemmarna är helt nya för mig. Vi inledde turnén i Västerås och det var en skitbra känsla.

Kärleken verkar vara en viktig ingrediens i dina låtar. Var kommer all denna kärlek ifrån egentligen?

– Den kommer ifrån mig och mina erfarenheter. Den kommer när jag har upplevt grejer som har gett mig inspiration till att skriva låtar.

Johan Joelsson

Uppäten av monster eller kidnappad av rymdvarelser?

Jag har tidigare skrivit att singer/songwriterscenen av idag saknar humor, men efter att ha sett konvolutet till Elin Sigvardssons album kan jag inte annat än ändra mig. Att ha ring i läppen 2005 kan inte ses som något annat än humor.

Överhuvudtaget finns det mycket som tyder på att hela albumet är ett skämt (bara det faktum att hon blivit upptäckt av Lars Winnerbäck är oerhört komiskt). Men förutom Elin Sigvardsson är det få förunnat att ha humor i dessa dagar.

Grå och seg prettomusik har aldrig haft så stort inflytande över den svenska musikbranschen som idag. Som en stor ångvält kör den fram och dödar allt nytänkande, all

humor och all genialitet. Till råga på allt får utövarna av den här musiken oftast snälla recensioner eftersom ingen vågar säga hur tråkigt de tycker det låter med risk för att framstå som ytliga. Vad ingen vågar tillstå är att det mesta låter lika urvattnat som en torkad fisk (att jag vågar beror på att jag är en korkad ung tjej, blond till råga på allt).

Den svenska musikvärlden av idag består av två motpoler. Antingen av ovan nämnda zombiemusik – eller Fame Factory för hela slanten.

Alltså: pest eller kolera, granat i huvudet eller påkörd av långträdare, uppäten av monster eller kidnappad av rymdvarelser. Vad väljer du?

Jag saknar den smarta, medryckande musiken. Musik som både vill få en att dansa och känna efter långt inne i bröstet. Varför skapade Gud bara en Morrissey? Kunde han inte ha skapat tio små morror när han ändå var igång?

Och varför Gud, var Serge Gainsbourg tvungen att gå och dö? Om man vill lyssna på något som är genialt och underbart idag får man oftast vända sig till äldre musik. Just nu lyssnar jag nästan uteslutande på fransk sextiotalspop (yé-yé): Brigitte Bardot, Jane Birkin, France Gall, Françoise Hardy och Dalida. Deras musik har glimten i ögat utan att bli schlagerbanal. Den är medryckande, fånig och fantastisk – kort sagt en bländande

kontrast mot alla självömkande gitarrknäpande träskallar.

Men visst finns det musikaliska hjältar även idag. Kolla in några av dem på min tio-i-topp-lista på sidan två och rusa sedan till skivaffären. Tvätta håret, släng flanelskjortan och glöm för all del inte att tacka mig när ni upptäcker att de där antidepressiva medicinerna inte behövs längre.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Amos Lee

Stor musik med små medel

Små bargigs mot Dylan-turné. Lärarjobb mot storskalig satsning på albumdebuten. Amos Lee byter upp sig, och han gör det tack vare en själfull och jordnära röst. Och med lite hjälp på traven av en annan sångfågel.

Virveltrumman vispar igång, en mjuk basgång fyller ut och en ensam gitarr plockar försiktigt fram en countrydoftande slinga. Därefter rösten. Varm och själfull berättar den att "I ain't no wide-eyed rebel". Bakom orden står Amos Lee och just de där orden säger en hel del om hans musik. Istället för att spärra upp ögonen och häva sig på tå sluter han hellre ögonen och lutar sig tillbaka. Och låter ett känsligt anslag vila över sina souliga berättelser.

– Jag var vildare förr, säger Amos Lee. Och jag kan vara rätt galen ibland nu också. Men, dom som hör min musik säger direkt att "hey, det där var en mogen och lugn kille".

Den 27-åriga Philadelphia-bon har på senaste tiden gått från små kaféspelningar och "öppen scen"-tillställningar till att turnera med självaste Bob Dylan. I vår öppnar han för gubben Bob i städer över hela USA. En som haft ett finger eller två med

i Amos Lees framgångsspel är utan tvekan en dam vid namn Norah Jones. Hon bjöd med honom som förband på turnéer både i Europa och i hemlandet, och en betydligt större publik fick upp öron och ögon för den lovande singer/songwritern.

Kopplingarna till Norah Jones är fler. Deras musik har samma varma och lite vuxna tonläge. Och när Lees debutalbum *All My Friends* landar på skivdiskarna står Blue Note, samma klassiska jazzbolag som gjorde Norah Jones till en mångmiljionsäljande artist, för utgivningen. Dessutom svarar Lee Alexander, basist i Norahs band, för produktionen. Som om inte det vore nog gästspelar också hon själv på ett par av skivans spår.

Kvällen innan jag pratar med Amos Lee har han gjort en spelning på Lydmar Hotell i Stockholm där han stannat till under sin europeiska promotiontripp. En "skitspelning", tycker han själv.

– Publiken var högljudd och full. Jag föredrar att dom är lite mer tysta. Det hjälper mig att fokusera.

Till Stockholmsframträdandet hade han med sig ett litet band i form av trummisen Fred Berman och basisten Jaron Olevsky. Numera föredrar Amos att inte resa ensam.

– Jag har turnerat i flera månader ensam med min gitarr, säger han. Ensamheten kan nästan få en att tappa förståndet. Fast ibland kan det vara skönt att slippa bry sig om någon annan.

Några större förväntningar på hur debutalbumet kommer att tas emot har han inte.

– Om det säljer: visst, fint! Om det inte säljer: ta ett jobb! Men, jag hoppas väl på att jag ska slippa ta ett jobb.

Innan musiken tog överhanden jobbad Amos Lee som lärare för lågstadies elever.

– Det är mycket svårare att vara lärare än att vara musiker, säger han. Som lärare har du att göra med individer. Individer som du måste lära saker. Som musiker behöver du bara gå upp på scenen och spela inför en publik. Du behöver inte individualisera varenda låt.

Nu behöver nog inte Amos Lee oroa sig för att behöva sätta sig bakom katedern igen. Plattan *All My Friends* har förutsättningar att hitta en bred lyssnarkrets. Kanske tillräckligt bred för att Amos Lee ska ha råd att skaffa sig en egen bostad.

– Jag har faktiskt inget eget hem, säger han. Jag sover på soffan hemma hos vänner. Men jag klagar inte. Jag får hålla på med något som jag älskar. Så det är värt det.

Daniel Axelsson

Vad gör Oasis i New York?

krönika

Ibland händer det konstiga saker i New York. I januari kom nyheten att Oasis ska spela på Madison Square Garden i sommar. Oasis har inte gjort en riktigt bra skiva på länge nu, de säljer inte så bra heller och deras storhetstid är definitivt förbi. De har aldrig spelat i Madison Square Garden, inte ens när de var stora. Så hur kommer det sig då att de bokas nu? Är nya skivan så otroligt bra att skivbolaget tror att de kommer att bli större än de någonsin varit i USA?

Jag och mina kompisar har diskuterat detta länge över åtskilliga glas öl på stans barer. Vi är delade i två läger, antingen så har de fått storhetsvansinne och kommer att floppa som aldrig förr, eller så är det nåt skumt på gång – något som vi inte vet.

Förra veckan var jag bjuden på en liten releasefest för nya Faith Evans-plattan i Electric Lady Studios. Där pratade jag med lite skivbolagsfolk och jag tog upp vårt Oasis-dilemma. Jag fick ett ganska intressant svar.

Tyckte jag inte att det var konstigt att konserten annonserats så tidigt, det är nämligen inte vanligt att en sommarkonsert som inte är en festival släpper biljetter sex månader innan. Detta berodde på, sa dom, att skivbolaget räknar med att britten ska köpa biljetterna och planera sin semester runt en Oasis-konsert i New York. Den kommer därför att bli slutsåld av semestrande fans hemifrån och när amerikanerna ser att Oasis spelar för ett utsålt Madison Square Garden kommer de att få mer press, mer folk kommer att leta upp deras platta och deras

gamla fans kommer troligtvis att tänka "Hmmm, kanske har de gjort en ny *Definitely Maybe?*".

Detta är inte första gången ett sådant trick har använts. Senaste gången Manic Street Preachers var här spelade de två utsålda kvällar på en av stans bästa klubbar. Vad som är intressant med det är att deras skivor inte ens släpps här längre. Och visst var det britten där, stället var fullt, det var som att gå på konsert i London.

Fast i New York är det nästan alltid så, eftersom alla jordens folk finns samlade i Brooklyn, så kvittar det nästan vem som uppträder. Spelar Kings of Convenience så hör man mer norska i publiken än engelska, är det Delgados eller Mogwai så är det skottar i hela baren och är det ett hårdrocksband så

får du stå och trängas med hela New Jersey. Får mig nästan att tänka på när Kent turnerade Staterna runt och spelade för fulla rum för fulla svenskar. Fast i det fallet var det nog inte så planerat – vem visste då att när Kent turnerade och sjöng på engelska så skulle publiken skrika "AIK" och "Spela *Blåjeans* för faan!".

Hur det gick med Oasis-konserten? Den sålde slut på en timme.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Ciara

Kakorna stannar i burken

Ciara njuter av livet och höga försäljningssiffror. Men henne ambitioner kommer att ta hen ännu längre.

Mark Mann

Intervjun med Ciara får först skjutas upp två veckor eftersom hon har fått en allvarlig tandinflammation och måste flygas hem till USA. När vi väl talas vid är det en glad, sprallig och stundtals fnittrig Ciara som basunerar ut att hennes liv är toppen. Av onda tänder märks inte så mycket och det kanske inte är så konstigt. Hennes debutalbum *Goodies* har sålt dryga miljonen hemma i USA och även guld i Japan. Singlarna har legat etta och tvåa på Billboard i USA och etta på Englandslistan.

– Min tand är bra igen, albumet säljer stort och det är så mycket på gång, jag älskar det, kvittrar Ciara.

Goodies är till största delen producerat av Lil' Jon. R. Kelly har också bidragit med produktion på ett spår och i övrigt vimlar det av storheter som Missy Elliott, Petey Pablo och Ludacris. Resultatet är en gatusmart r'n'b-skiva som kombinerar snygg produktion med bra melodier och mjuka ballader med lite hårdare sväng. En skiva som skulle kunna kommit från Destiny's Child.

Men det gör den alltså inte. Utan från Ciara Harris, en nittonårig tjej från Atlanta, Georgia, som började som modell och dansare i unga år och som bytte karriär då hon bara var fjorton och började sjunga. Idag är hon nitton och är karriärmedveten som få.

– P. Diddy och Oprah är mina förebilder vad gäller affärer och karriär. Jag vill vara lika målmedveten och kreativa som dom. Jag har kommit en bra bit på vägen, men det går ju alltid att förbättra sig.

Förutom sången har Ciara skrivit de flesta texterna och några melodislingor på sitt debutalbum. Singeln *Goodies* har blivit hyllad som en feministisk r'n'b-låt eftersom hon dissas killen som vill följa med henne hem på första dejten och som vill se mer naken hud: "If you're looking for the goodies/keep on lookin' cause they stay in the jar".

Men sådana teorier verkar inte Ciara bry sig om.

– En bra text ska ha innehåll och vara "catchy" och så måste det finnas något

självupplevt bakom det hela, annars känns det inte äkta.

Inte så mycket sagt om eventuella feministiska åsikter alltså. Ciara är mer upptagen av att prata om hur bra det går för hennes album, hur välsignad hon är som kommit dit hon kommit och att hon ska bli ännu större.

Hon har redan börjat planera nästa album som enligt henne ska låta mer personligt. Men innan det är dags för den ska hon ut på turné. Det verkar vara full fart i hennes liv för tillfället och inte mycket fritid att ta det lugnt på, men när det finns det går hon gärna på bio.

– Jag älskar skräckfilm! Det finns inget bättre än att sitta på helpänn och inte veta vad som ska hända, utbrister hon. Är det så med din karriär också, spännande för att du inte vet vad som ska hända härnäst?

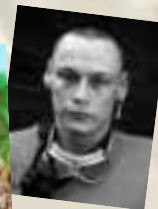
– Ja, det är underbart, det är så skönt att få åka runt överallt, jobba med kreativa och roliga personer som Missy Elliott och andra och bara följa med den positiva strömmen.

Mats Almegård

Några artister och deras

favvo-plattor

Luke Slater

The Beatles

Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band
Parlophone (1967)

"En del klassiskt material, mannen. Lennon var en mästare när det gäller att skriva låtar. Det fanns alltid något smutsigt, något vridet i honom. Alltid lite deprimerande. Och det gillar jag. Speciellt *A Day in the Life*, det tycker jag är bästa spåret."

Darin

Michael Jackson

Bad

Epic (1987)

"Den skivan har jag växt upp med. Alla, precis alla, låtar är mina älsklingslåtar. *Bad* kan jag aldrig ledsna på, det är helt enkelt Michaels best-of-album".

Joachim Leksell

(Dipper)

Elvis Presley

Burning Love and Hits from His Movies vol 2
RCA Camden Classics (1972)

"Det var den första skiva jag köpte själv. Jag var åtta år gammal. Tyckte att *Burning Love* var den tuffaste låt jag hört därför att gitarren var så tuff. Jag hade planscher på väggen med grupper som jag inte riktigt visste vilka dom var. Jag kunde läsa att dom hette Kiss men jag hade aldrig hört dom. Tänkte att om dom är lika tuffa som Elvis så måste dom vara bra. Den här skivan har satt djupast spår. Fick mig att intressera mig för musik. Och det var stort att ha sin alldeles egna skiva och sin egen skivspelare."

Isolation Years

Att spela in en skiva i Umeås träskmarker med en trädgårdsslang som dusch och skitiga skumgummimadrasser som sängar är ett nytt grepp. Aldrig förr har Isolation Years rört sig så nära galenskapens brant. Trummisen Daniel Berglund minns den sex veckor långa provningen i Åträsk under sensommaren 2004. – Att ha turneringar i pingis och biljard i ottan var ett sätt att avreagera sig. Till slut blev vi som Per Elofsson, övertränade, så alla för hem någon dag för att inte bryta ihop. Men vi slapp ju bli störda och hade faktiskt rinnande vatten och en massa mat.

Med sig i bagaget hem fick de tolv nya låtar egensinnig, smått psykedelisk pop. Det så kallade norrländska vemodet gör sig än en gång påmint. Man kan ju undra om det är norrskenet eller bara kyla och mörker som är den hemliga ingrediensen.

– Jag tror mer att vemodet har att göra med att en av låtskrivarna gillar moll. Så det är mer mentaliteten snarare än något geografiskt som ligger bakom. I början var det skönt att ha en etikett. Liksom att "aha, det finns någon som gillar oss". Men man tröttnar. Det är som att säga att alla finländare är spjutkastare.

Isolation Years är ett flitigt band som inte räds att experimentera. Första plattan *Inland Traveller* kom 1999 och spelades in i Umeå på dagtid. Andra släppet *It's Golden* från 2003 spelades delvis in i Åträsk. Men det var först nu, till *Cover the Distance*, som killarna vågade ta steget fullt ut och stänga in sig, isolera sig från omvärlden.

En stor del av arbetet läggs ner på att hitta rätt ljudbild och stämning. Med sig i studion hade de mest gammal sextiotalsmusik, men det var snarare produktionerna som fick stå modell än låtarna.

– Vi ägnar oss mycket åt hårklyveri och testar en massa olika ljud och stämningar. Det vi söker är outtalat, vi har inga tydliga referenser eller beskrivningar för hur det ska låta. Vi talar inte i samma termer. Men det är ju vägen *dit* som är det intressanta.

Liksom Daniels fördomar mot göteborgare – de ska tydligen vara väldigt stolta över sin stad – har många sydsvenskar en skräckblandad förtjusningsrelation till norrlänningar. Men förutom Daniels utpräglade dialekt finns där inte något exotiskt. Han pratar inte om att åka snöskoter och han är inte fåordig. Jomen visst. I pressreleasen står det att läsa om "bandets inåtvända charm". Daniel skrattar.

– Det är väl ett knep för att hitta något positivt i att vi inte är utåtriktade. Men det är kanske så att man blir klassad som vemodig bara för att man inte pratar högljutt om att man är bäst, som Mando Diao. Vi är inte desperata efter att synas. Men vi är inte heller särskilt charmiga om du frågar mig.

Image är onekligen en stor del av musikbranschen även om den inte alltid sätts i första rummet.

– Alla kör ju med någon sorts image, men vi har ju inte tänkt ta på oss några "Norrlands vemod-dräkter". Trots att vi har med lite fiol på plattan.

Christian Thunarf

Hammerfall

Metal som kräver respekt

Nya plattan handlar om upprättelse. När Hammerfall har spelat på festivaler i Europa finns det band som vägrar spela före dem. Som anser sig vara bättre.

Emma Svensson

Hammerfalls sångare Joacim Cans sitter hemma och signerar skivor. Bredvid sig har han exakt 1350 exemplar som skivbolaget Nuclear Blast har skickat utan förvarning. Alla ska få Joacim Cans namn på sig.

– Dom ska skickas nu på morgonen. Det är jävligt kasst att dom skickar sånt här utan att fråga.

Hans egen favoritlåt på plattan han kladdar sitt namn på är *Knights of the 21st Century*. Albumets längsta låt.

– Det är inte lätt att göra en låt intressant så länge, men jag tycker vi har lyckats med det. När vi hade provlyssning med journalister satt jag och lyssnade, och plötsligt var låten slut.

Journalisterna fick gissa på hur lång låten var. Sex minuter sa några. Sju gissade andra. Rätt svar är tolv minuter.

– En lång låt ska kännas kort. Precis som en lång film.

Ett viktigt tema på *Chapter V: Unbent, Unbowed, Unbroken* är upprättelse.

Enligt Joacim Cans får han, Oscar Dronjak, Stefan Elmgren, Magnus Rosén och Anders Johansson ta mycket skit. När tredje albumet *Renegade* släpptes hävdade folk att Hammerfall hade sålt sig. De hade blivit kommersiella menade gamla fans. Till och med en del band.

– Jag tycker inte ordet kommersiellt är negativt egentligen. Det betyder att du lyckas nå ut till folk. Men det var många som vände oss ryggen och ansåg att dom inte kunde lyssna till samma musik som barn lyssnar på.

Budskapet i albumtiteln handlar om att Hammerfall är stolta över det de gör, de kuvar sig inte för nån, oavsett vad andra tycker.

– Jag tycker att folk borde respektera det vi gör.

Producent på det nya släppet, liksom på förra albumet *Crimson Thunder*, är Charlie Bauernfeind. Enligt Joacim Cans är han den ultimata producenten för Hammerfall för tillfället. De kan varandra utan och innan.

– Han har bra idéer och jag känner mig bekväm att göra sång med honom. Han kan dessutom tala om att det låter skit.

Första gången Joacim Cans fick höra ordet "skit" blev han förbannad. Idag har han lärt sig att det egentligen är det samma som "omtagning".

Chapter V: Unbent, Unbowed, Unbroken spelades in i Danmark, i en musikstudio Joacim Cans hittade på nätet. Bandet ville ha en studio som inte var för nära men inte heller för långt bort. Dels för att många har familj och vill komma hem varannan helg. Dels för att hela bandet skulle vara samlad dygnet runt, för att utnyttja tiden maximalt.

Lundgaard Studios i Vejen erbjöd både cateringservice och sovrum. Hela tre dygn kunde gå utan att Joacim Cans satte foten utanför studion. Nån enstaka gång var bandet ute på krogen, det fanns två att välja på, men de kände sig inte särskilt välkomna. Oscar Dronjak fick sig en del knuffar i ryggen vid toalettbesök och barbeställningar.

– Folk ville väl markera att Vejen var deras håla.

Vid sidan av Hammerfall jobbar Joacim Cans med sitt soloprojekt. Men vad är det egentligen som hindrar honom från att lägga sina egna låtar på Hammerfall? I heavy metal-bandet är det Oscar Dronjak som står för 95 procent av musiken medan Joacim Cans lägger sångmelodier.

– Vissa element i min musik hade garanterat fungerat, men eftersom det är en del progressiva grejer och lite hårdare, modernare riff så är det inget som får plats i Hammerfall.

Hammerfall har tagit göteborgarna runt världen. I Japan täffade de hårdrocksjournalister som även var riksdagsmän. I USA turnerade de med Ronnie James Dio.

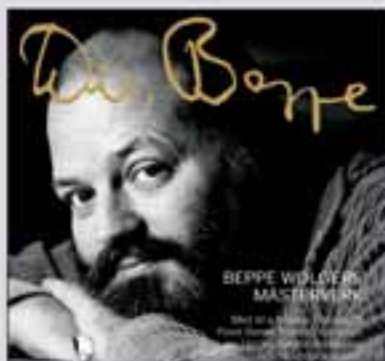
– Det var inte så jättewow. Han drar inte mycket folk längre. Men det var kul att träffa honom.

Än roligare för Joacim Cans var det att träffa hjätarna Kai Hansen i Helloween och Accepts Udo Dirkschneider. Hans soloband U.D.O. spelade förband till Hammerfall 1999 i Sverige.

– Och *han* kunde minsann. Det är det jag menar med att folk inte unnar oss vår framgång. Många band vägrar spela före Hammerfall på festivaler för att de hållit på mycket längre. Men Udo, som har turnerat världen runt med guldskeivor i varje land, han tyckte det var okej.

Torbjörn Hallgren

BEPPE WOLGERS
Du, Beppe
I butik 23 mars

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL
Scandinavian Collection
I butik 2 mars

M.P.O.
Plays ABBA
I butik 16 mars

NORDMAN
Ödet Var Min Väg
I butik 9 mars. Album 27 april

MELANIE C
Next Best Superstar
I butik 30 mars. Album 13 april

LILYJETS
Going Blind
I butik 1 april

VÅRENS HETASTE ROCKPLATTA!

BLÅGULT GULD

Crucified Barbara

Tjejband är ett känsligt ämne. Idag kan man få ordentligt på näsan om man inte passar sig med uttrycken. Men det är inget dessa fyra väl-tatuerade rockbrudar bryr sig så mycket om. – Om man vill säga det så är det väl okej. Men det är lite väl uttjat, tycker Klara Force (gitar) och Ida Evileye (bas) i högaktuella Stockholms-bandet Crucified Barbara.

De har precis klivit av scenen på Sticky Fingers i Göteborg och pratar ivrigt i munnen på varandra om hur musklerna tränas av att bära trumset och förstärkare till och från spelningarna.

– Vi tänker inte så att vi är ett tjejband. Det är snarare ett killproblem, säger bandets sångerska och sologitarrist Mia Coldheart.

Sedan 1995 har de unga tjejerna spelat rock i olika konstellationer innan de fann varandra. Med tiden har soundet bara blivit hårdare och hårdare. Just eftersom de är tjejer är det svårt att inte dra paralleller till Drain, som spelade likartad musik i slutet av nittiotalet.

– Vi gillar Drain. Dom är ingen influens, snarare en inspiration, och absolut ingen anledning till att börja med musik. Det ger en kick att spela hårt och tungt, säger trummisen Nicki Wicked.

Låten i *Wet Myself* från debutplattan *In Distortion We Trust* handlar om att kissa på sig.

Hur verklighetsförankrad är den egentligen?

– Vi ville skriva en låt som handlar om något vardagligt, säger Nicki Wicked och kommer på sig själv med ett skratt.

– Nej vi är skadade, eftersom jag och Nicki jobbar i hemtjänsten och kan det där med inkontinens.

– Textmässigt bjuder vi väldigt mycket på oss själva. Det är svårt att skriva en klyschig hård-rockstext om droger. Därför skriver vi om sånt som händer runt omkring.

För tillfället koncentrerar sig Crucified Barbara på nuet. Men de erkänner att det vore skönt att bli ett större band och slippa söndagsångesten inför jobbet.

– Vi tänker dyka upp överallt, slår Mia Coldheart fast.

Men blir det inte fruktansvärt svettigt att turnera i läderbyxor?

– Ja, usch, dom klistrar sig över benen!

Christian Thunarf

CDOASS

Det eviga förbandet, Fagersta-kvintetten CDOASS, ser rätt slitna ut. Soundchecket är evigt och mer en repetition än en kamp med dåligt PA och rundgång.

Två rep sedan i november. En sampler har tappat alla ljud med nattligt fipplande som följd. Gitarristen och sångaren Anders Pietsch satt å sin sida med en ommix av den nya singeln och kom hem strax före sex på morgonen. Vissa låtar som i och för sig är nötta under månaden på turné med Hives har strukturerats om och ändrats i studion vilket leder till förvirring.

Ändå, en skiva är i princip klar och kanske också den slutgiltiga versionen av den här versionen av gruppen. För den som hängt med de senaste fyra åren av otaliga vinyl singlar känner också till deras organiska förflyttning från gnissel till vänlig spattighet.

– Det hade varit mer rättvist om vi bytt namn några gånger, säger basisten Peter Nilsson. Vi har genomgått så många olika versioner sedan vi började 1999. Det enda som är kvar sedan då är ju jag och Anders och namnet.

– I början var det bara oväsen, total kaos, fyller Anders i och skrattar.

Den sista singeln *Speak to Me*, som släpptes första gången runt Popaganda i maj förra året på pigga Johnny Brättom Records, har de senaste månaderna rönt

uppmärksamhet i radio. Fast nu ompaketerad på nya skivbolaget Playground. Den osar mer än vådligt mycket Devo, ESG, tidiga Talking Heads och samtida danspunkakter från väster.

– Det konstiga med den är att det egentligen är typ en demo. Vi spelade in med någon filtereffekt på allting. Alla ljud låter därför lite konstigt. Men det gick ju inte att ta bort, så det fick vara.

Överhuvud taget är CDOASS mycket ljud. Ljud och rytm. Den som letar efter självklara melodier eller enkel pop får leta någon annanstans. Vi som finner charm i stelbent funk med knaggliga gitarrer ler i kapp men fortsätter att snubbla med tungan på namnet.

– Det betyder ingenting egentligen. Det ser snyggt ut och vi ville från början ha ett namn som var jobbigt, säger Peter.

– Fast det är lite som musiken, säger Anders. Först kommer en grej, sedan några olika till och så lite samma sak i slutet.

Fredrik Eriksson

foto Crucified Barbara: Uffe Magnusson
foto CDOASS: Helena Svensson/Frida Jakobsson
foto S.U.M.O.: Daniel Norrby
foto Vanessa Liftig: Henrik Strömberg
foto Björn Norestig: Kristina Funkeson

S.U.M.O.

Under en Roskildespelning för några år sedan klagade Thomas Öberg i Bob Hund skämtsamt på den "osvenska stämning" han tyckte rådde i festivaltältet. Varje gång jag hör S.U.M.O. poppar det där upp i mitt huvud. För är det något band i Sverige som låter osvenskt är det just Stockholmsduon S.U.M.O.

Combo och Alf Tumble har nämligen försett oss med latin house och afrikanska beats sedan 2000 års *S.U.M.O. EP 1* på ett sätt som gör att man kan glömma slask, snö och minusgrader. Deras pigga house låter som den stöpts i sololja, rullats i krit-vir korallsand och köpt ett årskort på ett hotell i Karibien.

Och nu har det blivit dags för mer solsken från Heya-studion. Denna gång i form av *Rebounces* som är ett album fyllt av S.U.M.O:s tolkningar av låtar med bland andra Blaze, Trüby Trio, Rasmus Faber och Mojo Project.

– Vi kallar dom *Rebounces* för det är så mycket mer än mixar, vi gör nya arrangemang, skriver nytt och gör om låten från grunden, förklarar Combo.

Hittills är det ingen som blivit missnöjd över att få en låt omtolkad av de båda stockholmarna, men det är ju inte så konstigt. Sånt grymt sväng som de får till. Men även om det handlar om ett housealbum med remixar, förlåt rebouncar, är det ändå inte enbart en skiva för dansgolvet. Den duger gott att lyssna på hemma också, något som duon medvetet eftersträvat. – Vi tycker inte att vår musik är underground. Vi har starka melodier och hitpotential och därför gör vi inga åttaminutersversioner som bara är för DJ:s. Vi vill heller inte vara så anonyma, utan nå ut till en bredare publik, menar Combo.

Ett tillfälle till att nå större publik blir det efter att *Rebounces* släppts. Efter det kommer S.U.M.O. att ge sig ut på DJ-turné och förhoppningsvis även spela på sommarens festivaler.

S.U.M.O. står egentligen för Swedish Underfed Music Operators, men det är svårt att inte tänka på Sumobrottning, speciellt som deras studio kallas Heya, vilket på japanska betyder "huset där sumos äter, tränar och umgås med kvinnor". Och *Rebounces* släpps på egna skivbolaget Heya Hifi.

– Att skivbolaget heter Heya Hifi understryker bara att allt som lämnar Heya har hög kvalitet. Studionamnet tog vi på skoj, vi har ingen vidare koll på vare sig sumobrottare eller geishor, skrattar Alf Tumble.

Mats Almegård

Vanessa Liftig

Vanessa är den kvinnliga motsvarigheten till Alexander Lukas. Hon extrajobbade i en frukt-affär i centrala Göteborg där hon fick spela vilken bakgrundsmusik hon ville. En dag kommer DJ Embee in för att beställa en avokadobaguette, frågar vilken skiva hon spelar och får reda på att hon är musiker. De utbyter adresser och hon lovar att skicka en demo. Hallå! Varför händer sånt aldrig mig? Till råga på allt slarvar hon bort hans adress – men av en ren slump träffas de några veckor senare på klubben Nefertiti och det hela utmynnar i den hyllade singeln *Not Tonite*.

Vanessas soloalbum *When Will is Silent* skiljer sig en del från Embee-samarbetet. Själv beskriver hon det som lågmält och naket. – Jag lägger stor vikt vid texterna. Texterna kommer definitivt före musiken och det kräver en hel del av lyssnaren. Musiken passar att lyssna på när man är ensam på väg någonstans, på ett tåg eller i en bil.

Trots att det är ett debutalbum är tjugofåriga Vanessa ingen musikalisk nybörjare. Hennes pappa är jazzmusiker och hennes mamma spelar världsmusik och medeltidsmusik (både föräldrarna medverkar på skivan). Hon har haft roller i *Kristina från Duvemåla* och *Trollflöjten* på GöteborgsOperan och vunnit Musik Direkt med soulbandet Bless med vilka hon turnerat i Norge, Belgien och Frankrike.

Idag studerar hon individuella programmet på Musikhögskolan i Göteborg. Men att det kan vara en nackdel att vara för klassiskt skolad håller hon inte med om.

– Det är roligare att bryta reglerna om man kan dom och det blir lättare att kommunicera i ett band.

Förutom soloprojektet har hon electronica-projektet Dreamsville tillsammans med sin kompis Mimi Terris. Deras musik beskriver hon som knaprig och språkig med ett björkigt sound.

– Mimis och mina föräldrar är vänner så vi har lekt tillsammans sen vi var fyra år och känner varandra väldigt väl. När vi sjunger samtidigt på skivan låter det ibland som en enda röst.

Om allt går som det är tänkt kommer de att släppa ett album om ett år på ett Londonbaserat skivbolag.

Alltså: Att vid tjugofårig ålder ha samarbetat med en av Sveriges mest kända DJ:s, släppt ett soloalbum och dessutom ha ytterligare en skiva på gång kräver förvisso tur, men framförallt skicklighet.

Moa Eriksson

Björn Norestig

Björn Norestig har flyttat från Köping till Norrköping. Där skriver han en magisteruppsats om attityder kring könssjukdomar samtidigt som han spelar in poplåtar på sin dator. Han lirar i bandet The Flu. Men har precis släppt EP:n *Come Take a Shine* med självbetitlade soloprojektet. Trots sitt dubbla engagemang har Björn ännu inte blivit schizofren.

– Jag försöker att inte blanda ihop det för mycket. Jag har legat rätt lågt med min musik hittills. Än så länge har det inte krockat.

Wannadiesfantasten Björn spelade tidigare i popcombon Carrington. Ett band som föll på mållinjen 2001 och missade ett skivkontrakt med en hårsman.

– Jag började spela solo i ett skede när jag var ganska less på att spela i band. Men när vi startade The Flu så sa jag att jag samtidigt ville göra min egen musik.

Björn Norestig började skriva egna låtar när han var sex. Till en början var han fastklämd bakom ett piano, slav under Kommunala Musikskolans sövande pedagogik. Det blev trist eftersom Björn bara ville spela sina egna låtar. Han kom då i kontakt med en farbror som han började ta privatlektioner för.

– Det var en gammal barpianist som spelat jazz på Atlantångarna. Han satt och tittade på mig samtidigt som han spelade trioler i 32-dels takt och tog fram hur kul det ska vara med musik. Jag ville inte spela några läxor och han fattade det.

Come Take a Shine är inspelad av Björn, men den norrländska indiegurun Kjell Nästén har mastrat skivan.

– Det var han som producerade *Hit* med The Wannadies. Så det kändes fint att han la vartarna på min skiva.

År 2000 innebar en musikalisk pånyttfödelse för Björn. Han upptäckte Dylan och Young på allvar och köpte på sig en mängd plattor. Men att 23-åriga Björn bara ska bli ännu en i raden av de där lidande och ensamma männen med gitarr oroar inte honom så mycket.

– Äh, jag spelar musik för dom som vill lyssna. Jag bryr mig inte så mycket om genrer utan tror mer på låtarna och artisten i sig. Jag gör det jag gör och trivs bra med det.

Björns skiva har fått en hel del recensioner. En del fina, andra halvfula.

– Det är klart man bryr sig. Men recensioner påverkar inte mig i min musik. Jag spelar för den som vill lyssna. Tycker man min musik är trist kan man ju alltid slänga på en skiva med Håkan Hellström och dansa på bordet, för det brukar jag göra.

Johan Joelsson

www.whoa.nu

Saknad. Åtrå. Rädsla för att dö ensam. Men också sprudlande nyförälskelse. På nya skivan skruvar Anders Wendin upp känsloläget till max. Så mycket att världsliga symboler inte alltid räcker till.

För ett par tusen år sedan blev en snubbe uppspikad på ett kors någonstans långt härifrån. Säg det. Han såg nog rätt ensam och övergiven ut där han hängde, men det var han tydligen inte. Han hade ju sin farsa. Och en gränslös kärlek till människorna.

När det känns som allra svårast vänder sig många till spirituella makter. Även om Moneybrother, eller Anders Wendin som det står i passet, själv inte har någon religiös tro, så snålar han inte med kristna symboler i och med utgivningen av sitt andra album *To Die Alone*. Han står i en kyrka i videon till den discodoftande singeln *They're Building Walls Around Us*. Han ber till högre makter att hans vän ska vara oskadd i den dramatiska *Blow Him Back Into My Arms*. Även skivomslaget, där Moneybrother håller ett litet lamm i sin famn, ger en sakral känsla.

– Jag tycker det är så jävla vackert att så många lägger sina liv och sina själar i någon annans händer och hoppas, säger han. Det är därför jag har Jungfru Maria intatuerad på kroppen. Det är någon slags godhet i det. En fin, positiv kraft.

Skivtiteln skvallrar om att det känts rätt tungt ibland även för Moneybrother.

– Man har träffat så mycket människor som man tycker om, säger han. Och ibland slår det en hur svårt det är att få förhållanden att fungera. Och om man aldrig lyckas så kommer man ju slutligen att dö ensam. Jag har väl inte den känslan i kroppen just nu, men man kan ju känna så om man fuckar upp något som är väldigt bra.

Stråkar som slår i taket. Stämband som spänns till bristningsgränsen. Cymbaler så stora att de knappt får plats i rummet. Tillsammans med producenten Jari Haapalainen skapar Moneybrother en laddad och pampig uppföljare till succédebuten *Blood Panic* som släpptes för snart två år sedan. En uppföljare där balladerna och de stora gesterna får ta plats.

Moneybrother håller hårt på sin vision om hur musik ska låta, och bandet som backar honom på skiva och på scen släpps inte in i låtskrivarprocessen. När musiker-na dyker upp i studion har de oftast inte ens hört låtarna.

– Jag spelar dom färdiga låtarna på akustisk gitarr för dom, säger han. För att dom ska få en spontan känsla för låtarna. Men det är inte riktigt upp till dom att bestämma hur Moneybrothers musik ska låta. Dom är ju där på dom premisserna. Och om jag och Jari är överens så är det jävligt svårt att köra över oss. Om någon tycker att dom vill ha input på mina låtar, då är dom i fel band. Jag lyssnar ju på dom andra, men det är liksom inte riktigt läge att göra om en refräng eller så.

Förra skivan *Blod Panic* släpptes först bara hemma i Sverige, men *To Die Alone* kommer att lanseras internationellt direkt. Det går nämligen bra för Moneybrother i Tyskland.

– Ja, tyskarna är ju kända för sin extremt goda musiksmak, flinar Anders ironiskt. Så dom verkar tycka om mig. Jag vet inte riktigt hur man ska ta det. Man trodde inte att tyskarna skulle gilla något som är bra...

Första Europasvängen på förra plattan gjordes tillsammans med tyska Beatsteaks. Ett rock'n'rollband med stor publik i hemlandet, så när Moneybrother återvände på egen hand hade han redan skapat sig ett namn i Tyskland.

– Vi spelade på små ställen, men det var alltid utsålt, berättar han. Det kom 300-400 personer varje kväll, och den storleken på klubbar är ju egentligen den jag är mest van vid och den storleken som fungerar allra bäst. Så det är kul. När mitt gamla band Monster turnerade nere i Europa kunde det

vara fyra personer i publiken. Som kommit dit av misstag. Då var det inte lika kul.

Så nu väntar spelningar inte bara i Tyskland utan även i England och USA. En Sverigevända ska förstås också klämmas in, och i sommar frälser Moneybrother publiken på Hultsfredsfestivalen. En annan sak som Anders Wendin ser fram emot är hans eget jubileum. Han fyller nämligen 30 i år. – Jag vill bjuda in rätt mycket folk, säger han om kalaset. Inte bara kompisar man hänger med nu, utan även söka upp gamla kompisar. Och bjuda morsan och farsan och så. Jag har ingen 30-årskris. Det är rätt skönt för när man fyller 30 så blir man mer man och mindre pojke. Och det är fan dags för mig att växa upp alltså.

Daniel Axelsson

Mattias Elgemark

THE BIGGEST CHAPTER IN THE HISTORY OF

HAMMERFALL

THE NEW ALBUM!

HAMMERFALL'S NEW
MASTERPIECE OFFERING
YOU THE MOST ULTIMATE
IRON HYMNS FOR YOUR
HEADBANGING PLEASURE!
ENJOY!

“DEFINITELY THEIR
HEAVIEST ALBUM YET”
Sweden Rock

CD / PIC LP / DVD AUDIO
IN STORES: 07.03.2005

CHAPTER V
UNBENT, UNBOWED,
UNBROKEN

THE NEW SET SINGLE!
HAMMERFALL
BLIND GUARDIAN

INCL.
2 NON-ALBUM
TRACKS!

OUT NOW!

LTD
DIGIPAK INCL.
VIDEO CLIP!

HAMMERFALL LIVE: 30.04. - GÖTHEBORG - SCANDINAVIUM --- 10.06. - SÖLVESBORG - SWEDEN ROCK FESTIVAL

EKTOMORF INSTINCT

THE NEW STRIKE OF THE HARDCORE /
THRASH METAL MANIACS!

“THEIR SOUND IS A
CALL FOR REVOLUTION!”

ENHANCED CD INCL.
2 VIDEO CLIPS!
OUT: 29.03.05

disbelief 66SICK

THE METAL APOCALYPSE -
BRUTALITY AND AGGRESSION WITH STYLE!

“WHAT POWER AND INTENSION -
THIS RECORD IS ADDICTIVE!”

“THIS ACT IS A THUNDERSTORM MADE OF
GROWLS, RIFFS AND EXTREME EMOTIONS.”

LTD EDITION IN O-CARD INCL.
4 BONUS TRACKS!
OUT: 14.03.05

COVER IT UP Vol. 1

35 TOP-BANDS
COVERING 35 CLASSICS!

INCL.
BLIND GUARDIAN, MOTÖRHEAD,
NIGHTWISH, PANTERA, SEPULTURA,
ICED EARTH, SAXON,
CHILDREN OF BODOM
AND MANY MORE!

2 CDs FOR A SPECIAL PRICE!
OUT: 21.03.05

WATCH OUT: THUNDERSTONE - TOOL OF THE DEVIL - 29.03.05 --- SUCH A SURGE - ALPHA - 04.04.05 --- BARCODE - SHOWDOWN - 11.04.05 --- GOTTHARD - LIFT "U" UP - 11.04.05 - THUNDERSTONE - TOOLS OF DESTRUCTION - 18.04.05

pre-listening at:
www.NUCLEARBLAST.de

merchandise and more:
www.NB-STORE.com

NUCLEARBLAST
www.nuclearblast.de

Traditionell nyordning – igen

Med Blue Monday förändrade de dansmusiken, som Joy Division förändrade de liv. Med Technique fick de sina fans att upptäcka housemusik och olagliga substanser. Men vad betyder New Order idag?

Thomas Nilson pratar med Stephen Morris och Peter Hook från det legendariska Manchester-bandet.

Varför är *Republic* så dystert?

– För att vi visste att vi skulle vara tvungna att prata om den med fittor som dig.

Bernard Sumner i Select, 1993

NEW ORDER HAR ALDRIG varit kända för att uppskatta intervjuer. Deras motvilja mot att låta sig intervjuas har snarare varit ett lika viktigt inslag i mytbildningen kring dem som att de i princip aldrig figurerar på sina egna skivomslag.

– Anledningen till att vi brukade avsky intervjuer var att alla i huvudsak bara ville ha svar på en enda fråga, ”varför tog Ian Curtis livet av sig?”, säger Stephen Morris. Och det var inte för att vi ville undvika ämnet, mer att vi helt enkelt blev trötta på det. ”Jaja, vi vet att han är död, men vi håller på med något annat nu”.

Antagligen är han mer nöjd med de frågor de får nuförtiden, för Stephen Morris är hur trevlig som helst när Groove träffar honom på ett hotellrum i Salford utanför Manchester. I Salford, en arbetarklassförort, växte såväl Bernard Sumner som Peter Hook upp – och här återfinns ett stycke verklig pophistoria i form av The Salford Lads Club. Men det är förstas en annan historia.

DET MEST UPPESEENDEVÄCKANDE med dagens New Order är förmodligen att de överhuvudtaget existerar som grupp. De flesta hade räknat med att New Order skulle vara ett avslutat kapitel efter uppbrottet i mitten av nittio-talet. Inte minst bandmedlemmarna själva. Deras blödande skivbolag Factory hade tvingat fram inspelningarna av albumet *Republic* och arbetet präglades av konflikter – och kokainmissbruk. På det följde en pliktskyldig turné som ytterliggare tärde på deras redan ansträngda relationer. Sedan hade de fått nog av varandra.

– Vi hatade varandra då, menar Peter Hook. Men det berodde till största delen på saker som var utanför vår kontroll.

– Jag kan inte lyssna på *Republic* idag. Omständigheterna den gjordes under var de värsta man överhuvudtaget kan tänka sig, säger Stephen Morris. Det var som om någon satte en pistol mot ens huvud och beordrade en att göra en skiva. Ingen borde göra en skiva på dom villkoren. Men den blev så bra den kunde bli efter förutsättningarna. Efter det trodde jag att det var över.

Ville du att det skulle vara över?

MORRIS: – I början ville jag förmodligen det, ja. Det kändes som att det räckte då. Vi hade gått varandra på nerverna alldeles för länge; på turnéer, affärsmöten, hotellrum. Om vi haft något vett i skallen hade vi tagit en paus långt tidigare än så, men i slutändan krävdes det att Factory skulle rasa samman för att det faktiskt skulle bli av. Och då skedde det under, tja, något bittra omständigheter. Men vi bad inte varandra dra åt helvete, vi sa bara ”ciao!” och sen träffade vi inte varandra på sex år. Och ju längre det pågick desto mindre troligt kändes det att vi någonsin skulle göra något tillsammans igen.

HOOK: – Det var Rob Gretton [New Orders bortgångne manager] som samlade oss för att överväga några festivalerbjudanden. Och när vi väl var tillsammans igen, utan alla problem som berodde på Factory och Hacienda, så var det förvånansvärt lätt att starta om igen. Det kändes befriande att kunna göra musik för vår egen skull och inte för att betala av en massa skulder.

Hur är er relation nuförtiden?

MORRIS: – Det fungerar... okej. När du blir äldre lär du dig att... jag vet inte... bli gammal (skratt). Man blir mer tolerant gentemot andras små egenheter.

HOOK: – Det är en arbetsrelation. Men på sätt och vis är New Order som en familj. Du kan välja dina vänner men inte din familj.

En annan aspekt på återföreningen är förstas att de sidoprojekt medlemmarna ägnat sig åt under New Orders frånvaro varit långt ifrån lika framgångsrika. Peter Hooks skivor med Revenge och Monaco vill nog ingen dra sig till minnes idag, Stephen och Gillians två album som The Other Two var det aldrig någon som köpte. Bernards Electronic gjorde förvisso ett utmärkt debutalbum, men det andra var så där och det tredje en total katastrof. Men att ta upp det här presumtiva motivet till återföreningen skulle nog inte vara så uppskattat.

EFTER ATT HA ROCKAT LOSS på comebackalbumet *Get Ready* återvänder New Order på nya skivan *Waiting for the Sirens Call* till ett mer traditionellt New Order-sound.

MORRIS: – När vi gjorde *Get Ready* hade vi inte gjort något på rätt länge och var av någon anledning rädda för att det skulle låta för mycket New Order, så vi försökte göra något annat.

HOOK: – Vad jag gillar med *Get Ready* är att den faktiskt har ett ganska ungt sound, mer

aggressivt, vilket inte är så lätt när man är i 45-årsåldern. Men reaktionerna vi fick från våra fans var att dom föredrog när vi lät mer New Order och vi lät oss övertalas av dom. Så den här skivan är en hybrid av allt vi gjort tidigare.

Några större reaktioner från sina fans säger de sig däremot inte ha fått på det medlemsbyte som genomfördes inför inspelningarna. Gillian Gibert, som tog ledigt från den senaste turnén för att ta hand om sitt och Stephen Morris svårt sjuka barn, har nu definitivt lämnat bandet och ersatts av gitarristen Phil Cunningham.

HOOK: – New Order-fans kan ibland vara väldigt, väldigt anala. Dom gillar inte att saker förändras. Men allt i livet förändras. Och barn är viktigare än popgrupper.

Hur har skivan påverkats av att Gillian inte är med i bandet längre?

MORRIS: – Uppenbarligen inte alls, eftersom den till och med låter mer New Order än den förra skivan.

Diskuterade ni någonsin att du skulle träda åt sidan istället?

MORRIS: – Absolut. Vi singlade slant. Jag förlorade.

I MAJ ÄR DET 25 ÅR sedan Ian Curtis hängde sig och Joy Division förvandlades till New Order. För närvarande planeras två separata filmer om Curtis liv. En av dem ska baseras på en bok av hans änka Deborah och sägs få Jude Law i huvudrollen.

Det är inte första gången Joy Divisions historia porträtteras på film – härom året kom Michael Winterbottoms *24 Hour Party People* om skivbolaget Factory och dess legendariske grundare Tony Wilson.

MORRIS: – Den var väldigt underhållande. Jag skulle kunna prata i timmar om vad som hände och vad som inte hände i verkligheten. Men man fick låtsas att det inte handlade om en själv, att det handlade om någon annan.

Gav den en rättvis bild av Tony Wilson?

MORRIS: – Jag tycker att det var ett väldigt snällt porträtt av honom, dom kunde ha gått mycket längre. Och Steve Coogan var förstas mycket mer Steve Coogan än Tony Wilson, men det fungerade eftersom Tony Wilson är nittio procent Alan Partridge.

HOOK: – Tony är på många sätt en clown, men jag gillar honom. Han är en idealist, han befattar sig inte med verkligheten. Filmen var nog väldigt tillfredsställande för hans ego.

Jag läste att han startat ett nytt skivbolag.

HOOK: – Vilket bara bevisar att man kan bränna sig på fingrarna utan att lära sig något.

Några råd till hans nya rekryter?

HOOK: – Se till att få era jävla pengar först.

Träffar ni honom någonsin?

MORRIS: – Nej, men jag skulle säga hej om jag såg honom. Kanske småprata lite. ”Hej Tony, vad har du för dig?”, ”Jag ska starta ett nytt skivbolag”, ”Jättebra idé, Tony! Ska du inte öppna några nya nattklubbar också?”.

Hacienda har förvandlats till lägenheter nu.

MORRIS: – Tja, jag har väl större chans att komma in i byggnaden nu. Jag behöver bara ringa en mäklare och låtsas vara spekulant. **Brukade du ha problem med att komma in på din egen klubb?**

MORRIS: – Ja, Gillians syster Kim, som i väldigt svag belysning kan misstas för Gillian, brukade gå dit tidigt på kvällen och säga att hon var Gillian i New Order för att komma in. Sen när jag och Gillian dök upp vägrade dom släppa in oss. ”Glöm det, vi släppte just in en”. Ingen idé att argumentera då.

Idag är New Order mer försiktiga med vilka de väljer att jobba med än under Factory-tiden. Men ibland blir det ändå fel. Som med Gwen Stefani. Efter att No Doubt-stjärnan tjatat på dem gick Bernard och Hooky med på att medverka på ett spår på hennes solodebut. Det ångrar de nu bittert.

HOOK: – Ärligt talat är jag skitförbannad. Jag lade ner en massa tid på det men inget av det jag gjorde är kvar på låten. Men våra namn står fortfarande där. Jag har inte ens fått betalt.

BERNARD SUMNER OCH PETER Hook fyller båda 50 nästa år, Stephen Morris blir 48 senare i år. Men några planer på att dra sig tillbaka existerar inte, enligt dem själva finns det redan flera låtar skrivna till nästa album.

MORRIS: – Jag tror inte att resten av bandet håller med mig om det här men jag tycker att det finns en gräns när man inte kan hålla på med det här längre. Rolling Stones kommer undan med det... eller gör dom det? Om du fick välja på att se dom 1965 eller i morgon skulle valet vara ganska lätt, eller hur?

Och New Order i morgon eller Joy Division 1980? Nej, det finns frågor man nog gör bäst i att inte ställa.

Thomas Nilson

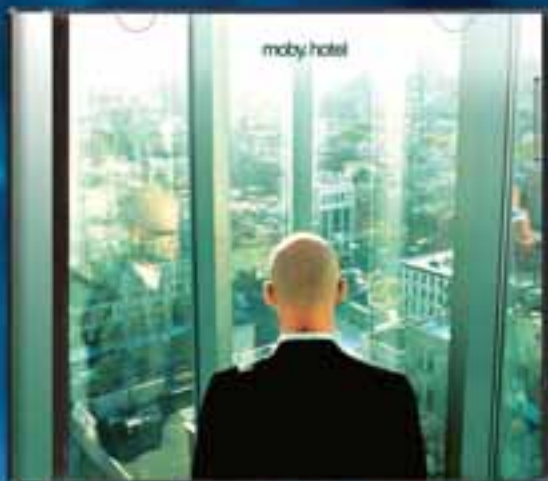

BRODER DANIEL "NO TIME FOR US"

En dubbelsamling med hitsen, demoinspelningar och andra rariteter.

Release 23 mars.

MOBY "HOTEL"

Nytt album **"Hotel"**.
Innehåller singeln **"Lift Me Up"**.

ATHLETE "TOURIST"

1:a på album- och radiolistan i England!
Innehåller singeln **"Wires"**.

MADRUGADA "THE DEEP END"

Nytt album med stor rockmusik från norska Madrugada. Producerat av George Drakoulais (Jayhawks, Tom Petty, Black Crowes m.fl.), mixat av Dave Bianco (Johnny Cash, Mick Jagger, Jesus & Mary Chain m.fl.) .

Release: 23 mars.

Tori Amos

Berättelser från bikupan

Genom releasen av nya plattan *The Beekeeper* har det blivit dags för Tori Amos att glänta på dörren till sin värld igen. En värld där teknik är något allergiframkallande.

Tori Amos är tillbaka med sitt nionde album, om man räknar in coverskivan *Strange Little Girls* och samlingen *Tales of a Librarian* vill säga. Det har gått tre år sedan den senaste, *Scarlet's Walk*. Under tiden har Tori varit djupt försjunken i gnostiska texter som berör myterna om Sofia, Guds mor.

– Min fiktiva Tori går till Sofia och frågar henne vad som ska göras för att Toris dotter ska få växa upp i en bättre värld, förklarar Tori och lägger båda handflatorna över sitt huvud som om hon just haft en religiös vision.

Det religiösa är ett återkommande tema för Tori, vilket alla vet som följt henne genom åren. I spår som *God* och *Icicle* på *Under the Pink* gjorde hon upp med den manliga kristendomen och det har hon alltså inte slutat med.

– Gud har inte förändrats och inte mitt intresse för dessa frågor heller. Det är inte annorlunda, men tematiken har utvecklats.

Ett annat viktigt tematiskt spår på *The Beekeeper* är naturligtvis bin. Tori har inte bara läst religiösa skrifter, utan även studerat bisamhällen och biodling inför inspelningen av albumet. Kanske inte den vanligaste vägen att gå om man vill göra en skiva, men nu är ju Tori Amos inte heller den allra alldagligaste artisten.

Inte den mest lättintervjuade heller för den delen. Många frågor följs av minutlånga utläggningar om något helt annat. Det är lätt att sugas in i hennes historier om bidrottningar, kvinnliga figurer i religion och myter. Hon framstår faktiskt som en sagotant på biblioteket – bara lite snyggare klädd. Raka frågor om sätt att skriva musik och arbeta i studion leder oftast vidare till snåriga utläggningar om det viktigaste i Toris värld. Som kvinnor och

religion. Men samtidigt känner hon sig lite trött på fokuseringen på det religiösa.

– Ja, visst finns religionen där. Allt det vanliga som lyssnarna kan gräva ner sig i när dom är uttråkade och se hur jag använder religion och mytologi som inspiration, men det är inte det viktigaste på *The Beekeeper*, säger hon nästan irriterat.

Det viktigaste är i stället bin och naturen, men naturligtvis med en twist å la Tori. Det handlar om naturförstörelse och vad vi människor gör mot varandra, om all destruktivitet. Men det är ingen uppenbar protestskiva, utan en poetiskt personlig betraktelse, vars betydelse inte blir helt klar ens när Tori lagt ut texten om tematiken.

– Bisamhället känner ingen destruktiv kraft. Bina har inga hemligheter för varandra. Dom hittar nektar, meddelar dom

andra och återvänder med nektaren till drottningbiet. Det tycker jag är mycket sexigt. Alltså handlar *The Beekeeper* om relationer, eller relationers djupaste kärna.

Tori har tagit bisamhället som metafor och slagit ihop beskrivningar av detta samhälle med Sofia-myten för att upphöja kvinnligheten och visa hur viktiga kvinnor är, eftersom hon tycker att detta gått förlorat i kristendomens centrala manliga figurer som Gud, Jesus och den Helige Ande.

Hur mycket influeras musiken av dina olika teman?

– Skivan är indelad i sex trädgårdar för att spegla den hexagonala formen av en bikupa, svarar hon och inleder en ny utläggning om bin.

Men jag ger mig inte, jag vill veta mer om musikens tillkomst. Vad hon gör i stu-

dion och hur hon skriver låtar. Tori tittar undrande på mig.

– Jag skriver alltid musik. Nu också, när vi sitter här. Jag får intryck som jag samlar på en musikalisk palett. Den tar jag fram senare och målar färdigt mina låtar.

När hon skriver låtar isolerar hon sig och kräver absolut koncentration. Men hon skulle inte klara att göra allt själv. Tori är glad över samarbetet i studion och med bandet hon tar med sig på den turné som hon hoppas ska nå Sverige senare under året.

– Sen skulle jag inte klara av att producera själv heller. Jag är allergisk mot teknik och vet inte vilka knappar jag ska trycka på, skrattar hon.

Mats Almegård

Martin Adolfsson

BRENDAN BENSON

THE ALTERNATIVE TO LOVE

Powerpop när den är som bäst.

LARS HALAPI

WHEN YOUR TV MAKES YOU CRY

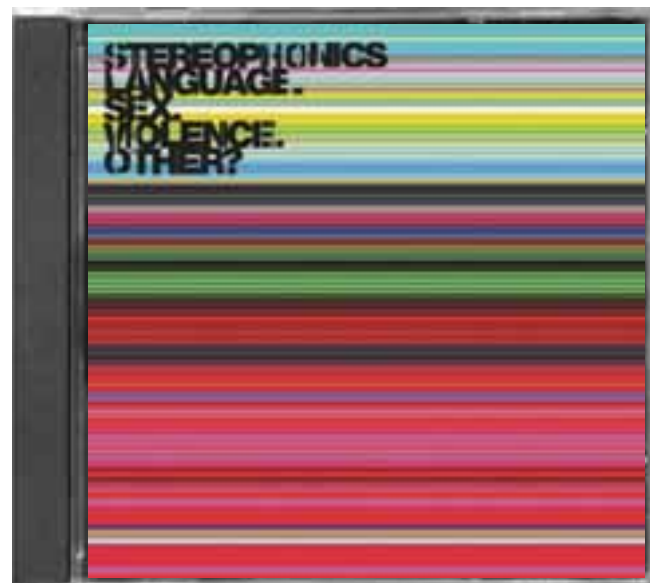
Flerfaldigt Grammisnominerad svensk producent gör solodebut.

KRISTOFER ÅSTRÖM

SO MUCH FOR STAYING ALIVE

Nytt studioalbum från Kristofer Åström & Hidden Truck. Limiterad upplaga innehåller en bonus cd med 10 exklusiva spår.

STEREOPHONICS

LANGUAGE. SEX. VIOLENCE. OTHER?

Sjätte studioalbumet från Wales stoltheter.

BRITTA PERSSON

FOUND AT HOME

En av de mest lovande svenska debutanterna. Missa henne ej som förband åt Kristofer Åström.

WOLFMOTHER

WOLFMOTHER EP

"This blitzkrieg of an Ep is so zoned out it makes us want to dip our heads in acid and bark like dogs. Woof."

DAZED & CONFUSED

TORI AMOS "The Beekeeper"

SonyBMG

De första gångerna jag hörde Tori Amos kändes det som att bli renad genom musik. Det flyktiga pianot, den både smeksamma och aviga rösten, de på samma gång lättillgängliga och snirkliga melodierna. Men efter hand har det känts som att Tori själv gått vilse i musiken. Ibland så att det varit så urvattnat och tråkigt eller bara onödigt att man nästan blivit upprörd. Högt ställda förväntningar, kanske, men av starka skäl. *The Beekeeper* känns dock, gudskelov, som att Tori hittat i alla fall änden av den röda tråden. Inte så att det är magiskt och makalöst, men här finns ögonblick som i alla fall minner om den första tiden, minner om när Tori kunde välta världar med bara sång och klaviatur.

Men uppenbarligen saknas känslan för begränsning och urskiljning. För 19 låtar på lite väl många minuter känns lite i överkant, speciellt när också briljans hela tiden delar rum med tristess. När man kastas in i en ofrivillig berg- och dalbanefärd. Man riskerar missa så mycket av det goda när det hela tiden måste göra sig hört bland det mediokra.

Magnus Sjöberg

BRENDAN BENSON "The Alternative to Love"

V2/BonnerAmigo

Brendan Benson är en kläffingrig, rastlös studio-fil som gärna krånglar till det lite extra. Åtminstone är det den bilden jag har av honom sedan *The Alternative to Love* passerat genom mina hörselgångar.

Det tilltalande omslaget skvallrar om ännu en singer/songwriter till den propmätta marknaden, men som tur är kan skenet bedra. I grunden ligger poplåtar från den lite mer avancerade skolan och de krånglas till ytterligare av en snårig ljudbild som aldrig står stilla. Brendan är utan tvekan en kreativ man som gillar att leka.

Här finns många minnesvärda stunder. Vackra *Them and Me* och *Biggest Fan* hade passat in hur bra som helst på Becks fantastiska *Mutations* från 1998. Melankoliska, akustiska låtar klädda i en ödslig ljudbild med kall elektronisk svärmande i bakgrunden.

Överallt finns mängder av referenser. *The Pledge* kan inte vara annat än en hyllning till Phil Spector och det avslutande körarrangemang i titelspåret kunde ha komponerats av Yes på åttiotalet. *What I'm Looking for* är pig-gare britpop än vad Oasis åstadkommit på länge och boogiesvånet i avslutande *Between Us* är mer än välkommet.

En EP med de fem bästa låtarna hade varit strålände. Nu ligger det tyvärr för många stopp-klossar i vägen.

Christian Thunarf

BLACK LABEL SOCIETY "Mafia"

Ryko/Showtime

Herrejösses. Det var inte länge sedan Zakk Wylde släppte sin fantastiska *Hangover Music Vol VI*. Nu kommer nästa platta. Killen är CD-viril som en bock.

Mafia innehåller tolv låtar med klass. Inledande *Fire it Up* har en ordlös refräng som sitter som en smäck i varje chakra, *What's in You* är bra stilren Alice in Chains och förstasingeln *Suicide Messiah* tilltalar alla som någonsin tänkt tanken att köpa en Ozzyplatta.

Att Black Label Society kan göra mellow-out grejer visade de förra året. På *Mafia* är det *In This River* som bär facklan vidare, snabbt följd av gungiga *You Must Be Blind* och den skumt vackra *Death March* som enkelt skulle passa

som en gospel hos USA:s södra kyrkokörer.

Zakk Wylde är en av rockvärldens härligaste original. Han har vägrat anpassa sig efter trender – det ska vara skägg, slitna jeans, långt hår och gitarrer, allt annat är fjanterier. Han hade en frände i Dimebag Darrell. Missa inte Wyldes dedikationer, och vansinniga bild, till sin gode vän på BLS hemsida.

Torbjörn Hallgren

THE BROKEN FAMILY BAND "Welcome Home, Loser"

Track and Field/Border

Det var sommaren 2001 som The Broken Family Band bildades mest på skoj i engelska Cambridge. Alla låtar handlade om Jesus, sex och sprit. Denna känsla finns fortfarande och det hörs direkt att de här killarna har kul när de gör musik. Men trots det så är tonläget ganska mörkt på *Welcome Home, Loser*. Gitarrerna dominerar men trots det så är inte The Broken Family Band rädda för att plocka in banjo eller dragospel. Det är en skönt avskalad ljudbild som stundtals rockar och det är musik som tillåts vila innan varmt distade gitarrer kommer in.

Låtar som *A Place You Deserve* eller *Yer Little Bedroom* snackar man inte bort och det var faktiskt ett tag sen jag hörde något som träffade så direkt. Mycket hänger på Steve Adams sång som är skönt uppförande och som ligger i en behaglig Neil Young-aktig ton. Nästa gång hoppas jag att de tar ännu ett steg från den alternativa countryn, då skulle det kunna bli ännu bättre. Men det är befriande att höra ett band som rakt igenom klarar att behålla fokus genom en hel platta. *Welcome Home, Loser* är en av årets bästa plattor så här långt.

Jonas Elgemark

CAESARS "Paper Tigers"

Dolores/Capitol

Förhandssnacket handlade om ett vemodigare band och mognare sound. Jag såg dem nyligen live, men det urusla ljudet lyckades dölja de nya låtarna väldigt effektivt. Men av eventuella förändringar märks dock inte mycket på *Paper Tigers* – Jocke Åhlund har plitrat ner de flesta låtarna, själv producerat och varit inblandad i hela processen. Lättnässigt är det samma lätt-häftande popgrund, smyckad med sedvanliga garagerockflirtar. Ett par halvskapliga låtar,

ytterligare ett par nästan dåliga men överlag är det riktigt, riktigt bra. Business as usual, alltså. Att stryka bandnamnsappendixet Palace gjorde ingen större skillnad.

Inledande *Spirit* sitter klockrent, *May the Rain*, *Wintersong* och *It's Not the Fall That Hurts* kommer inte långt därefter. Pärlandet finfina låtar radat traditionsenligt upp sig, som på bandets tre tidigare album. Hög klass. En vanlig dag på jobbet för Caesars räcker bevisligen långt.

Niklas Simonsson

THE CULTURE IN MEMORIAM "Nietzches Ex"

The Spectacle Records

Nittonåriga Victor Håkansson från Trelleborg ser ut som Dennis Lyxzén fast sötare och yngre. Han gör musik som låter som en blandning av The Kinks, Nick Drake och Refused. Texterna är fundamentalistiskt kommunistiska på gränsen till parodiska. Han sjunger om Ulrike Meinhof och Karl Marx och samplar *Internationalen*. Så långt väl, men att han sen skriver i skivkonvolutet att man ska hänga alla byråkrater och ha ihjäl varje kapitalist man ser visar om inte annat på hans låga ålder. Vadå hänga byråkrater liksom? Vi lever inte på artonhundratalet killen.

Men strunt samma – bakom det kryptiska, snudd på pretentiösa, namnet gömmer sig en musikalisk begåvning av stora mått. Låtarna är välkomponerade popdängor som sitter där de ska (med stämsång och allt). Dessutom är det ju faktiskt roligt att sjunga att man vill ha Ulrike Meinhof "for the night". Själv är jag rätt sugen på Stalin.

Moa Eriksson

DAFT PUNK "Human After All"

Virgin/Capitol

Nej, ingen *Da Funk*, ingen *Around the World* och ingen *Harder, Better, Faster, Stronger*. Men väl en *Human After All*, en *Robot Rock* och en *Television Rules the Nation*. Och det är inte lika bra. Men absolut inget att deppa över.

Faktum är att det sista man ska göra är att deppa. För Daft Punk är tillbaka och deras utveckling är logisk. De har helt enkelt oljat in sina åttiotalsvibrerande gitarrhalsar från *Discovery* med saltsyra, malt ner dem i en mixer med de allra hårdast beatsen från *Homework* (tänk *Oh Yeah* därifrån, fast mer mangel) och

pressat ur sig det hårdaste, mest metalliska och minst insmickrande album någonsin. Visst kommer det att avskräcka en del i sin glödande monoton och frenesi. Men samtidigt svarvar de slingor som fastnar i huvudet direkt. Titelspåret är en förtjusande låt i all sin enkelhet. Och alla andra också för den delen. Vare sig det blir åttiotalspop med tungmetall i skarvarna som i *Make Love*, eller vrålände gitarrer som i singeln *Robot Rock*. Eller totalt kaos som i *The Brainwasher*, där de faktiskt mest påminner om japanska 2nd Communications syntbodyslaktarmusik från tidigt nittital. Fast med Daft Punks egen lekfullhet då. En lekfullhet som smittar fram ett leende hos vem som helst.

Och med avslutande *Emotion* är missionen fulländad. Daft Punk har avhumaniserat dans-musiken i nio spår innan den. Och så pyser de ur sig en radioaktiv ballad som antagligen visar att både robotar och människor har känslor. Eller nåt åt det hållet. Daft Punk är tillbaka, jag säger det igen. Ut och dansa till det hårdaste du hört från fransmännen någonsin!

Mats Almegård

DEATH ANGEL "Archives & Artifacts"

Ryko/Showtime

Skivaffären Dolores låg en gång i tiden i en trång håla vid Heden. När jag en dag bläddrade bland vinylskivorna i en orange ölback kikade jag bort mot kassadisen. Där stod ägaren och gnuggade sig i ögonen. En snorvalp på tretton år sträckte fram speed metal-bandet Death Angels *The Ultra-Violence*. Kunde en sådan liten kille gilla sådan musik?

Han var säkert lika imponerad av Death Angel. Killarna i bandet var mellan 14 och 18 när debutskivan släpptes. Idag, som då, är *The Ultra-Violence* en skiva som bör ingå i hårdrock-arens skivhylla. Här finns en av de mest vackra thrashdängor som gjordes på 1980-talet, *Voracious Souls*, för Death Angel var som bäst när de thrashade istället för att spela 300 km/h.

Nästan två år senare kom *Frolic Through the Park*. Också det en bra platta, men experiment-lustan hade tagit fart efter lokala band som Red Hot Chili Peppers. Gamla fans kände sig svikna, men nya kom till.

Idag släpper amerikanerna en samling som ska locka nya som gamla fans. Dels ingår de två första plattorna inklusive extramaterial. Dels ingår en DVD-skiva och en CD-skiva med utgivet material mellan 1982 till 1989, ett år innan de bröt upp. DVD:n innehåller en finsk intervju – lite så där – och videor till *Guilty of Innocence*, *Bored* och *Voracious Souls*. Men det är promo-videon som är behållningen. Här finns unika bilder på bandet i replokalen, sångaren Mark Oseguda försöker förklara bandets namn och delar av gånet skejtar runt i Kalifornien.

Köp den här boxen, men håll också med om att Death Angel ska ha ett stort slag på fingrarna – DVD:n kunde ha mer material i sig, och de tidigare utgivna låtarna borde ha en medföljande booklet med årtal och anekdoter kring själva komponerandet. Nu famlar lyssnaren i blindo. Vad följer sig bakom riktigt koola låtar som *A Passing Thought* och *Conflict of Interest*?

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER "The Kings of Funk"

BBE/Playground

Satt för lite drygt fem år sedan i ett vardagsrum i Lund, intervjuades en lika kedjörökande som fly förbannad skotsk DJ. Det var alldeles innan han skulle vända vax på en av stadens klubbar – Keb Darge var hans namn. En man vars svordomar var lika vassa som hans låda med sju-

The Documentary är snäppet bättre på alla fronter, men *The Massacre* kommer självklart att sopa mattan i alla fall.

Och med spår som Missy Elliott-doftande *Just a Lil Bit*, blytung *I'm Supposed to Die Tonight*, galet BuckWild-producerade *I Don't Need 'em* och de mer direkta *Gatman and Robbin* tillsammans med Eminem, snuskiga *Candy Shop* med sin österländska känsla och avslutande G Unit-mönstringen i *Hate it Or Love it* (men acapellaversionen av singeln *Disco Inferno* avslöjar att 50:s flow behöver hjälp av ett fett beat...) ligger vägen öppen igen. Och ingen är väl förvånad?

Gary Andersson

I Sveriges Radio P1:s program *Kulturfredag* häromsistens diskuterades det om den så kallade krisen i skivbranschen med hot från bland annat fildelning och allmän piratkopiering. Vidare att topplistorna numera lika gärna innehåller artister från små, självägda eller entusiastdrivna bolag som de stora multinationella. Mycket riktigt slogs det fast att indiemusik i beteckningen oberoende bolag har spelat ut sin roll för många år sedan och att avantgarde och småbolag inte på något sätt är samma sak. Trots att mycket vettigt belystes nämndes överhuvudtaget inte CDR-kulturen. Fortfarande talade alla om vikten att tjäna pengar och investeringar och att den pressade skivan som dräller på bensinmackar och ökoadade skivaffärer ändå var målet. I denna spalt finns bara en sanning: bra musik är bra musik oavsett medium.

Några som var riktigt bra men som inte fick plats var: **Jim Dandy**, **Callahan**, **ériC Rámseys** och **Vanek**. De var verkligen skitbra allihop.

Gruppen **Salty Pirates** har figurerat förut och sedan dess har de fortfarande inte bytt namn vilket är synd. Istället har de startat ett indiekollektiv med det uppmuntrade namnet "klubben för existentiell ångest i det postmoderna samhället" och förfinat sin förtjusande nittiotalss-lo-fi-pop. Det osar jättefina Sebadohska skrammelmelodier, lite tidig Bob Hund och lite allt möjligt som är svårt att tycka illa om. En split vinyl-7" ska tydligen också ha släpps tillsammans med gotländska El Botellon, men den har jag missat. Jag gillar Salty Pirates mycket, de slår an en bortglömd rosa naivistisk ton som alltför sällan annars svänger. Fint.

David Fransson, känd ifrån gruppen Division of Laura Lee, sysslar med betydligt mer melodiosa saker på egen hand. Visst, jag känner igen mycket av den amerikanska alternativrock som även doLL har sina rötter i, men på denna skiva finns även en popådra som är väl dold i modergruppen. Melodier och ringande gitarrer som säkert Jason Lowenstein och Superchunk skulle vara stolta att höra eller göra. Det är bara att hoppas att fler får möjlighet att höra denna soloutflykt, så fixa ett omslag till dessa två pärlor och du har en singel blir min uppmaning.

Andra som också har riktiga skivor i ryggen är **Leopold**. Det hindrar dem inte att i ett skede av otålighet släppa en CDR mellan de vanliga skivorna. Bra initiativ. Deras stillsamma klassiska popmusik är alltid svår att inte tycka om, i alla fall i inspelad form. *Johanny* är en superpärla till singel men även de andra två låtarna har sina kvaliteter i sina anspråksfulla små gester. Det är egentligen ingenting som jag verkligen skulle tycka vara särskilt intressant men Leopolds oerhörda stilsäkerhet och välformulerade låtar knacker på så fint att jag måste ta dem till mitt hjärta.

Toppen av poppen denna omgång får bli **My Darling You!** vars högenergiska kärlekspop gör att vinterkylan känns betydligt mer uthärdlig. Speciellt första spåret *I'm Sitting Here* är en stänkare som går långt ut i en fantastisk dans av glädje. Sedan är kanske inte resten av sex-spårsskivan lika hysteriskt bra men vad gör det när man träffat mitt i prick i alla fall en gång. Smågulligt bandnamn för övrigt, helt i stil med musiken. Kul.

Fredrik Eriksson

För kontakt:
Salty Pirats: pirater@saltypirates.com
David Fransson: david@divisionoflauralee.com
Leopold: owiklund@comhem.se
My Darling You!: konfisk@hotmail.com

tummare var välutrustad.

Ett av samtalsämnen var hiphop, som han avskydde helhjärtat och energiskt. Därför är det lite underligt att han sammanställt denna samling tillsammans med RZA. Om det krävdes övertalning eller om han lärt sig tygla ilskan vet jag inte, i resultatet märks i alla fall skillnaderna. Herr Darge gör som på de andra samlingar han släppt på BBE, rotar ner sig i mer obskyra funk-alster medan RZA:s urval består av mer halvkända låtar. Booker T & the MG:s *Melting Pot* har redan figurerat i ett antal liknande samlingar. Sharon Jones *Genuine* på Darges planhalva svänger desto mer – men så röjigt som på de tre volymerna av *Keb Darge's Legendary Deep Funk* blir det aldrig.

Niklas Simonsson

DORIS HENSON "Give Me All Your Money" Southern/Border

Kvintetten från Kansas ger sig ut på en suggestiv resa genom ett mörkt sjuttital. Med sig i hörlurarna har de svaga toner av Dinosaur Jr. Men främst är det svänget som fångslar och sliter sig fast, Mike Walkers trombonspel är en starkt bidragande orsak. Tolv låtar som alla andas av det förlutna men samtidigt nuet. Det, och de starka melodierna, är vad som gör *Give Me All Your Money* till en spännande skiva.

Andreas Eriksson

EKTOMORF "Instinct" Nuclear Blast/Sound Pollution

Ungerska Ektomorfs förra platta *Destroy* visade

upp bandet som en tvillingbror till Sepultura. Med nya *Instinct* tar de trettiosju steg framåt – och framförallt låter det eget. Ektormorf spelar nu en musik som befinner sig mellan de mäktiga bergskedjorna Korn och Sepultura, tidigare ett vitt område inom hårdrockskartan.

Plattans fem första låtar är femstjärniga, varav metallhymnen *The Holy Noise* är den starkaste. Det fullkomligt sprudlar av spelglädje från alla hörn. Inledande *Set Me Free* är en skön smällkäft, aggressiva *Show Your Fist* får stelopererade att hoppa. Särskilt snygg är inledningen av varje vers på den senare. Detaljer i studioarbetet som betalar sig, tacka mästerverducenten Tue Madsen för det.

Framförallt har Ektormorf satsat på refräng-

ELLIS THE VACUUMCHILD "Peace By Extermination" Chalksounds/Border

Att besluta sig för att spela instrumentalmusik innebär en automatisk begränsning. Samtidigt som det kan vara befriande att vara aningen okonventionell, antar jag. Ellis The Vacuumchild lyckas hur som helst riktigt bra. Överlag finns där en väldigt tilltalande lekfullhet, bredd och skärpa över hela *Peace By Extermination*. *Ghouly Fune* och *Headphone President* kunde mycket väl vara skrivna av Sonic Youth, medan *Summershitty Songs* närmar sig Bob Hunds tonlandskap.

Skönt med band i postrockfacket som inte kissar in ett revir av medvetet utanförskap. För Ellis The Vacuumchild är inte speciellt svåra att ta till sig. En av flera anledningar att upptäcka bandet...

Niklas Simonsson

THE EXPLOSION "Black Tape"

Virgin/Capitol

Den poppig melodiösa punkrocken fortsätter att attrahera både storbolag och skivköparkids världen över. Till de senaste bekantskaperna hör Simple Plan som busigt ber alla att "shut up/shut up/shut up" eller Yellowcard som drömmer om att "rock forever". I jämförelse med nämnda mjukpunkare är The Explosion från Boston ett något mer taggigt och genuint konsumentval. Bandet, som innehåller medlemmar från hardcoregång som In My Eyes och Good Clean Fun, är även de rätt tralliga, men lyckas ändå behålla någon slags tuffhet och landar någonstans runt punkrockkollegorna Down By Laws territorium.

Skivan *Black Tape*, som är The Explosions andra fullängdare, släpptes i USA redan i höstas och hamnar nu i våra skivbutiker lagom till bandets Sverigespelningar som förband till Good Charlotte under mars månad. Och jag tycker *Black Tape* funkade helt okej rent musikaliskt. Även texterna känns vettiga. Från snygga öppningsfrasen "give us today our daily dead" till sista låtens desperata utrop "sell the whole fucking world/we won't forget what it's worth" gör The Explosion självmedvetna och tänkvärda punkrocktexter.

Raden "dotted lines and dollar signs are the only thing that you know" från låten *We All Fall Down* är alldeles säkert sporrade av bandets, förmodliga, ambivalenta förhållande till de krassa affärsintressena kring den egna gruppen. Och med låten *No Revolution*, som handlar om hur punken inte längre är tillräckligt upprorisk och samhällsomstörtande, kan man inte låta bli att undra om verkligen The Explosion kan göra något för att ändra på den saken. Särskilt som de numera rör sig i en storbolagsvärld med "Copy Control", "legal representation" och "Parental Advisory". Fast de får hemskt gärna försöka.

Daniel Axelsson

HÅKAN HELLSTRÖM "Ett kolikbarns bekännelser" Dolores/Capitol

Håkan Hellström är tillbaka med just det där albumet som jag hoppades han skulle göra. Debutskivan *Känn ingen sorg för mig Göteborg* blev en svensk popklassiker som hyllades samstämmigt – inte minst av mig. Hans andra album *Det är så jag säger det* kunde jag däremot aldrig riktigt relatera till. Det där hysteriskt euforiska som Håkan Hellström kom att symbolisera gjorde mig bara uttröttad. Därför är jag så himla glad att han skippat samban och hittat tillbaka till Morrissey. Hittat tillbaka till vemodet, om man så vill.

Ett kolikbarns bekännelser berättar historier från ett Sverige som rymmer både gamla Gårdakvarnar och dekadenta popklubbar. Att döpa sina låtar till saker som *Brännö Sere-nad* och *En midsommarnatts dröm* och sjunga texter om att knarka i baksätet på en bil har alltså ingenting med ironi att göra. Överhuvudtaget skiter Håkan högaktningfullt i vad som anses coolt och just därför blir allt han gör rätt. Faktum är att Håkan Hellström kan sägas vara den som startade folklighetstrenden. Om han aldrig spelat på Skansen hade förmodligen Henrik Schyffert och Erik Haag aldrig tackat ja till att leda Melo-

STEPHEN FRETWELL "Maggie"

Polydor/Universal

Stephen Fretwell från Manchester debuterar med en lågmäld samling fullständigt lysande samling låtar. När begreppet singer/songwriter numer breddat ut sig som en maktlysten konkvistador till att innefatta alla personer som kan hålla i en gitarr, lyckas Stephen Fretwell med en övertygande kvalitet ta tillbaka begreppet till folksången. För även om parallellen känns lite överdriven och nästan direkt felaktig, så finns det lite av en Dylansk touch över *Maggie*. Det är mycket brittiskt, och när sång, spel, text och låt flyter samman minner man också lite av det som gjorde Sunhouse till vad de var.

Det är ofta långsamt, det är en stoisk envishet i melodierna som driver allt framåt, som gör att man sugas in i musiken. De sparsamma arrangemangen känns aldrig påträngande, ibland undrar man ens om de finns där. Låtarna, de där låtarna som man tror man tycker man känner igen, men heller aldrig kan sätta fingret på. Om det är referenspunkterna som är för många eller för få. Eller om det bara är låtarna som är så starka att man faktiskt struntar i det. Fantastiskt.

Magnus Sjöberg

GOLDMUND "Corduroy Road" Type/Dotshop.se

Keith Kenniff, som förut gett ut ambient electronica under namnet Helios, går tillbaka till grunden. Hans nya skiva är nästan helt spelad på ett piano – en akustisk gitarr skymtar på enstaka spår – en förändring till det bättre. Visst var *Unomia* en bra skiva, men utan tvekan var de pianobaserade spåren bäst, de elektroniska spåren kändes lite kliché. På *Corduroy Road* kommer vi så mycket närmare, vi kan höra hur fingrarna slår an tangenterna, hur pedalerna trycks ner. Nu kan inte Kenniff gömma sig bakom svepande ljudsjok, här är det bara tonerna i melodierna som hörs. Det är långsamt och eftertänksamt, personligt och intimt. En del av låtarna i början av skivan har lite av känslan musikalärare i mel-

difestivalen. Och vad man än tycker om den saken så är det svårt att motstå Håkans totala brist på attityd.

När han sjunger "Jag behöver dig mer än vad jag vill ha dig och jag vill ha dig för gamla tiders skull" låter det bekant och nytt på samma gång. Albumet doftar salta tårar på en flammig kind, gräset i parken på sommaren, den kvava luften i en varm bil och den trygga doften av ens älskade. Likt den missförstådda spelmannen Jon i Margit Söderholms klassiker *Driver dagd faller regn* vet han att folk kommer trampa på honom igen: "Dom kommer kliva på dig/dom kommer kliva på dig igen". Det är magiskt men tragiskt.

Om jag ska beskriva albumet med ett enda ord så väljer jag svenskans vackraste: bitterljuvt.

Moa Eriksson

Ljud Ljus & TRUMMOR
NY BUTIK

ÖPPET till 19.00
Lörd 12-16

VÄSTERÅS

Stockholm, Roslagsg. 14 08-410 510 80
Akustiskt, Roslagsg. 7 08-410 510 90

Stockholm: Ny butik för Ljud, Ljus & Trummor
Surbrunnsgatan 19 08-410 510 83

Göteborg: Första Långgatan 20, 031-422 866
Västerås: Hejargränd 6, 021-35 25 00

Trummor - vi har stort urval och bra priser!
Kolla in allt på www.jam.se

Elgitarrpaket!

Vi har massor av olika elgitarrpaket till kanonbra priser tack vare egen import. Här ser du det billigaste! Kolla in mer på www.jam.se

1.295:-

SX SST Stratakopia med 3 mikar och svaj
10W Gitarrförstärkare, axelband, kabel
Stämapparat, Gigbag - rubbet!

Våra mest sålda aktiva studiomonitorer är ESI nEar05 som just kommit ut i uppdaterad version med kevlar-koner, eXperience!

2.995:-
för ett par!

JJ LABS SWEDEN
Marknadens mest prisvärda mikrofoner!

C010B

Det här är en riktig storsäljare som tål att jämföras med betydligt dyrare modeller (som ofta kommer från samma tillverkare). Fordrar 48V fantommatning. Inbyggt hi-pass-filter med intern omkopplare. OBS Priset: 795:- med fjädrande upphängning!

995:-

Gitarrrpaket!

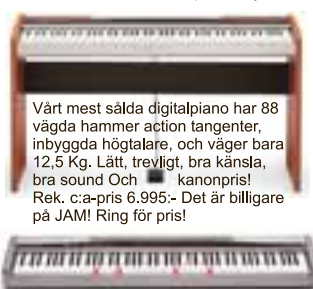
SX DG1 bra stålsträngad modell som tål hårda törnar. Gigbag i smärting, Gitarställ med fodral Stämpipa, stämvev. Paketpris 995:-

Snyggt svart blankt!

6.995:-

Högglanspolerat svart vackert digitalpiano. En prydnad för varje vardagsrum. Rek. 7.995:- Kolla in mer på www.jam.se.

Vårt mest sålda digitalpiano har 88 vägda hammer action tangenter, inbyggda högtalare, och väger bara 12,5 Kg. Lätt, trevligt, bra känsla, bra sound Och kanonpris! Rek. c:a-pris 6.995:- Det är billigare på JAM! Ring för pris!

Toppmodellen i den här serien ser du här. Här får man förutom ett utmärkt digitalpiano även ett bra keyboard med 128 GM-sound och 120 rytmer och en kanonbra pianoskola där lampor under tangenterna leder fingrarna - **alla kan faktiskt lära sig spela - det är sant!** 80 inbyggda pianolåtar ingår! Och du kan tanka hem fler via internet. Rek. 9.995:- Nu 7.495:- så långt lagret räcker!!!

Pianopall på köpet!

Snurrmodell 795:-

Vi bjuder på pallen utan extra kostnad när du handlar nytt digitalpiano av oss så långt lagret räcker! Ta med annonsen!

USB MIDI-keyboard från 995:-

JJ LABS SWEDEN
Marknadens mest prisvärda mikrofoner!

Ingen rundgång!

Har du problem med rundgång på scen och i replokalen? Sluta leta! JJlabs BMD950Pro är lösningen, en dynamisk störmembrans-mikrofon! **1.495:-**

Introduktion:
2 st för 1.995:-!
Gärna på öppet köp,
och JAM står för frakten!

150W komplett Mini-PA.

2X75W, 4 mik/line
+ CD/tape stereo
effekter, EQ.
Allt-i-ett-PA
högt. ställ.
3.995:-

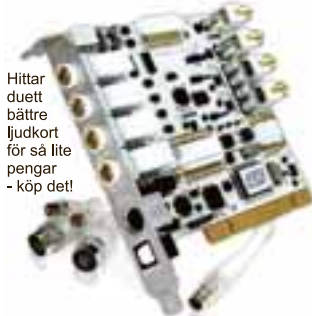
8-kanals digitalporta med trummor & bas

kolla mer på www.jam.se

3.495:-

Juli@

Hittar du ett bättre ljudkort för så lite pengar - köp det!

Juli@ har högsta ljudkvalitet, ultralåg latency och kostar bara 1.495:- Kolla jam.se eller ring oss på 08-410 510 80. Rekommenderas!

Komplett trumset med cymbaler och trumstol från

2.995:-

Kolla in mer på www.jam.se

Johan 08-410 510 89, Jerker 08-410 510 88

Ring oss!

men kolla allra först på www.jam.se

Med reservation för prisändringar och mänskliga misstag - priser från 2 mars 2004

VANS®

SVERIGES FETASTE VANS SORTIMENT

SK8-Hi
Stl 4-13
899:-

SK8-Hi
Stl 4-13
699:-

Slip-On
Stl 4-13
499:-

Old Skool
Stl 4-13
599:-

caliroots.com

BRUNNSGATAN 9, 111 38 STOCKHOLM T: 08-568 499 08 INFO@CALIROOTS.SE

ZOOYORK®

CREATION
SKATEBOARDS

BUY ONLINE!
Free Shipping over 1000:-

lanstadiet, men sedan svävar man in i Kenniffs värld. Han skapar en oemotståndlig nostalgisk atmosfär, det är skir och väldigt vacker musik.

Henrik Strömberg

MARKUS GUENTNER "1981"

Kompakt/import

Tjugofyraåriga Markus Guentner firar sig själv genom att ge ut en skiva betitlad det år han föddes. Och ska man tro musiken var det ett harmoniskt, svävande vackert år med några få pulserande utbrott. Så var det nog inte 1981, men glöm det. Guentners musik är i alla fall ambient som sakta tar form, vrider sig lite lätt för att orientera sig på nytt i rummet. Som en halvsovande person som långsamt försöker vakna till liv och betrakta vad som händer runt omkring. Det knäpper till, det knastrar här och där, men det är främst de mjuka harmonierna som bygger upp 1981. Förutom de där korta utbrotten då. För ibland trycker han in ett hårdare beat och kantigare ljud i sin processor. Det är då det blir mest intressant. För hur vackert svävande det här än är går det lite på tomgång. Som om den där halvsovande personen inte riktigt vill vakna.

Mats Almegård

HAMMERFALL "Chapter V: Unbent, Unbowed, Unbroken" Nuclear Blast/Sound Pollution

Ända sedan starten har göteborgarna i Hammerfall fått ta en hel del skit för sin glädje till klassisk heavy metal. Sångaren Joacim Cans fick känna på det in absurdum härom året då ett rötägg på fyllan misshandlade honom för att just Hammerfall, enligt rötägget, var så usla. Paradoxalt nog säljer de hur mycket skivor som helst, kanske tack vare att de vägrar ändra sitt beprövade koncept.

Självklart skulle det vara kul att som kritiker sticka ut och redan nu utnämna *Chapter V: Unbent, Unbowed, Unbroken* till årets, eller kanske årtiondets, bästa platta – men det går inte. Hur jag än försöker tycker jag mest de är träiga. Det är så förutsägbart att det nästan blir paradoxiskt och jag har svårt att ta deras koncept på allvar. Självklart finns det tilltalande element som exempelvis de ilska gitarrerna i *Fury of the Wild* och den tolv minuter långa *Knights of the 21st Century* – särskilt det parti sju minuter in i låten med tydliga paralleller till Led Zeppelins *The Immigrant Song*. På det stora hela har jag dock svårt att förstå att deras popularitet fått sådana proportioner.

Roger Bengtsson

HELLO KINSKI "Boys of the Year"

Alfons Revolt/The Music Company

Just nu struntar jag i att det bara är den första halvan av svenska Hello Kinskis debut som är bra. Vi glömmer att andra hälften känns som radio-skal. Det väsentliga är plattans öppning. *The Story of Eric and Jerry* som inleds med en ringande gitarrslinga som blir avbruten av ett galopperande beat och så fort sångaren börjar sjunga den sprittande Talking Headsiga melodin ryser jag och måste köra låten på repeat ett par gånger. *I've Seen You Around, What's Your Destination* är också en kanonlåt som doftar polyester och blommiga tapeter. Även svulstiga *My Baby Should Be Home By Now* är precis det man behöver nu när man i det deppiga vitgråa dagsljuset sitter och längtar efter bruna axlar, kalla öl och ljumma sommarkvällar. Albumet är onekligen ojämnt, men Hello Kinski levererar något efterlängtat. Våren.

Annica Henriksson

ISOLATION YEARS "Cover the Distance"

NONS/NEG

Isolation Years är inte längre världens bästa band. Men deras föregående album *It's Golden*, där varenda låt är ett mästerverk i sig, är fortfarande en av världens bästa plattor. Bara inledningsraden i *It's Golden* lyckas fortfarande öppna slussarna till tårkanalerna. Jag gråter varje gång något är så där riktigt jävla bra och Jakob Nyströms röst är inte av denna världen.

Men hur går man som band vidare efter att ha gjort en sådan milstolpe? Ja, Isolation Years flyttade ut till en gammal skolbyggnad långt bort från civilisation och sanitära förhållanden för att jobba på nästa album. Tydligt ska ett pingisbord och några flaskor billig whisky varit det som räddade dem från att förlora förståndet. Det hade redan gått så långt att de tilltalade varandra med siffror istället för namn (!). Utmattade och förvirrade lyckades de ändå skapa några riktigt bra spår, exempelvis *Nurse Hands*, *Michael (If You Cannot Row)* och *Yellow Cross On Blue*. Men till skillnad från föregående platta finns det här flera svagare spår.

När jag ögnar igenom texterna i CD-häftet slås jag av några underbara formuleringar, musiken är övervägande fantastisk, men något saknas. Men det kanske bara är bra. Mitt förhållande till Isolation Years skulle annars bli väldigt osunt. Men jag känner mig själv. Förmodligen krävs det bara en livespelning för att jag återigen ska börja predika om deras storhet.

Annica Henriksson

JUDAS PRIEST "Angel of Retribution"

SonyBMG

En direktrapport från två polare som såg en av bandets Sverige-spelningar nyligen gjorde gällande att det mestadels var ganska slött. Äldern börjar ta ut sin rätt, minst sagt. Visserligen rev publiken nästan taket under *Breaking the Law* och *Living After Midnight*, men det har de ju gjort de senaste 20 åren. Det är ungefär samma visa på *Angel of Retribution*.

Återföreningar är en bevisat farlig företeelse. Många band har gått i fällan, i tron att den stora fanskaran får vad den egentligen vill ha. Visst kan det stämma, men oftast blir resultatet en degraderad version av det förflutna. En retroromantisk dröms dåliga uppfyllelse. Och lite så är det med nygamla Judas Priest, nu med Rob Halford tillbaka bakom micken. För det är ju där han ska vara. Men plattan når ju inte på långa vägar upp till deras monumentala jättar som *Painkiller*, *British Steel* och *Defenders of the Faith*. Förvisso mycket begärt, även om det börjar grymt lovande med inledande *Judas Rising*. Sedan är det upp och ner. Väldigt ojämnt material, som att de febrilt letat efter att låta som Judas Priest istället för att låta det komma självmant. Riffet och baskaggarna i *Demonizer* är tjockt, men i övrigt lämnar det mycket att önska.

Niklas Simonsson

QUASIMODO JONES "Robots and Rebels"

Lobotom

Enligt Quasimodo Jones själv skrev GG Allin sin låt *Assface* efter han sett Quasimodos band med det namnet. Det kan mycket väl vara så. Herr Jones har gjort aggressiv punkrock under en lång tid nu. Men på detta album är det bara fascinationen för det skitigt skabbiga livet, Quasimodos röst och hans gitarr som känns igen. För bakom resten av produktionen står ingen mindre än Håkan Lidbo. En gammal USA-punkare och en svensk techno/house/electronica/konstmusik/schlager-kreatör alltså. Ett udda par? Ja visst.

CMM GROUP

CD duplicering

Trycksaker

Förpackningar

Grafisk design

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är på 10 eller 10000 cd-skivor.

Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
Box 1017, 164 21 Kista

LUGER PRESENTERAR:

TED LEO/PHARMACISTS (US)

10/3 LINKÖPING HERRGÅRN
11/3 STHLM ACCELERATOR @ DEBASER
12/3 MALMÖ PINK FLAG

KHONNOR (US) & THE RADIO DEPT.

11/3 GBG IDEAL FESTIVAL (EJ THE RADIO DEPT.)
15/3 LUND MEJERIET
(+ JUNIOR BOYS (CAN) & THE EMBASSY)
16/3 STHLM MONDO (+ EL PERRO DEL MAR)
17/3 OSLO BLÅ
(+ JUNIOR BOYS (CAN), EJ THE RADIO DEPT.)
18/3 GBG STICKY FINGERS

NICOLAI DUNGER

11/3 GBG SLIPPERY PEOPLE@PUSTERVIK
13/3 STHLM KÄGELBANAN
+ SUPPORT: OSKAR SHÖNNING

THE ARCADE FIRE (CAN)

15/3 STHLM DEBASER

JUNIOR BOYS (CAN)

14/3 KÖPENHAMN CAFE RUST
15/3 LUND MEJERIET
(+ KHONNOR (US), THE RADIO DEPT. & THE EMBASSY)
16/3 GBG PUSTERVIK
17/3 OSLO BLÅ (+ KHONNOR (US))
18/3 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

MERCURY REV (US)

17/3 STHLM BERNIS

THE SAINTS (AU)

18/3 MALMÖ KB
19 GBG STICKY FINGERS
20/3 STHLM DEBASER

JOSH ROUSE (US)

19/3 MALMÖ KB
20/3 GBG TRÄDGÅR'N
21/3 UPPSALA KATALIN
22/3 STHLM RIVAL

THE WEDDING PRESENT (UK)

28/3 STHLM DEBASER
29/3 OSLO JOHN DEE

KEANE (UK) + SPECIAL GUEST:

RUFUS WAINWRIGHT (US)

30/3 STHLM BERNIS
31/3 OSLO ROCKEFELLER
1/4 KÖPENHAMN VEGA

EFTERKLANG (DK)

31/3 STHLM SÖDRA TEATERN

THE BLOOD BROTHERS (US)

31/3 KÖPENHAMN STENGADE 30
1/4 GBG PUSTERVIK
2/4 MALMÖ KB
3/4 OSLO JOHN DEE
4/4 STHLM DEBASER

POPSICLE + SPECIAL GUESTS: [ingenting] & EL PERRO DEL MAR

4/4 STHLM CIRKUS

LE TIGRE (US)

7/4 GBG TRÄDGÅR'N
9/4 UMEÅ UMEÅ OPEN
11/4 KÖPENHAMN VEGA (+ STEREO TOTAL (D))

FEIST (CAN)

8/4 GBG PUSTERVIKSTEATERN
9/4 MALMÖ INKONST
10/4 STHLM SÖDRA TEATERN
11/4 OSLO JOHN DEE
13/4 AARHUS VOXHALL
14/4 KÖPENHAMN VEGA

SON VOLT (US)

25/4 MALMÖ KB
26/4 STHLM DEBASER
27/4 GBG PUSTERVIK

BLUES EXPLOSION (US)

29/4 GBG TRÄDGÅR'N
30/4 STHLM MONDO
1/5 OSLO ROCKEFELLER

KASEY CHAMBERS (AUS)

4/5 STHLM SÖDRA TEATERN

RUFUS WAINWRIGHT (US)

7/5 STHLM SÖDRA TEATERN

ANTONY & THE JOHNSONS (US)

13/5 OSLO BLÅ
14/5 GBG TRÄDGÅR'N
15/5 STHLM SÖDRA TEATERN
17/5 MALMÖ KB

CAMPER VAN BEETHOVEN (US)

9/6 STHLM DEBASER
10/6 GBG STICKY FINGERS

För mer info om åldersgränser, tider, biljetter, fler kommande konserter samt turnéer med våra Svenska band tex, Niccokick, Timo Räisänen, The Tough Alliance, Moneybrother, Caesars, Florence Valentin, Johan Borgert & Holy Madre etc. se www.luger.se

Förköp i Stockholm: Biljett Direkt/Ticnet www.ticnet.se, Södra Teaterns biljettkassa 08-556 97 230, www.sodrateatern.com China Teatern 08-556 323 50/biljettbokning@chinateatern.se, Cirkus 08-660 10 20, Globen 08-600 34 00, Sound Pollution samt Record Hunter. Övriga städer, se lokal annonsering.

LUGER
WWW.LUGER.SE

KRIST NOVOSELIC

”Of Grunge and Government” RDV Books/Akashic Books

Underligt att inte fler artister tar tillfället i akt. Att ha strålkastarna riktade mot sig och världen idel öra, är en möjlighet som många politiskt aktiva säkert skulle mördra för. Trots det är det inte många popmusiker som har något att säga. Krist Novoselic är inte en av dem. Efter att Nirvana – bandet han startade med bästa vännen och numer erkända geniet Kurt Cobain – först exploderat över världen i ett tre år långt ljudande barräckord, och sedan imploderat i en hagel-gevärssvärm, grundade Novoselic organisationen JAMPAC mot censur i popmusik. Tio år senare tar han nu till sist bladet från munnen i och med boken *Of Grunge and Government*.

Och inte kan man väl klandra Novoselic för att han gör det mesta av sin berömmelse? Visst, det är klart att de flesta exemplaren lär gå åt på grund av gruppen han spelade bas i. Men han har faktiskt ett budskap. För titeln till trots så handlar *Of Grunge and Government* påfallande lite om rockriff och flanellskjortor. Istället är pamfletten – du läser den i en nysning – en självupplevd skildring av hur man på gräsrotsnivå ännu idag har avgörande betydelse i den demokratiska processen, en ledare i proteströrelsen som förklarar hur förändring faktiskt kan genomföras inom systemet. Tyvärr går han så detaljerat in på vad han vill förnya i samma system, som vilka maskiner han vill ha i valbåsen, att den helt förlorar sin poäng för svenska läsare, liksom för amerikanska, eftersom hans resonemang är alltför kortfattade och presenteras ryckta ur alla sammanhang.

Det är inget fel i att sälja något på sitt namn. Men om man vet att man säljer merparten av upplagan på detta, så blir det än viktigare inte bara vad man säger, utan att man kan förmedla det väl. Och det är i det sistnämnda *Of Grunge and Government* lämnar mycket att önska. Inte för att Novoselic lider av det. Om det går lika bra nästa gång han har något att säga, ja, det är en annan fråga.

Dan Andersson

DAVID BOGERIUS

”Blod, svett och därar – en officiell biografi om Backyard Babies” Hjalmarson & Högberg

På ett vis är det otacksamt att skriva biografier om rockband efter Mötley Crues *The Dirt*. Där fångades den totala rockmyten mellan två bokpärmar – men samtidigt kan inte det faktumet hindra att andra rockbiografier skrivs.

Blod, svett och därar lyckas i alla fall bra porträttera bandets resa från tonårens replokal till dagens läge. Samtidigt flätas exempelvis P3:s hårdrockprogram Rockbox in i helhetsbilden. Vad det betydde för både bandet och svensk hårdrock överhuvudtaget under 1980-talet.

Man märker att Nicke Borg och Dregen är frontfigurerna, de har mest att säga och kommer oftast till tals. Just Dregens förmåga att leverera one-liners är tacksam för vilken författare som helst. Men ingen i bandet håller igen med historierna, där det hårda rocklivet återges. Dock inte för att skryta med drogbruket och groupies – utan att det varit en ständigt närvarande del. ”Vi bildade bandet för partyt, brudarna och resorna”, som Nicke Borg fastslår. Lika genuint och uppriktigt som kärleken till sin musik.

Och det finns ju inte alltför många rockband mer värda ett djupare porträtter, så valet av Backyard Babies var ju inte direkt felaktigt.

Niklas Simonsson

De har förvisso en gemensam fascination för billig skräpkultur och det gör att skivan inte känns spretig, vilket den lätt skulle kunna gjort. Men texterna om ett rock’n’roll-liv i upplösning funkar riktigt bra mot de skräpiga syntljuden och de hårda gitarrslingorna. Man kan jämföra med Add N To (X) som ju också trampat rock-möter-electronica-stigen och utforskat de lite mer skitiga sidorna av livet. Fast här är det mer smuts under naglarna minsann, vissa spår skulle göra rättvisa för sig på ett Cramps-album.

Mats Almegård

KAMELOT ”The Black Halo” SPV/Playground

Jag måste tillstå att detta stör mig. Har jag kommit fram till något så ska det vara det som gäller och det är liksom lättast om inget kommer och skakar om mina grundvalar. Power metal ska inte vara spännande, engagerande och makalöst tilltalande. Det ska vara schlagermelodier, allsångsrefränger och nördiga fantasy-influerade texter. Året har inte börjat bra – först blir man golvad av Masterplan och när man precis stapplat sig upp står Kamelot beredda med ett ännu kraftigare artilleri av tänkvärda texter, catchiga låtar och en variation utöver det vanliga. Lyssna på inledande *March of Mephisto* där Shagrath (Dimmu Borgir) gästas, den episka *Memento Mori* eller återhållsamma *Abandoned* och du lär inse hur nödvändig The Black Halo är i just din ljudanläggning.

Roger Bengtsson

AMOS LEE ”Amos Lee” Blue Note/Capitol

Philadelphia-födde Amos Lee spelade i dessa elva sånger i en studio i New York förra sommaren och i år agerar han uppvärmare till Bob Dylan på hans maffiga vårturné. Så fort kan det gå. Men med ett så personligt anslag och så hög Simon & Garfunkel-mysfaktor finns det en logik i att han lyckats ta sig vidare från open mic-kvällarna på lokala syltor till en global scen.

Och debutplattan startar bra. *Keep it Loose*, *Keep it Tight* och *Seen it All Before* är två ruggiga feelgood-spår som kommer som på beställning i ett lamslagde vinter-Sverige. Sen lunkar plattan vidare i sin akustiska skrud utan att det sker så mycket mer. Man blir besviken och spolar tillbaka till inledningen igen. För den är riktigt bra.

Gary Andersson

THE MARS VOLTA ”Frances the Mute” Gold Standard/Universal

Makalöst! Enastående! Brillant! Skitbra! Pre-tentiöst! Svalstigt! Fett!

Jag trodde aldrig att The Mars Volta skulle komma upp i samma klass som *De-loused in the Comatorium*, 2000-talets bästa platta. Är nog beredd att rucka lite på den utmärkelsen och klämma in den här också.

För vad är det som är så speciellt med två snubbar med rötterna i den amerikanska hard-core-scenen? Som genom sin musik bryter ny mark? Som kan blicka bakåt utan att virra bort sig? Svaret heter Led Zeppelin. Eller snarare heter inspirationen så.

Frances the Mute inleds och avslutas med en gitarrfigur som mycket väl kunde varit signerad Jimmy Page anno 1973 eller *Houses of the Holy*. Omar Rodriguez-Lopez är Pages tvilling-själ. Samma attack på strängarna. Förmågan att hänga i tonen.

Frances the Mute är inte riktigt en vanlig rockplatta med tio låtar rakt upp och ned. Nej, det här är ett opus eller en samling kompositioner. Och tittar man på omslaget så kan man lätt

tro att det är klassisk musik det är frågan om. Som låtskrivare och producent rör sig Omar Rodriguez-Lopez hur lätt som helst mellan gener. Elegant glider singeln *The Widow* över i bossanovarytmerna i *L’via l’viaquez*. Som gitarrist är han bara Omar, det räcker.

På sång Cedric Bixler. En livslevande kärnladdning på scen. Explosiv och känslomässig i samma rörelse. Skönsjungande och demoniskt galen i nästa.

The Mars Voltas musik är INGENTING för er som har Kent eller Black Sabbath som favoritband, ni kommer aldrig att fatta. Musiken kräver ett helt annat intellekt och ett vidöppet sinne. Att vissa av låttitlarna är på latin borde skrämra några mindre vetande på flykten.

Jag hoppas och ber till alla gudar, avgudar, ikoner och symboler att bandet kommer till Sverige snart igen. Då kommer många att Vade Mecum.

Per Lundberg GB

MEDINA ”Fullblod” Devrim/Warner

Efter förra årets aptitretare *Rumble in Fiskayet* släpper Medina sitt riktiga album. Sam-E från Fisksätra och Alibi från Angered har båda sina rötter i Tunisien och ingen borde ha kunnat undgå deras Ken Ring-proddade genombrott *Magdansös*. Som namnet antyder gör alltså Medina svensk hiphop med arabiska influenser. Jag hade förväntat mig (och hoppats) att hela *Fullblod* skulle bestå av orientaliska upptempo-låtar men jag hade fel. Plattan innehåller allt från politisk middle of the road-rap som *Efter igår* till sentimentala *Min stad* med akustisk gitarr och fingerknäpp i stället för beat.

Även om det är positivt att Sam-E och Alibi tar upp svåra ämnen som rasism, brandkatastrofen i Göteborg och hedersmord låter de klart bäst när de struntar i allvaret och kör idiotrim som ”... gillar brudar som Malin Baryard/inte blyg när det gäller att rida arab”. Anthemet *M-E-D-I-N-A* och pubertala *Ja e så full* sticker också ut. Den mer traditionella hiphopen finns det däremot andra som gör bättre. Hoppas bara ryktet om en arabiskspråkig uppföljare stämmer.

Daniel Severinsson

MILLENCOLIN ”Kingwood” Burning Heart/BonnierAmigo

Örebro egnas punktionjärer är större internationellt än vad många tror. Framgångarna är i första hand resultatet av ett intensivt turnerande världen över. Trots att de har visat upp sig på hemmaplan i större utsträckning på sistone finns det fortfarande svenska fans som tror att de är från utlandet.

Kingwood är en fortsättning på det mogna soundet som gruppen visat upp på de senaste skivorna. Influenserna från den tidigare skatepunkten är nertonade och jag vet inte om det beror på att Chips Kiesbye sitter som producent, men det finns tydliga spår av Sator i låtarna. Det är inte enbart positivt. Jag saknar en *Da Strike* som kan få mig att tokdans, istället är det förvånansvärt svaga spår på *Kingwood*. Det är alldeles för få som sticker ut och greppar tag även om helheten vittnar om ett gediget och genomtänkt arbete. Kanske är det just det som är problemet.

Andreas Eriksson

MONEYBROTHER ”To Die Alone” Burning Heart/BonnierAmigo

Att dra igång uppföljaren till hyllade debutplattan *Blood Panic* med en schlagerstänkare som *They’re Building Walls Around Us Now* tyder

på totalt självförtroende. Och visst är det skönt att Anders Wendin verkar sakna rädsla för att måla med tjocka penslar, känslostormarna han rörde upp senast blir inte mindre med *To Die Alones* anhopning av stråkar, körer, kyrkklockor och stora Roy Bittan-pianon.

Och man blir definitivt fångad av en stormvind när man dyker in i *To Die Alone* som endast består av tio spår. Anders varma och romantiska röst lindar en runt fingret i *Nobody’s Lonely Tonight* medan frenesin som slugt byggs upp i *Blow Him Back Into My Arms* hotar att skaka loss rotfyllningarna – dessutom verkar låten ju aldrig vilja ta slut!

Inledningen av plattan är inget annat än magisk. Fram till och med femtespåret *I’m Not Ready for it*, *Jo* är den en av alla tiders mest självklara svenska rock/soul-klassiker. Och även om jag gillar *Boys are Back in Town*-rip offen i sjättespåret *My ‘Lil Girl’s Straight from Heaven* så tappar Moneybrother sitt briljanta handlag här. Inte heller *I’m Losing* lider av samma feber som resten av låtarna. Men som tur är visar sig *Eventually it’ll Break Your Heart* vara en falssett-höjdare med vackert jingle bells-spel och rysande sånginsatser. Och avslutningen med *What’s the Use in Trying?* och *I May not Always Love You* är precis så tårdrypande och grandlös som jag vill ha den.

Så hur ska man sammanfatta läget? Är man besviken över att Moneybrother inte nådde riktigt ända fram? Eller ska man njuta av en mans storslagna vision omsatt i musik? Om du inte fattar att dina barnbarn kommer att älska denna skiva om de hittar den i din CD-samling om 50 år så fattar du ingenting. Och då är du bortom all hjälp.

Gary Andersson

NEDELLE ”From the Lion’s Mouth” Kill Rock Stars/Border

Så man tänker: ytterligare en kvinna med gitarr, ytterligare en skiva med lågmälda sånger, och ytterligare en i raden av kvinnliga singer/song-writers. Och man sätter på skivan. Och efter ett par sekunder är det som att någon snäll och vän men mystisk kvinna lockar på en och tar en i handen. Och man leds in i en bekymmersfri tillvaro, vacker och så skör att bara ett snedsteg, en icke varsamt behandlad ton, vändandet av en boksida, kan bryta magin.

Nedelle låter så stark och spröd samtidigt, en paradox som bara förstärker det vackra, det njutningsfulla – sagostämningen. På samma gång fiktivt som en sägen och reellt som en vinterdag med varm choklad och öppen spis. För trots att man kan avfärda det som harmlöst och bagatellartat, så är det en harmlöshet som man inte kan vara utan. Den trygghet man alltid sökt utan att veta om det. Och låtarna är små skimrande pärlor av skönhet. Såna som man inte vill vara utan efter att ha hört dem ett par gånger. Sådana man vill linda in i bomull och förvara säkert, men inte för långt bort från hjärtat.

Magnus Sjöberg

OVERKILL ”RELIXIV”

Regain Records

Trots att Overkill nu hunnit fram till sitt fjortonde album har de inte gjort så mycket väsen av sig. Ständigt har de rört sig i thrashens utmarker och det var länge sen ett nytt album med dem stod högst på önskelistan för min del.

Döm av min förvåning när de på *RELIXIV* vid ett flertal tillfällen sparkar ordentligt med stjärn. Inledande *Within Your Eyes* är ett ypperligt sådant exempel, den aggressiva och ettriga *A Pound of Flesh* ett annat. Avslutande

punkinfluerade dängan *Old School* fungerar också utmärkt. Det är bara att konstatera att gammal är äldst – ännu en gång.

Roger Bengtsson

THE PERCEPTIONISTS

"Black Dialogue"

Def Jux/Playground

The Perceptionists består av undergroundveteranerna Akrobatik och Mr. Lif tillsammans med DJ Fatts One. Detta låter naturligtvis som goda nyheter för alla som gillar sin hiphop med lika delar ryggäck och avant garde. Men för att vara släppt på Def Jux låter *Black Dialogue* förvånansvärt traditionell, ibland snudd på tråkig. Bästa undantagen är *What Have We Got To Lose ???* som lyckas kombinera old school-trummor med rå futurism och Timbaland-doftande *Party Hard* där Bostonkompisen Guru bidrar med en i och för sig oinspirerad vers. Rappen är annars oklanderlig med hög intelligensnivå på texterna vare sig de handlar om världspolitik eller den där sköna känslan en fredagseftermiddag klockan fem.

Black Dialogue är ett helt okej album men det lämnar inga djupare intryck. Det kan inte ens Phonte från Little Brothers inhopp ändra på.

Daniel Severinsson

TIMO RÄISÄNEN

"Lovers are Lonely"

Razzia/BonnierAmigo

Håkan Hellström/Her Majesty-Timo gör på sin solodebut spröd och stram musik med storslagen känsla för vardagstragedier, recorded in a cottage. Låtarna glittrar och glimmar som pubertala små ängestpärlor när Timo tar itu med det svåraste av allt: förhållanden. På tre verser och refräng/låt renar han sig själv från ett år som varit a shit year so far. Och även om man kan störa sig på både hans smått gnälliga röst och gråtmilda attityd så återfinns ett par poplåtar på *Lovers are Lonely* som är svåra att undvika. Som somriga *Goodbye Sad Songs* och ödsliga *Champagne & Cigars*. Och lilla *Halo*. Och självklart *Carry Me Home* med sin småtrevligt romantiska miljö.

Det finns nämligen något hemtamt och välbekant i Timos nedstrippade låtar som känns murrigt. Även om han tycker att lovers are losers. För där har han ju fel. Och det tror jag han vet.

Gary Andersson

SOUTH AMBULANCE

"South Ambulance"

Labrador/Border

South Ambulance album hade lika gärna kunnat gjorts för tio år sedan: gitarrbaserad indiepop med opersonlig sång och otydlig ljudbild. Det låter som en blandning av Oasis, My Bloody Valentine och Travis. Stundtals är det medryckande och vemodigt vackert men i det stora hela är det ganska ointressant. Hundratals band har låtit så här genom tiderna och väldigt få av dem är värda att lägga på minnet. Och "sorry to say" men jag kommer troligtvis inte lyssna särskilt mycket på den här skivan heller. Men om ni till skillnad från mig inte får nog av nittiotalindie är South Ambulance det givna valet. Detaljerna i musiken höjer albumet ett snäpp ovanför sina likar och låtar som *Worry Satellite* och *Die 5 Times*. *Times 5* kommer förmodligen att bli dansgolvsklassiker på landets alla indiepopklubbar.

Moa Eriksson

SULO

"Just Another Guy Tryin"

Smilodon/BonnierAmigo

Sångaren och låtskrivaren från Diamond Dogs drar ner på tempot, jämfört med sitt huvudutagande, på denna soloutflykt. Eller snarare skulle man kunna säga att de akustiska gitarrerna

bidrar till ett något mindre rockigt sound. Tänk Rod Stewart, på den tiden då han fortfarande var mer känd för sina låtar än för sina kvinnoaffärer och inte tvärtom, varvat med ett gungande Rolling Stones och handfull soul.

Duetten med Weeping-Magnus Carlsson – *Could've Been Blessed* – hör till den skara låtar man vill höra om och om igen, vilket också kan sägas om *Wishful Thinking*. Fåtalet skivor håller den klassen rakt igenom och så inte heller "Just Another Guy Tryin".

Det hindrar dock inte att Sulo, och de medverkande musikerna, förfärdigat en köpvärd skiva med osviktig livekänsla och överlag starka låtar.

Roger Bengtsson

THIEVERY CORPORATION

"The Cosmic Game"

ESL Music/Border

The *Richest Man in Babylon* kändes inte så våldsamt kul. Inte heller den mixskiva som herrarna Rob Garza och Eric Hilton gav ut under namnet The Outernational Sound. Det var långt ifrån nivån de visat sig besitta på låtar som *Lebanese Blonde*. Så förväntningarna på *The Cosmic Game* var relativt låga.

Som helhet betraktat är den här skivan ytterligare en resa i världsmusik med indisk-klingande sitarmystik, orientaliska melodier som vävs in i avslappnade beats med tydlig målgrupp: restaurangbesökare. Alltså en besvikelse till? Nja, både och. För samtidigt gör Thievery Corporation sina bästa låtar på länge. De tre första spåren är riktigt bra. I Warning Shots balanseras TC:s slicka ljudskapelser mot Sleepy Wonder och Gunjans tunga rap. Men favoriten är *Revolution Solution* där Perry Farrell från Jane's Addiction sjunger på ett sätt jag aldrig hört honom göra förut.

Mats Almegård

TIMBUKTU

"Alla vill till himmelen men ingen vill dö"

Juju/Playground

Alla vill till himmelen men ingen vill dö är ett kärleksbarn, utan tvivel. Kärleken är till livet är stor – och vad skönt med en artist som inte bryr sig om att i första hand vara cool. Timbuk är istället bara helt rätt ute när han samlar truperna, the usual suspects, bestående av Chords (rap), Rantoboko (sång/gitarr), Måns Asplund (beats), DJ Amato (scratch), Dainja (layout) och Mia Carlsson (foto). Skivan nästan spricker i sömmarna av all sprittande energi som vill söka sig ut bland Sveriges frostiga invånare. Är du redo att ta emot? I så fall, bered dig på att bära ett lyckligt flin i fejan ett bra tag.

Från skivans himmelskt vackra bilder (som dock känns väl stillsamma med tanke på hur plattan låter) till gästspel från Timbuktus crew till Timbuktus egen proggiga livsaptit till det sammanhållande kittet: produktionen, känns plattan solid. Sveriges överlägset bästa beatmaster Måns Asplund har nämligen klätt Timbuktus texter i de underbaraste dräkter. Skivans 13 spår kränger och gungar, svänger och rullar. Jag småskrattar omväxlande åt små orgelslingor, old school-beats, visselpipor och galna karibiska rytmer. Variationen är enorm, men ändå håller ljudbilden ihop som klister. Detta kan därmed inte vara en mellanplatta, ett halvt misslyckande som vissa recenser vill påskina, inte när musiken skriker ut sin glädje över att vara en sådan helhet, när låtarna krigar hårt för att bekämpa vår inneboende gnällattityd och missunnsamhet.

Huvudpersonen själv, estradören, är som alltid ett stort leende. Kanske inser han hur mycket han gör för att smälta den svenska mentala istiden. För det blir definitivt varmare nu.

Gary Andersson

Groove lottar ut festivalbiljetter!

Alla Grooves prenumeranter har chans att vinna biljetter till sommarens festivaler. Är du inte prenumerant behöver du bara betala in 299 kr (249 kr för studenter) till postgiro 18 49 12-4 så får du dessutom 10 nummer av tidningen och vår unika skiva. Glöm inte att uppge både din postadress och email.

På www.groove.se väljer du vilken festival du vill åka till:

Arvika – Hultsfred – Roskilde

Lycka till!
Vi syns i sommar.

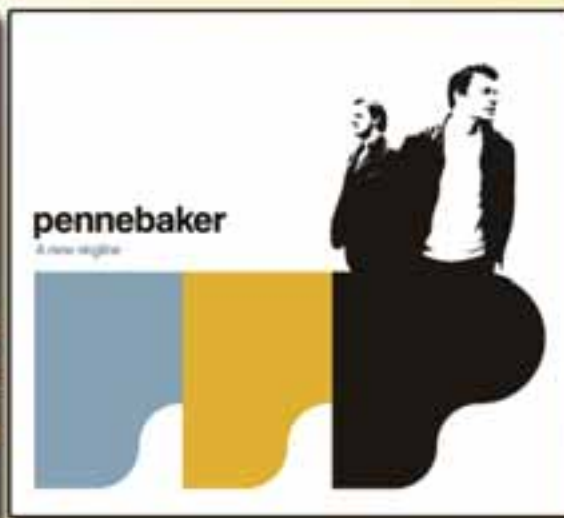

Marcus presenterar vårens vinnare;

XOUCD 141

www.ntonu

MVGCD 153

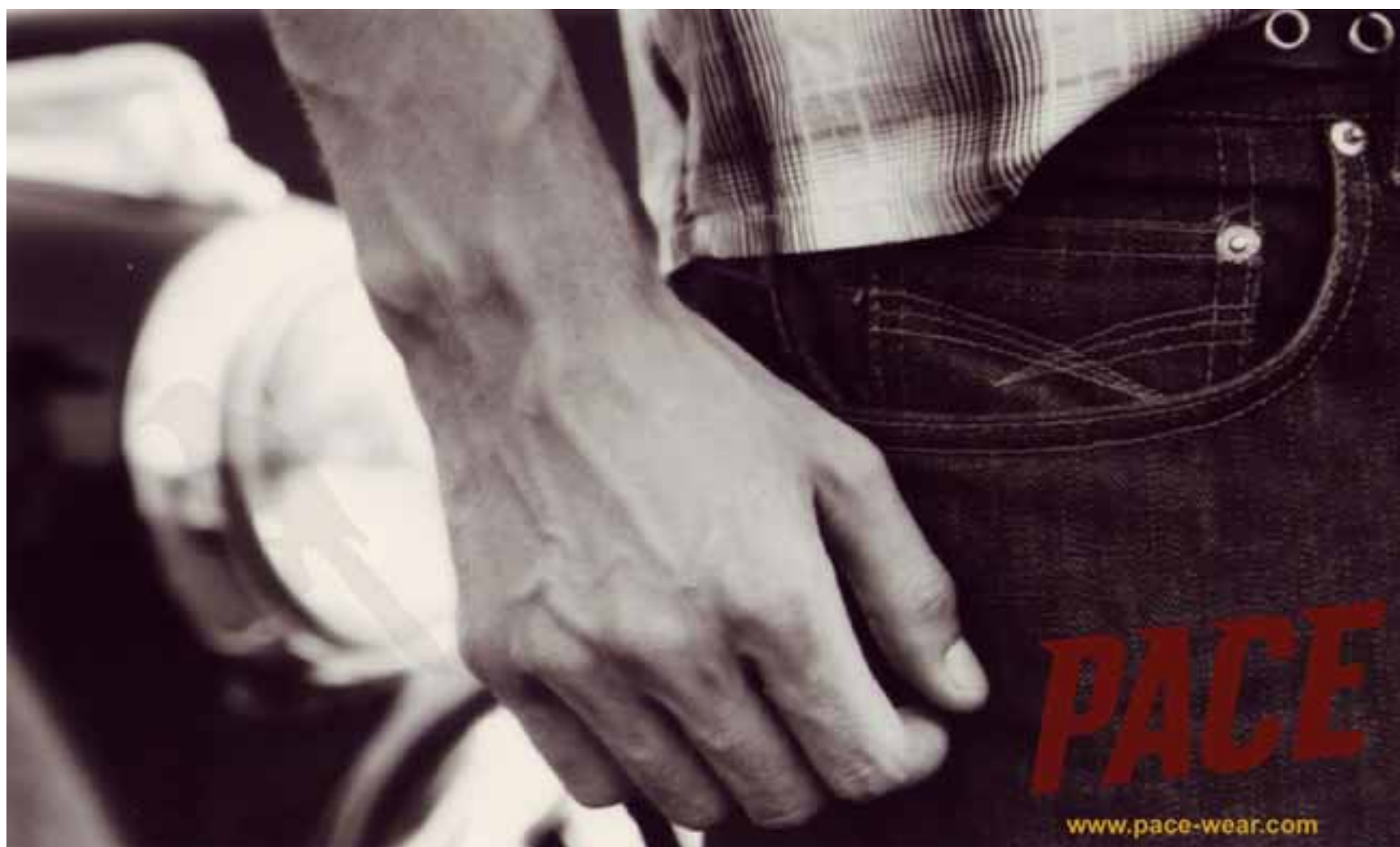

NONSCD 128

www.destijl.nu

NETWORK
Entertainment Group

CD 2 • 2005

Återigen serverar vi upp ett smaskigt smörgåsbord av musikaliska talanger i Groove, och flera av artisterna kan man ju dessutom läsa om i tidningen. God lyssning!!!

För att bli prenumerant: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på postgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress så får du 10 paket med tidning+skiva hemskickade under ett år.

1 50 Cent

Disco Inferno

"One, two, three – let's go!". 50 är i huset igen över sjukt burkiga beats och med sedvanligt självförtroende. Em & Dre skickade honom att välla kåken, och han kommer att få din rumpa att skaka som ett saltkar. Det är enkelt – ställ dig bara upp när låten kör igång!

www.50cent.com

2 Overkill

Bats in the Belfry

Inte har Overkill tomtar på loftet – de maler brutalt ner hela byggnaden till finkornig sand istället med sin hårdföra thrash. Och det har de hållit på med ett tag nu, *RELIXIV* är bandets 14:e studioalbum. Och vad skönt det kan kännas med ett gammalt klassiskt gitarrsolo!

www.wreckingcrew.com/crew

3 Isolation Years

Michael (If You Cannot Row)

Denna finstämda popballad från nya plattan *Cover the Distance* är en fin värdeämätare på dessa norrlänningars kvaliteter. Bitterljuva *Michael (If You Cannot Row)* sveper in nejden i mjuka toner och får mig redan att längta efter en mysig höstpäpicnic i gröngräset.

www.isolationyears.com

4 The Doits

Some Kind of Motion

Med CD:n *This is Rocket Science* ger stockholmska The Doits den gitarrbaserade rocken en välbehövlig spark i arschlet. Det är tuftt med feta riff. Även år 2005. Rock'n'roll ska larma och välla bord. När den blir städad är den död. Än lever liket.

www.thedoits.tk

5 Caesars

Spirit

Jocke Åhlund & company i Caesars rider en framgångsvåg i USA med sina gamla låtar, men här i Sverige letar sig färsk plattan *Paper Tigers* ut till massorna. Lite mognare attityd (vågar man säga det?) hos dessa medelålders män. Men musiken är fortfarande snärtigt orgeldriven pop av bästa märke. Som i episka *Spirit*.

www.doloresrecordings.com

6 Saul Williams

Grippo

Med sin blandning av hypnotisk spoken word och sakral och småkaotisk musik skapar denne New York-poet en otroligt fräsch konstform som är värd ett bättre öde än att marginaliseras. Mitt råd: ta dig samman och upptäck fler av Saul Williams sidor än den han visar på briljanta *Grippo*. För han är grym rätt igenom!

www.saulwilliams.com

7 Rantoboko

Ironical World... Mr. President...

Timbuktu släpper fram lite skön roots på sitt bolag Juju Records, och Rantoboko gör ingen besviken med sitt sköna gung på plattan *Urban Africa*, här gästad av Looptroop-Promoe. Efter-tänksam musik utan hets. Puhhhh!

www.jujurecords.com

8 The World According to Brent Hunter vs Nina Ramsby

Songs

Salt, Baxter och Grand Tone Music, dessa högst kompetenta band har alla letts av Nina Ramsby. Dessutom gjorde hon nyligen en magisk platta tillsammans med virtuosen Martin Hederos. Trots designjobb hinna hon med en del musik. Och även om *Songs* är lång är den inte seg.

9 Beth Hart

Leave the Light On

Beth Hart levererar känslig och stabil modern popmusik via sin uttrycksfulla röst, även efter alkohol- och drog rehab. Och lågan brinner fortfarande. Man ryser lite när hon sjunger "I wanna love/I wanna live". Nu är det bara musiken som

gäller, en live-DVD släpps i samband med fullängdaren.

www.bethhart.com

10 Amos Lee

Seen it All Before

Det låter som Amos Lee befinner sig väldigt nära i rummet när han framför *Seen it All Before* från självbetitlade debutfullängdaren utgiven på klassiska Blue Note Records. Med rötterna i det tidiga sjuttioalets musik av Bill Withers, Neil Young och Stevie Wonder skapar denne före detta lärare en magisk stämning utan alltför stora åthävor. Less is more.

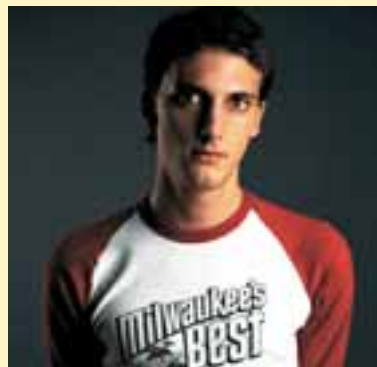
www.amoslee.com

11 Moneybrother

Nobody's Lonely Tonight

Vad säger man som inte redan är sagt om årets mest drabbande svenska platta? Med sin Joe Strummer-röst och klang- och stråkfyllda ljudbild förför Moneybrother återigen svenska folket. Stora gester, stora känslor och en befriande känsla av ro i själen. Turnéspelningarna i sommar bör bli rejäla höjdpunkter.

www.moneybrother.net

12 Nicholas Bonde

Lonelystar

Endast 22 år gammal anländer Nicholas Bonde till scenen med ett gäng låtar i huvudet och en gitarr över axeln. Med blicken mot horisonten framför han dem med övertygelse och publiken gungar med. Ungefär så går historien hittills, men ännu är inte ens första kapitlet över.

www.lonelystarrecords.se

13 South Ambulance

Die 5 Times Times 5

Med en debutplatta som anländer i slutet av mars och några bokade spelningar i maj kastar sig denna kvintett ut i pophimlen för att se om vingarna bär. Bandet är ungt och har nyligen funnit sin slutgiltiga form, något som gulliga *Die 5 Times Times 5* sannerligen vittnar om.

www.labrador.se

14 Babylon Bombs

Let's Roll

Smutsig garagerock ska spelas med hjärta, energi och med en folköl i näven – det låter som Babylon Bombs fattat allt detta. Man kan se svettiga luggar svingas när de pluggar in och

vevar igång *Let's Roll*. Varför försöka laga något om det inte är trasigt? Yeah, c'mon let's roll!

www.smilodon.se

15 The Sewergrooves

Look Again

Har man lyssnat en del på MC5 så kan man på allvar uppskatta The Sewergrooves. Speciellt som MC5 lät på sin klassiker *Back in the USA*, intensiva, explosiva och direkta. *Look Again* är tagen från nya Sewergrooves-plattan *Constant Reminder* som förvaltar detta kulturarv mer än väl.

www.sewergrooves.com

16 Timo Räisänen

Carry Me Home

Med små bräckliga byggklossar bygger pop-Timo upp ett vackert ljuduniversum som är svårt att värja sig mot. Det är bara att släppa in *Carry Me Home* sgnolade harmonier i hjärtat och hålla med båda händerna kring muggen med rykande varm choklad. Tröst kan behövas ibland.

www.timoraisanen.se

17 Robert Svensson

How to Fall Down a Tree Without Stumbling Into Her Room

Här följer vi en försiktigt plockande gitarr till den vokala källan där Robert Svensson smyger omkring. Det låter koncentrerat och fokuserat. Tydligt var spelningen som förband till Matti Alkberg i en tvårummare i Bergsjön nyligen en hit.

www.robertsvensson.com

+ Liquido

Ordinary Life

Denna kvartett från Heidelberg bjuder här på ett visuellt smakprov från sin fjärde fullängdare, den väldigt gulsvarta singeln *Ordinary Life*. Deras melodisk-maskinella electropop är svår att värja sig mot, den fungerar dessutom väldigt bra ihop med videos berättelse. (MPEG-video)

www.liquido.de

Text och musik: 1 C Jackson 50 Cent Music (ASCAP) 2 D D Verni/Robert Ellsworth Overkill Tours Inc 3 J Nyström Picnic/MNW 4 A Sageson Sound Pollution Songs 5 J Åhlund/N Keller 6 S Williams Punk Rock of Gibraltar (EMI) 7 M Asplund/S Sithole JuJu Publishing/ Warner Chappell Music Scandinavia 8 N Ramsby/B Hunter Copyright Control 9 B Hart/O Leiber Jezebel Blues/BMI 10 A Lee Soma Eel Music (BMT) 11 A Wendin Wisecrack/Universal Music Publishing Scandinavia AB 12 K N Bonde 13 D Filips-son/D Gamba/P Kaipainen/R Spurrier/R Hellquist 14 D Persson KarGaz Music 15 K Dräcker/P Wahlqvist/A Broman/F Hartelius Sound Pollution Songs 16 T Räisänen Razzia Songs/EMI Music Publishing Scandinavia 17 R Svensson Sandkvie Music 18 W Schrödl

Independent Music For Independent People

KATATONIA "DANCE OF DECEMBER SOULS"
KATATONIAS SENSIBELTÄLLA ALBUM FRÅN 1993. PRODUCERAT AV SAN ENWIG & BANDET SJÄLVA. NU ÄR MASTERAT OCH UPPMÄSSAT BÅDE AUDIO MÄSSIGT OCH MED NYTT KLAVIERAT COVER.
ARTWORK:
KUBBETTER / BLACK LOGO

SOILWORK "STABBING THE DRAMA"
ETT AV ÅRETS OYMKÄNDE ALBUM. "STABBING THE DRAMA" SÄTTER SOILWORK PÅ AAKTAN. INNEHÅLLER SJÄLVKLART BÅDE FAVORITEN OCH TITELSPÅRET "STABBING THE DRAMA". ETT HÄRSTIGT BÅR OCH PRODUCERAT NÖP!
NR 10770 / NIKLAS BLÅST

ETERNAL OATH "WITHER"
TUNGT GOTISKA STÄMMANGLAR SVÄRA ÖVER DETTA SVENSKA BÅND SOM RÖR SIG I SAMMA RIKTIGHET SOM PARADISE LOST. NYT SVING BÅNDE. MÖNSPELL OCH TÄNKAT. ALBUMET PRODUCERAT AV FREDRIK NORSTROM I FREDRIKAS STUDIOS. VIDEO INSPELAD AV PETER WENGBOM (THE KASABUL).
KUBBETTER / BLACK LOGO

MAZE OF TORMENT "HAMMERS OF..."
DE "GODS MISSILEN" FRÅN DENNA HÅRDA METALL SVENSKHET. INSPELAD I STUDIOS ÅRSTIS MED TOMMY TÄCTEREN, INNEHÅLLER FÖRUTOM ALLA LÖNA HÅRDA VERN ÄVEN EN BARITAL VÖRSDEN AV VÄNDRS KLASSIKEN "IN LEAGUE WITH SATAN".
KUBBETTER / BLACK LOGO

SABATON "PRIMO VICTORIA"
ETT AV SVENSKES MEST LÖVANDE HÄRRÖCKSBÅNDE JUST NU DEBUTERAR MED TUNDA ALBUMET "PRIMO VICTORIA". INSPELAT I ÅRSTIS STUDIOS. SABATON ÄR DESSUTOM BEKÄNNT NU KLARA FÖR ÅRETS UPPGÄTTNING AV SVENSK ROCK FESTIVAL!
KUBBETTER / BLACK LOGO

BLOOD RED THRONE "ALTERED GENESIS"
DETTA NORSKA DEATH METALBÅND, MED TONHÖR FRÅN EMPEROR OCH SATYRICON I SPETSEN, HAR SNABBT SATT NER FOTEN OCH BEVISAT SIG VARA ETT AV GRÄNNLANDETS BÄSTA I GENREN. EFTER BÅRÅ TÅ KLICKERNA DYNAMITPLATTOR PÅ NÄRMASSIGEN SLÄPPER DE NU DETT TREDJE MASTERVERKET PÅ SVARSKEN (HAUNTED, INCOGN, INKÖR ANGLÄT EXPLODÖR DEATHMETAL).
KUBBETTER / GABRIEL

DEFLESHED "RECLAIM THE BEAT"
DANKE ALBUMET FRÅN SVENSKES MEST VIKENDIGA DEATH METAL BÅT MED SKENPUSKAREN MATTE WIDIN (ÄVEN DAWN FUNERAL) BÅRÅN KÖTT OCH FULLT STILL FRÅN RÖSTERANDE WINDAAR. ÄR DETTA FULLSTÄNDIGT METALMAJHÖR INSPELAT AV DANIEL BERGSTRAND OCH FLAMES, WINDHAGGÅR I GÖTTGUT STUDIOS.
NR 10811 / NIKLAS

TRAIL OF TEARS "FREE FALL INTO FEAR"
DETTA STILSKEN NORSKA GOTH-METAL BÅND BEHÖVER EGENLIGEN INGEN NÄRMARE PRESENTATION. "TRAIL OF TEARS" ÄR ETT VÄLTÄBLJAT BÅND OCH DETTA ÄR DERAS TREDJE ALBUM PÅ NAPALM RECORDS. T.B.T. TORNÄRDE FÖRRA ÅRET MED TITELNÄ OCH THORIN. NU KOMMER DET STORA DEBUTERSTÖTTET.
NR 10812 / NIKLAS

DISSECTION "SOMBERLAIN"
DET ÅTER ÖRNÄRDE SVENSKA DEATHMETAL BÅNDET DISSECTION. ALLTIDIGARISKA ALBUM FRÅN 1992. INSPELAT I UNDSÖNDIG/VELLSPÄNN STUDIOS AV SAN ENWIG. BE MASTERAT OCH ÅTERUTGIVET I EN SUPER SKYGG OCH FRÄSTIGT DELIGT DIG/FÖRPACKNING MED DISSECTION LOGO I RÖLET TYPER KLASSIKEN!
KUBBETTER / BLACK LOGO

CIRCLE II CIRCLE "MIDDLE OF NOWHERE"
AMERIKANSKA HEAVY METAL BÅNDET CIRCLE II CIRCLE SLÄPPER NU DETT VIKTIGASTE OCH BÄSTA ALBUMET "MIDDLE OF NOWHERE" PÅ AVM (GOD). MASTERPLAN, GODS, ÅR DEN PLATTA SOM KUNNET ATT BEKÄNNA BÅNDET FÖR DEN BEKÄNNA MASSAN I SVENSKT GASTGÅR AV JOHN OLIVA (SABATON).
NR 10813 / NIKLAS

IMMOLATION "HARNESSING RUIN"
HÅR KLASSISK, NIKERLIG IT-DEATH METAL FRÅN USA. ETT AV SVENSKES MEST LEGENDÄRISKA BÅND ÄR TILLBÄRÅ MED EN PRAKTISKA FÖLLD AV BRITAL DÖDÖR DRÅKANDEN METALL!
NR 10814 / NIKLAS

SPACE ODYSSEY "ASTRAL EPISODE"
ANDRA ALBUMET FRÅN VIK SOM LÄTT KAN BLI ETT AV SVENSKES STÖRSTA NAMN PÅ HÄRRÖCKSBÅNDE. MED NIKLAS PETER JOHANSSON (ASTRAL, GODS, WITHERING HEIGHTS), BÅRÅN MINDFÖRÖNEN KAN DET BÅRÅ NYTT GÅ FÖLL KEYNGÅRSTEN OCH BÅNDELEDAREN RICHARD ANDERSSON LÄR DEKÅ VARA EN AV SVENSK HÄRRÖCKS MEST FÖRNYADE!
NR 10815 / NIKLAS

OVERKILL "RELIX IV"
KULTFÖRKLARADE US THRAK/HEAVY METAL RÖSTERANDE OVERKILL ÄR ÄNTLIGEN TILLBÄRÅ FRÄSTIGT NYTT ALBUM MED 9 VÄLPRODUCERADE SLÄSSÖRDER SOM GARANTERAT GÖR VIK DIG GÄMMAL NEDERLÄS OVERKILL THRAK BÅT KENOM AVÖLÖTAS MED RAMONES/PUNK-HYLLNINGEN "BLOODSHED".
NR 10816 / NIKLAS

HAMMERFALL "CHAPTER V: UNBENT, UNBOWED, UNBROKEN"
SVENSKES TEMPLARS OF STEEL ÄR TILLBÄRÅ MED ETT KRAFTIGT OCH FULLSVETT ALBUM. INNEHÅLLER BÅRÅ OCH TV NYTT "BLOOD BOUND" MISSA INTE HAMMERFALL PÅ DEN EXKLUSIVA SPÄLNINGEN I GÖTTGUT DEN 30. APRIL.
NR 10817 / NIKLAS BLÅST

www.soundpollution.se

Vinyl

Kompaktbossen Michael Mayer följer upp albumet *Touch* med en tolv på *Lovefood* (Kompakt/import). Bakom mixarna står ingen mindre än Matias Aguayo som var ena halvan av Closer Musik. Men dessa mixar är trots detta inget man måste ha, för de skalar bara bort lite försiktigt av originalet, men gör inte så värst mycket mer.

Roligare är då svenske Axel Willners episka electrotechno som han skapar under aliaset **The Field**. *Things Keep Falling Down* (Kompakt/import) innehåller fyra stycken som trots uppackade röstsamplingar, technodriv och hyperelektronisk skepnad snarast känns som klassiska kompositioner. Mycket vackert.

Andra halvan av Closer Musik, **Dirk Leyers**, gör också comeback men inte som remixare utan i egenskap av producent av *Wellen EP* (Kompakt/import). *Wellen* betyder som bekant vågor på tyska och det låter verkligen som mjukt böljande vågor solen glittrande speglar sig i en ovanligt bra sommar dag. *Wellen* och *New Serious One* måste vara perfekta avslutningsspar på en hård natts technodans. Och *Comet To Where I Go* den ambienta återställaren

Ytterligare en halva från en technoduo: **Heiko Voss** från Schaebe & Voss. Men här är det inte renodlad techno utan rockpop-technodisco av det ironiska slaget. *Call Me Killer* (Firm/import) är inget vidare bra, men akustiska covern på Iron Maidens *Running Free* är rätt fin

Mats Almegård

Album

ANTONY AND THE JOHNSONS

"I Am a Bird Now"

Secretly Canadian/Border

Svulstig sentimentalitet som sätter sig som ett sillben i halsen efter ett mediokert besök på Kiviks marknad. Benet försvinner inte oavsett hur mycket man harklar, eller hur mycket knäckebröd man sväljer. Det bara sitter där på snedden. Man ställer sig på händer och hostar. Man sätter fingrarna i halsen och spy. Men benet sitter kvar. Den här skivan påminner mig om det där fiskbenet.

Antony And The Johnsons klipper av alla trådar till det autonoma nervsystemet och förvandlar livsglädjen till en liten hög avklippta tånaglar.

I Am a Bird Now får givetvis Sveriges samlade musiksribenter att konsensuskippa efter andan i ren upphetsning. Efter-tänksamhet, läckert och tjugigt läser jag i tidningen. Aldrig i livet! Obekvämt är vad det är. Det spelar ingen roll att Lou Reed är med på ett hörn. Inte ens 1 000 klonade Lou Reeds hade kunnat väga upp det här.

"The way we loved and experienced pain", sjunget med snuskvibrato i *You Are My Sister*. Mmmmmmm.

Men vem vet. Jag kanske inte är mogen för Antony And The Johnsons än. I morgon kommer jag kanske att tycka att det här är jättebra.

Johan Joelsson

BABYLON BOMBS

"Cracked Wide Open and Bruised"

Smilodon/Kargaz Music

Fyra farliga gossar iklädda jeans och mörk t-shirt pryder omslaget. Vince Neil, Axl Rose, Strängen och Duff McKagan? They wish! Babylon Bombs hade kanske varit innovativa om det inte vore för Mötley Crüe och Guns 'n Roses som ju sedan länge sitter trygga och ohotade på tronen. Låtmaterialet skäms inte heller över sina influenser. Tänk er ett stelt Helicopters utan inlevelse som hellre flirtar med åttiotalspuddlar än MC5 och Stooges. Ungefär lika bra som ett återförenat Sha-Boom.

Det är helt enkelt inte så engagerande att lyssna på ännu ett rakt, okomplicerat partyrockband med bad ass-attityd. Killarna beskriver sig själva i ett nötskal i låten *Every Dog Has it's Day*: "When we started this band we didn't know what to do/Got a whole lot of trouble and a whole lot of attitude/Kickin' up the dust givin' your heart and soul/'cause all we wanna do is rock-'n'roll". Verslyriken är en given kandidat till årets mellanstadiepoesi. *Cracked Wide Open and Bruised* kan även komma att krönas till årets tontigaste skivtitel.

Jag vill inte verka ytlig, men den här gången förbehåller jag mig rätten. Babylon Bombs klena schablon-image understryks mer än väl av skinnjackan från H&M på omslagets baksida. Hur rock'n'roll är den?

Christian Thunarf

JOHAN BERKE

"Upstairs Five"

Gason Jazz

Jag blir inte riktigt klok på Johan Berkes skiva *Upstairs Five*. Inte så att jag tycker att en skiva ska vara musikaliskt monokrom men jag blir faktiskt ganska förvirrad av skivans tio spår.

På pappret ser det ju väldigt bra ut med Fredrik Nordström och Örjan Hultén på saxar, Filip Augustson på bas och Fredrik Rundqvist på trummor. Etablissemang och rutin och relativt ungt och fräscht. Johan Berke på gitarr och komposition. Jag är väl ingen vän av gitarrjazz överhuvud, vilket till nittio procent har med det otroligt saggiga ljudidealet att göra, men man ska inte förblindas av ett sound utan förstås lyssna på vad som spelas. Och här börjar problemen. För det svänger rejält mellan genrerna på den här skivan. Ifrån spattig freeform till lyrisk pärlemorfusion via tigt arrat småsväng och lite konservativ svenskjazz. Visst, det är en bred ensemble att spela med, två köttiga saxofoner, uttrycksfulla och personliga, en rytmsektion som kanske inte frammanar extas men ändå har rymd och säkerhet att i alla fall ha en tendens att hålla ihop det spretiga originalet och så Berkes gitarr som samanhållande sound och drivmedel. I gitarristen Berke hittar jag inte mycket som jag direkt gillar men det har nog med ett personligt generellt motstånd till instrumentet att göra än mot Berkes spel vilket i mångt och mycket är traditionellt och ganska tryggt trots försök att ge sig ut i friare marker. Däremot är han en häändig arrangör och kompositör och jag skulle gärna höra vad han skulle kunna göra med ett ännu större band, befriad från de påtvingade skalövningsarna. Fint påhitt med att ta in lap steel på sina ställen, ett i jazzen klart underskattat instrument. Kanske också en producent som talar om en viss sammanhållning i låtmaterialet hade varit idé. Nu blir skivan en ganska ojämn och lätt förvirrad historia som dock bitvis har sina stunder.

Fredrik Eriksson

BIFFY CLYRO

"Infinity Land"

Beggars Banquet/Playground

En bitvis finessrik rockplatta, det mesta från punk till nu metal via emo blandas i lagom doser. Skottarna har firats ganska friskt på hemmaplan, men frågan är hur satsning utöver det kommer att gå. *Infinity Land* är gruppens tredje album, men jag har i alla fall inte hört talas om dem speciellt ofta.

Trion gör dock inte alls bort sig, utan påminner ibland lite om Echobrain (bandet Jason Newstedt hoppade av Metallica för). *My Recovery Injection* sitter efter första lyssningen, den tungt riffande *Got Wrong* osar Weezer och med annan sång kunde *Some Kind of Wizard* mycket väl ha varit hämtad från senaste Green Day-plattan.

Men även om låtarna håller bra lyfter de samtidigt inte mot enorma höjder. Mes-tadels är det slätstruken rock som bara ibland vågar sticka utanför ramarna. Dessa utflykter är för sällsynta, så Biffy Clyro lär knappast slå stort utanför Storbritannien.

Niklas Simonsson

BROTHER JT

"Off Blue"

Birdman/Border

John Terlesky satt hemma i vardagsrummet för ett år sedan och spelade in *Off Blue*. Det märks. Och även om hemmainspelning och akustisk gitarr ibland kan vara en charmig kombination är det i detta fall bara jobbigt.

Han verkar överdoserat på tidig Grant Lee Buffalo, dock minus känslan och fines-sen. För det här drunknar snabbt i all övrig obskyr amerikansk semi-alternativ lo-fi. Försöken att emellanåt låta som Mick Jag-ger gör ju inte saker bättre heller. Tillbaka till ritbordet är mitt tips...

Niklas Simonsson

MICHAEL BUBLÉ

"It's Time"

Reprise/Warner

Jovisst har Michael Bublé en bra röst. Och jag kan tänka mig att den kommer till sin rätt i konsertsammanhang. När man kan höra den live, när man kanske kan njuta av den i naturligt skick, så att säga. För på *It's Time* blir han bara ytterligare en av alla crooner-wannabees som likt knott vid en fiskekväll i augusti bara tränger sig på. OK, det har förmodligen med arrangemang-en att göra. För någonstans i höjd med duetten med Nelly Furtado (har egentligen inget emot någondra parten, bara det inte vore i just *Quando, Quando...*) eller den nästan förvirrade Beatles-covern *Money Can't Buy Me Love* känner jag mig trött på det. Intressantast känns det nästan i öppningsspåret *Feeling Good*, som i sammanhanget nästan känns lite tacky, lite så där nattligt jazzig herrklubbs-kinky storbandsblås. Jag gillar det. Tyvärr, som sagt, faller mycket på... ja, vanligheten. Och ett par lite väl övertänkta arrangemang och låtval.

Magnus Sjöberg

BY THE END OF THE NIGHT

"A Tribute to Tigers"

Temporary Residence Ltd

A Tribute to Tigers är ingen hyllning till något speciellt band utan mer än hyllning till musiken som konst. Kvartetten från Texas exploderar på sin första riktiga skiva i en instrumentell (förutom ett tyst bakgrundsvisande i 4's, 5's, and the Piano *That Never Made it Home*) och stundtals överteknisk rockonani som tenderar att bli påträngande i längden. Men i små doser är skivans fem spår en uppvisning i uppfinningsrikedom och stor variation. Med lite kortare låtar och mer sång hade *A Tribute to Tigers* varit förtrollande bra.

Andreas Eriksson

BUNKY

"Born to be a Motorcycle"

Asthmatic Kitty/Border

Trummisen/sångerskan Emily Joyce och gitarristen/sångaren Rafta Roberts samlar sina musicerande vänner (däribland medlemmar från Rocket From the Crypt) på debutskivan och låter som få andra. Det märks att både Emily och Rafta är mediterade studietekniker, *Born to be a Motorcycle* är i närmaste perfekt rent ljudmässigt, oavsett om det är galet skramliga partier eller lugn stunder med inslag av femtiotal-jazz. Allt de två gör på skivan är bra. Det är omöjligt att inte svänga med kroppen när duon skruvar upp tempot men det är lika lätt att ändra sinnesstämning i de lugna avdelningarna.

Andreas Eriksson

CURRITUCK CO "Sleepwalks in the Garden of Deadroom" Track and Field/Border

Kevin Barker spelar egentligen gitarr i bandet Aden, men som soloartist kallar han sig Currituck Co och gör musik som hamnar någonstans mellan Donovan och Beck, med en dragning åt folkpop, där psykedeliska, elektroniska och ibland jazziga inslag är vardag. Skumma ljud och instrument blandas med det akustiska och många låtar har det där extra som gör att han inte bara fastnar i singer/songwriter- eller retrofälan. Istället är det högst personlig musik som ramas in av Barkers plockande akustiska gitarr och en skum stämning.

Titellåten är plattans starkaste. En nästan Pink Floyd-doftande sak (ärgång 1967) med fiol och piano. Lite mer av den sorten så hade det här kunnat bli alldeles oslagbart. Nu stannar det vid mycket bra.

Jonas Elgemark

DADELUS "Exquisite Corps" Ninja Tune/Playground AESOP ROCK "Fast Cars, Danger, Fire and Knives" Definitive Jux/Playground

Mainstreamhiphopen må vara stenkorkad med referenser till pistoler, brudar och pengar. Men den svänger ofta riktigt bra. Gamla giganter som Dr Dre får fortfarande till den där känslan av att man måste stå på ett svettigt dansgolv NU. Så är det inte alltid med independenthiphopen. Texterna är flera kilometer akademiska titlar smartare, men gunget och soundet blir ibland lidande. Det låter ofta spoken word där fokus på dansanta beats och fet produktion glömts bort.

Men i och med *Exquisite Corps* får indiehiphopen en platta som har intelligenta texter, bra flyt i rappandet och en riktigt schysst produktion. Fast Daedelus smäller inga bomber på dansgolvet, han sveper in allt i en soulig skrud som får en att vilja smågunga. Dessutom är ljudbilden så släp och varierad att man blir alldeles omtumlad: ena stunden befinner man sig i en svartvit långfilm från 1940-talet, i nästa på soulfest på sjuttioalet och mestadels här och nu. På hiphoppartaj. Med gäster som Prefuse 73 är också grunden lagd för en dragning åt electronican. Den här skivan är ett måste helt enkelt.

Aesop Rock ger också indiehiphoparna något att rocka till. Gungande basgångar som trevar efter dig ligger under hård rap som beskriver Aesops New York-liv på ett sätt som ligger fjärran från vad 50 och grabbarna snackar om. *Labor Days* och *Daylight* visade att det var något intressant med den här snubben. *Fast Cars...* bevisar det.

Mats Almegård

DARIN "The Anthem" SonyBMG

En något mer finessrik platta än Idol-kollegan Daniel Lindström. Men så är hans uppbackning i producent- och låtskrivarstallet ganska stabilt – Max Martin och Robyn fnysar man inte bort. Därmed inte sagt att plattan kommer skaka den musikaliska världen i grundvalarna.

Föga överraskande andas det mestadels producerat efter mall och lättsmält. Radiovänligt, men inget djupgående. Men de tonårstjejer som klottrar sina telefonnummer i hans trappuppgång lär inte märka slätstrukenheterna. Och ska man snacka om ålder så talar mycket för att Darin har en framtid inom musiken – det r'n'b-svängiga titelspåret berättar att det finns en del att ta av. Bara den kommande musiken byggs på en mer stabil och personlig grund än på denna debut.

Niklas Simonsson

DIO "Evil Or Divine: Live in New York City" Spitfire/Playground

Av klassiska hårdrocksplattor de senaste 30 åren återfinns många livealbum. *Alive II* med Kiss och *Live After Death* med Iron Maiden är bara ett par. Men de senaste åren har dess betydelse falnat markant, så Dios senaste alster lär inte rista in sig i den eviga rockhistorien.

Ronnie James är ju snart 100 år gammal, men rösten är fortfarande intakt. Och backkatalogen är musikalisk godis för gamla skolans fans. *Holy Diver*, *The Last in Line*, *Don't Talk to Strangers* och *Rainbow in the Dark* talar sitt eget språk. Men speciellt spännande är denna inte. Och som platta tillför *Evil Or Divine* inget. Det den tydligen är tänkt att dokumentera när liksom inte fram. Och det förtjänar en levande legend onekligen.

Niklas Simonsson

DI LEVA "Free Life" United Stage/BonnierAmigo

Det är 25 år sedan denne Gävle-son inledde sin skivkarriär, och det firas med ett album på engelska där exempelvis *Vi har bara varandra* blivit *Higher than Heaven* och *Sjärens krigare* transformerats till *Rainbow Warrior* (ett bisartt och illa fungerande knep som redan provats utan framgång av bland annat Kent och Lolita Pop). Dessutom medföljer ett antal nya följsamma spår som inte överraskar någon i all sin vänliga flummighet.

Di Leva är (och har under en längre tid varit) en institution mer än en intressant artist. Denna platta ändrar inte på detta faktum.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Freeride Run 2" Synergetic Records

DJ Acan som mixat *Freeride Run 2* är en stor ikon på trancescenen i Österrike efter att i princip ha introducerat musiken i hemlandet. Han har spelat över hela jordklotet i närmare tio år. Det ger så klart en hel del rutin och det märks att han vet att vända sina vinylor, kombinera dem och bygga upp en trance-stämning för att hålla dansgolvet kokande. På en skiva blir det dock lite enahanda. Visst, fokus ska väl ligga på dansgolvet, men den här mix-CD:n är inte av det där slaget att man går bananer hemma och vill snöra på dansskorna direkt. Trancebeat- sen avlöser varandra och det är säkert fantastiskt live på en klubb. Men på den här CD:n funkade det inte.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "We Are Bevlar" www.bevlarmusic.com

Först av allt, hatten av för Bevlar som sprider musik i mp3-format gratis på nätet. Metallica och Dr Dre är några av deras största art... Nej, det är ju klart att de inte är det. På det lilla svenska mp3-bolaget återfinns man mestadels namn som inte är helt kända.

Efter 27 släpp har de nu bestämt sig för att summera. Detta görs med en DJ-mix av Cryo och Per Definition. Fokus ligger sålunda på elektronisk musik för dansgolvet, vilket speglar Bevlars katalog. Det är funkigt sväng, elektroniska ljudskisser, pumpande beats och riktigt bra. Framför allt Stockers *Saturday Night* i Cryos Gravitational Mix måste få fart på alla vintertrötta ben. Ladda ner nu!

Mats Almegård

DOG FASHION DISC "The City is Alive Tonight – Live in Baltimore" Rykodisc/Showtime

Skränig punkrock som är oerhört svår att

ta till sig. Inte för att det är värdelöst eller framför av okunniga musiker, bara helt enkelt för att det bryter mot så mycket. Vilket kan vara bra, eftersom musik inte nödvändigtvis måste följa konstens alla ramar och restriktioner. Men i Washington-sönerna Dog Fashion Discs värld är punkgrunderna kryddade med toner som får det att emellanåt låta som cirkusmusik. Inte speciellt tilltalande. För bandet är ju inte direkt något Faith No More eller Primus.

De har två plattor i bagaget, och publiken är bevisligen med på noterna. Men jag betvivlar ändå starkt att deras framtid är utstakad mot Det Stora Genombrottet.

Bonus-DVD: n förbättrar inte det intricket. Niklas Simonsson

DRACONIAN "Arcane Rain Fell" Napalm/Sound Pollution

Gotisk doom från Säfte, kan det vara något? Ja och nej.

Ja, för *The Abhorrent Rays* är en tilltalande låt som nästan känns poppig i sammanhanget, vilket absolut inte ska tolkas som en förolämpning. Ett annat skäl som talar för ja-sidan är att tankarna osökt drar åt Paradise Lost och Anathema, vilket aldrig kan vara på minussidan.

Nej, för låtarna är längre än ett sommarlov och det går så påfallande långsamt att jag omöjligt kan bibehålla intresset genom den digra speltiden. En låttitel som *Heaven Laid in Tears (Angel's Lament)*, inklippt regnoväder och pseudookulta texter om fallna änglar är faktiskt inget vidare. Det blir dystert i överkant och att bolaget stavas Napalm förvänar inte det minsta då merparten av vad jag hört därifrån går i samma linje. Önskvärt att både Draconian och Napalm vidgar sina snäva vyer inför framtiden.

Roger Bengtsson

DROPKICK MURPHYS "Singles Collection, Vol. 2" Hellcat/BonnierAmigo

Punkmusiken som Bostons egna keltiska rockare står för har aldrig varit något för min skivsamling. Att de nu kommer ut med sin andra singelsamling tyder på att det finns andra i världen som inte delar min uppfattning. *Singles Collection Vol. 2* innehåller inspelningar från 1998-2004 och förutom de egna låtarna bjuder bandet även på covers av Creedence Clearwater Revivals *Fortunate Son* (som de lyckas misshandla totalt), The Misfits *Halloween* och AC/DC:s *It's A Long Way to the Top if Ya Wanna Rock n Roll* (där sångaren Al Barrs röst passar perfekt). Det är egentligen bara när de tolkar andra låtar som det blir intressant. Resten ger mig inget, men jag vet att det finns andra som inte delar min uppfattning. Just det är tjušnjön med musik.

Andreas Eriksson

EVERYTHING BUT THE GIRL "Adapt Or Die – Ten Years of Remixes" Virgin/Capitol

Tracey Thorn och Ben Watts kunde inte valt en mer passande titel för ett remixalbum. För EBTG hade inte varit det de är i dag om det inte varit för remixerna. Visst, de hade en fungerande, men rätt trist, stil innan en herre vid namn Todd Terry dök upp och mixade om *Missing*. Ni minns hur det var. En kursändring för EBTG:s svalt jazziga pop till mer elektroniska och housiga trakter och lyckan var ganska mycket gjord. *Walking Wounded* från 1996 var stöpt i den formen och vips så hade EBTG producerat sitt allra bästa och mest lyckade album.

Så Todd Terry finns givetvis med i listan över remixare som fått anpassa EBTG:s låtar. Dock inte med *Missing*, utan *Wrong* från *Walking Wounded*. Andra som är med

och stöper om materialet är Dave Wallace, Kenny Dope och Adam F, för att välja några av de mer namnkunniga. Och resultatet då? Jo, det är en bra samling remixar på bra låtar. En schysst best-of på sitt sätt, ett dokument över hur betydelsefull en remix kan vara.

Mats Almegård

FOG "10th Avenue Freakout" Lex/Border

Konsumentombudsmannen uppmanar alla att gå och köpa den här skivan omedelbart. Vad man blir glad av att kunna få liknande kickar som man fick av musik när man var liten. Det är så sällan det händer att jag har övervägt att sluta lyssna på musik helt och hållet. Men då kommer den här kufen Andrew Broder och ändrar på allting. Andrew Broder är någon slags experimentell Messias som blandar triphop med skräpig lo-fi. På skivan ryms allt ifrån utsvävande rymdmusik till avskalade ballader. Of Montreal och The Nooners dyker upp i referensskallen vid en första genomlyssning.

Smarta och roliga texter skrivna med samma bläck som i Stephen Malkmus reservoarpena. "People are always excited to talk about where they are from/it is the one and only subject where everyone is an expert". Eller "There is a neon pink werewolf suspended above the ceiling of the sunken sunset sky". Ingen tungrovdad storförslagsprettolyrik alltså, vilket är befriande i tider då de flesta skrivande människor har en fäbless för ämnen som djuphavsljud och u-båtar som vänder. På *10th Avenue Freakout* handlar det om bollar som rullar in under soffor för att samla damm och att man inte ska tvätta på sin födelsedag. Ironi och allvar framförs med sammetslen röst och ackompanjerar av surrande analogsyntrar, vitt brus och diverse skräp. Men en poppig åder av renaste guld rinner genom hela *10th Avenue Freakout*. Den kan ibland vara gömd och svåråtkomlig bland allt bråte men den finns alltid där.

Tack så mycket broder Andrew.

Johan Joelsson

FRANTIC BLEEP "The Sense Apparatus" Earache/Elitist

Frantic Bleep har en blå hand med sju fingrar på sin hemsida. Den får tittaren att haja till. Likadant är det med deras musik. Som så många andra band som förknippas med The End Records är detta mörk, kosmisk, experimentmetall. Men också en släng av fin kultuuur. Norska Frantic Bleep kan lägga till tryggt hos Arcturs fans.

På *The Sense Apparatus* finns en av det nya årets små mirakel: ... *But a Memory*, med stödsång av Agnete Kirkevaag från Madder Mortem. Hela sången, men särskilt introriffet, är en flummig flykt bort i musikens djup, bortanför tid och rum. Men lika bra som ... *But a Memory* är, lika oförstående kan lyssnaren känna sig för en arty låt som *Mausolos* som aldrig lyfter.

Den här musiken är en kvist på den gren som vi idag kallar black metal på hårdrockstrådet. Dimmu Borgir gick en annan väg, och deras musik är betydligt vassare, betydligt mer spännande. Frantic Bleep vill å andra sidan experimentera fram en egen, smalare identitet.

Torbjörn Hallgren

FRONDA "Livet genom en pansarvagnspipa" Fronda Music

Med sina träffsäkra punchlines, underhållande texter och frispråkighet har Fronda lyckats få många ungdomar, som annars inte lyssnar så mycket på hiphop, att se det hela med nya ögon.

Fronda har nu släppt sitt tredje soloalbum *Livet genom en pansarvagnspipa* och jag blev smått chockad när jag först såg listan på gästartister. Olle Ljungström, Papa Dee och Stephen Simmonds är inte det man trodde sig få höra ihop med Fronda. Jag blev dock glatt överraskad av samarbetena och det jag hör är riktigt bra från Frondas ombytliga röst och gästerna. Fronda har utvecklats. Visst finns fortfarande de roliga låtarna såsom *En tutte är en tutte* och *Kära magister* med Kamphundarkollegan Bashkim, men de djupare och allvarligare låtarna imponerar. *Adalgisa*, som är den obligatoriska (!?) låten om en rappares moder, är fin och tänkvärd och *Du betyder ingenting* med Stephen Simmonds, med ett tungt gitarrkomp är perfekt när man är arg och dumpad. En lika svängig låt som *Rullar fram* från förra albumet är *Hej alla barn* som säkert kommer spelas på många förfester runt om i landet. Olle Ljungström är med på singeln *Miljoner indianer* och det är en skön, tillbakalutad låt som passar att lyssna på söndagseftermiddagen i soffan. Leafy, som man hör alldeles för sällan, är med på en raggainfluerad låt som ingen lär lyssna till stillasittande. Förhoppningsvis får lite fler människor upp ögonen för Fronda i och med dessa samarbeten.

Med beats av Masse, Kekke Kulcha, P-jazz och inte minst Fronda själv kan det inte gå fel. En sak är säker; Fronda är på väg upp ur underjorden och fortsätter han i den här takten, med samma kvalitet, så kommer han att gå långt.

Henrik Lantz

GÅTE "Iselilja" Warner

Norska Gåtes förra album, debuten *Jygri*, var inte någon speciellt imponerande skiva. Tyckte inte jag i alla fall. Framför allt för att jag tycker att man ska ha något att tillföra om man ger sig in på att kombinera folkmusik med modernare stilar; i Gåtes fall rock. Och det hade de inte. Då. Frågan är om de egentligen har det nu heller...

Detta trots att *Iselilja* är en bra skiva. För jag tycker att man sedan sist inte bara lyckats integrera musikstilarna, utan också gått bortom det emellanåt, och låtit låtarna växa med de verktyg som står till hands. OK, ofta känns det som att folkslaget mest består av 19-åriga Gunnhild Sundlis troloskt svävande stämma och fiolen. Å andra sidan fläskas det heller aldrig på med ylande gitarrer så man går sönder av tristess. Symbios. Syntes.

Visst finns här några spår och arrangemang som inte helt går hem, men Iselilja känns ändå så pass habil att det nästan känns intressant med de här folkflirtarna igen. Fastän Nordman återförenats.

Magnus Sjöberg

THE HOWLING HEX "All Night Fox" Drag City/Border

Alltså, Royal Trux *Twin Infinitives* är fortfarande, så här femton år senare, en lysande trip heroinrock. En skiva som smått kaotiskt blandar frijazz, noise och rock'n'roll, helt ensam i sitt slag och definitivt en milstolpe. Jennifer Herrema blev heroin-chick fotomodell och Neil Hagerty malde riff, så klart att det inte kunde hålla i evigheter. Lika bra det. Jag måste erkänna att bara få saker de gjorde efter *Twin Infinitives* har varit värt mödan att bry sig om om man inte totalt hemfaller åt trasiga jeans, stelbent storstadsblues, solglasögon ovanpå luggar och kritröst. Jennifer Herrema har visst en solokarriär på gång och Neil Hagerty alltså sitt nya projekt The Howling Hex.

Förstås handlar även The Howling Hex om bluesig riffrock med lite hjärna och

mycket coolhet och jag kunde bry mig mer. Faktiskt är det bitvist så tråkigt och ocoolt att man häpnar. Det finns vanligtvis en viss charm i tafflig monotonitet men här maler det liksom bara på med flerliga riff och flerliga gitarrsolon, i evigheter utan vare sig mål, mening eller ens förvirring. Lagom skräpigt och skrotigt men också som sagt väldigt förutsägbart och trist. Konceptuellt kanske det kunde fungerat för länge sedan. Nu känns hela *All Night Fox* bara som en minimalistisk valiumförlängning på det som RTX gjorde med slängar av tidiga Flaming Lips garagerocksfliktar och med en stenad Hope Sandoval på gästinhopp (konstigt, när man beskriver det så där låter det faktiskt fruktansvärt bra). Ändå: våga tappa bort bluesen!

Fredrik Eriksson

JENNIFER GENTLE "Valende" Sub Pop

Vad vet man om italiensk alternativ popmusik egentligen? Ingenting skulle jag säga. Fast någonstans i bakhuvudet kände jag ändå igen namnet Jennifer Gentle och jag är nu väldigt glad att jag fått ta del av deras tredje skiva *Valende*. Den pendlar emellan naiv retropop någonstans mellan Syd Barret, Daniel Johnston, The Kinks på helium och Beefheart avantgarde. Knöligt var namnet sa Bull men samtidigt så mycket mer spännande än all disco i världen. Jag skulle till och med kunna erkänna ett visst släktskap med the Fiery Furnaces om jag är snäll (mot amerikanerna alltså) och kanske till och med med våra egna Hanky and Panky men det har nog mer med de pitchade rösterna att göra än twee extreme.

I alla fall blir jag väldigt glad av att höra Jennifer Gentle, fast jag för tillfället hatar all popmusik. Anledningar till min lycka är ologiska och icke spårade. Men det har att göra med melodier som är lika aviga som självklara, en stillsam galenskap, en massa prylar som låter och att det bitvis är väldigt fint och fult om vartannat, huller om buller och fågelkvitter.

Fredrik Eriksson

JET SET SWEDEN "From Sweden to You" Parad/FLC Dist

Ett saligt hopkok av easy listening- och James Bond-teman som fått puttra tillsammans med ett antal hissmusik-klassiker. *I'm a Believer* har förmodligen aldrig levererats i en så här svängig version.

Det är svårt att inom denna genre inte anspela på agenter, kasinon och färgglada cocktails. Så även om plattan är en självgående partypärla hade något nytt inte skadat. Nu får belackare lätt att avfärda så väl bandet som musiken. Några egenskrivna låtar eller överraskande drag från produktionsbåset hade inte stuckit i ögonen. Men som sagt, i grund och botten sprudlar *From Sweden to You* av energi och sextiotalseufo. Så om inte annat längtar man ännu mer till sommaren nu.

Niklas Simonsson

KAOS "Hello Stranger" K7/Playground

Har gjort sig känd som DJ Kaos och som en av medlemmarna i Terranova. Men nu har han skrotat DJ och släpper ett album som enbart Kaos. Musikaliskt innebär det en kursändring mot mer "traditionell" rock. Kaos har släpat in ett gäng gästmusiker och sångare i studion. Det handlar om folk som Erlend Øye, Matt B. Safer från The Rapture och Boy From Brazil. Kaos spelade upp ett beat eller en melodislinga för de inviterade och så började jammandet. Till sist redigeras allt i Kaos dator.

Så ja, det handlar mer om ett organiskt sound. Det handlar också om gitarrer, trum-

set och basar. Men det är ingen musik som överger dansgolvet för det. Möjliga referenser skulle kunna vara LCD Soundsystem, !!! och The Rapture då förstås. Ett grävande i funk, tidiga Talking Heads, disco och partajmusik. Inte alls dumt. Faktum är att det här smäller LCD Soundsystem på fingrarna.

Mats Almegård

SONNY LANDRETH

"Grant Street"

Sugar Hill/Playground

En liveplatta med en kille från Louisiana där mer än hälften av de elva blueslåtarna är instrumentala och publiken dessutom verka tycka det är bra. För det hörs att de inte applåderar av artighet utan av extas. Världen är allt bra konstig.

Per Lundberg GB

DAVID LEE ROTH

"Diamond Dave"

Demolition

På ålderns höst kan mycket hända.

Strax efter att han lämnade Van Halen i mitten av åttiotalet hände det något.

Rocken ersattes av show och kabaret i Davis Lee Roths värld. Vita handskar tog plats i garderoben – och karriären åkte efter ett par skapliga soloalbum rask rutschkana utför. Det lät inte så mycket rock längre, och *Diamond Dave* ändrar inte på det. Slö boogie kryddat med blås och munspel om vartannat.

För folk som inte är hårda fans finns ingen anledning att inhandla plattan. Killen kan ju sjunga, men visar inga prov på det. Och ett genomsnittligt resultat där det egentligen borde finnas kunskande är bland det värsta som finns i musikkretsar. Ska resten av karriären se ut så här är det lika bra att ge sig själv en förtidspensionering...

Niklas Simonsson

LOWTIDE

"Among Clouds"

Nightdive Records

Sångaren Peter Nordström skrev låten *Why Can't Angels Fly* till minne av offren i Asiens naturkatastrof. Låten återfinns som gömt extraspår på Lowtides debut, vilket är bra men kanske överflödigt eftersom den – trots sitt givetvis fina uppsåt – är ganska trist.

Among Clouds i övrigt är (om det slitna uttrycket ursäktas) ganska svenskt i soundet. Göteborgsbandet låter lite som The Perishers, The Motorhomes och annan inhemsk popmusik. Fast inte riktigt lika bra. Det är småtrevligt, men inget som överraskar. Blåset i *Let Me In* är förvisso riktigt bra, annars är det inget att springa benen av sig för.

Niklas Simonsson

MASSGRAV

"Napalm öfver Stureplan"

Mordam/Sound Pollution

Johan, Ola och Indy är fortfarande förbannade. Förra skivan *Hatfylld & nerpissad* (som finns med i sin helhet på nya skivan) var en lektion i ursinnig grindcore och tiden efter släppet verkar inte ha varit lätt för trion. Det intrycket får i varje fall jag när *Napalm öfver Stureplan* misshandlar min stereo. Det är lika sprängfyllt av ilska och hat, tempot är minst lika snabbt och sången är som en kompakt betongvägg. Tror inte att du ska märka några större variationer mellan låtarna. men det gör egentligen ingenting, kraften och knock out-slagen räcker.

Andreas Eriksson

MICHAEL MCDONALD

"Motown Two"

Universal

"Varför?", är en nödvändig fråga i många sammanhang. Och framför allt att få ett vettigt svar på frågan. När man tvingar sig igenom *Motown Two* dyker ordet varför

upp ett antal gånger per låt. För varför gör man så här – varför försöka tillintetgöra så många klassiker?

Det är inget ovanligt med åldrande artister som ger ut tolkningar av personliga favoriter. Rod Stewart är ett exempel. Men sällan ger det egentligen någon fräschare eller mer uppdaterad bild av originalet. *Mercy Mercy Me* och *What's Goin' On* är ett par av Marvin Gayes klassiker – stor musik av en stor artist. Så återigen, varför behandlas de så ofint av Michael McDonald?

Motown Two är en 14 låtar lång slakt, lika obegriplig som obefogad. Stevie Wonders *I Was Made to Love Her* får sig även den en behandling som osar lustmord, utöver en handfull av nyss nämnde Marvin Gaye. Och han lär gråta i sin himmel, för en sämre tolkningsplatta var det länge sedan jag hörde.

Niklas Simonsson

MY CHEMICAL ROMANCE

"Three Cheers for Sweet Revenge"

Warner

Svärdefinierad kvintett. Efter ett par lyssningar var jag redo att avfärda dem som trista Green Day-plagiatörer. Men riktigt så lätt är det inte, det är lite för varierat. Ibland blandas punkskramlet med åttiotalshårdrock – emellanåt flippas det ut nog för att påminna om System of a Down eller Muse i lightversion. Lyckas man bara hålla en röd tråd genom det hela kan det gå långt. Men *Three Cheers for Sweet Revenge* gör tyvärr inte det.

Thank You for the Venom och *Hang é* *m High* är riktigt bra låtar, och det finns mer när man ger det tid. Tyvärr räcker det inte hela vägen. Något säger mig ändå att det inte är sista gången jag hör talas om detta band...

Niklas Simonsson

PARADISE LOST

"Paradise Lost"

SonyBMG

Något som i karriärens början var goth och death låter idag som ett HIM:s tafatta försök att göra hårdrockversioner av Depeche Mode. De sämre låtarna. Man försöker spegla något slags mörker och djupsinne, som inte alls verkar finnas där.

Visserligen är det aningen mer hård rock än på några år gamla *Host* och *I Believe in Nothing* där blev de elektroniska influenserna lite väl starka lån. Men återgången till deras rötter gjorde inte särskilt gott, för jag kan inte nämna något låt som lyfter sig över den gråtjocka slätstrukenheten.

I en intervju härom året uttryckte bandmedlemmarna sitt missnöje över fantasilösa reportrar. De tyckte att vad artikeln än handlade om avslutades den alltid med "They're still lost in paradise". Men visst, i sådant fall måste ju bandet å sin sida anstränga sig lite vad gäller låtmaterialet. Något de inte verkar gjort på *Paradise Lost*.

Niklas Simonsson

PILOT SCOTT TRACY

"Any City"

Alternative Tentacles/Sound Pollution

Den här skivan gör mig splittrad. Pilot Scott Tracys *Any City* innehåller väldigt traditionell punk-new wave och jag vet nästan vad som väntar mig innan första låten börjar. Det är skivans största problem men samtidigt finns det ögonblick som tilltala mina öron. Synd bara att de ögonblicken är alldeles för få och att alldeles för många låtar är ojämna.

Andreas Eriksson

PISTOL DISCO

"Sound Attache"

DJ ORDEAL

"Odds & Sodds"

Push The Button

Mina damer och herrar, vi har en ny genre inom electronican. Låt oss kalla den gara-

ge. Och då menar jag inte garage som i house och UK Garage. Nej, sveltig rock-'n'-roll med rent och skärt oväsen, kaos och frenetisk energi. Bara att det är elektroniskt vansinne den här gången. Men en rundgång låter inte mindre aggressiv för att den styrs ut av elektroniska apparater. Tänk Atari Teenage Riot, droppa sången och den feta produktionen. Gör lågbudget av allt och klocka in sju spår under en halvtimme.

Där har du ungefär vad göteborgarna i Pistol Disco gör. Sjukt, påfrestande och ganska kul. En skiva som verkligen vinner på sin korta längd.

DJ Ordeals samplingsorgier i lågbudget-format har ett visst släktskap till PD, men här saknas driv och energi. Det blir dispat och ointressant. Och det beror inte på längden: den här skivan pressar in nio låtar under 30 minuter!

Mats Almegård

THE PROVENANCE

"How Would You Like to Be Spat at"

Scarlet Music/Sound Pollution

Kära medlemmar i The Provenance. Jag vill inte bli bespottad alls. Vill någon det? Jag vill framförallt inte bli bespottad av överdramatiskt uppbyggd industrihårdrock som enligt er är "det mörkaste och sorgsnaste på den här sidan skärselden". Nu vill jag inte heller bespotta er, så jag fattar mig kort den här gången. Allt är redan sagt. Vänligen,

Mats Almegård

PSYCHO SONIC CINDY

"Start it Up"

Dead Frog Records

Åh gud, det rinner blod ur mina öron! Snälla gud eller någon annan form av högre makt, ta bort, ta bort – jag orkar inte lyssna på det här en sekund till. Det är nog så här det skulle låta om rockband skapades i Fame Factory. Musiken må vara okej men sångerskan låter som Lambretta-bruttan. Fy. Jag brukar aldrig slänga skivor, men det här åker fan rakt i soporna.

Annica Henriksson

RICHARD ANDERSSON'S SPACE ODYSSEY

"The Astral Episode"

Regain Records

Prioriterar du din prenumeration på MM framför föda? Består ditt sociala umgänge av butikspersonalen på Musikkbörsen? Ser du till att alltid ha ett par extra uppsättningar strängar hemma i byrålådan? Då är det här din melodi.

Byt gärna ut "Richard Andersson's" mot "Yngwie Malmsteen's" och "Space Odyssey" mot "Rising Force" och tillsätt en god dos Symphony X. Här handlar det om kraftfull, teknisk power metal som sätter instrumenten i förgrunden. Keyboardisten Richard Andersson har fått tydlig inspiration från Arjen Lucassen – på bilderna ser han ut som en riktig "arg en" – som bland annat gör psykedelisk metalopera med Ayreon och science fiction-hårdrock under namnet Star One. När Richard Anderssons kompositioner får lite struktur och andas Ayreon vaknar jag till en stund. Lyssna bara på *Lord of the Winds*, som har slående likheter med Ayreons *The Dawn of a Million Souls*. Annars sitter jag mest för-sjunken i fjärran tankar medan solognider efter solognider passerar mig obemärkt förbi.

Där Arjen Lucassen valt att bygga på fantastiska melodier och mångbottnade arrangemang har Richard Andersson valt att kräka ur sig instrumentaluppsvisningar. Och där Arjen nyttjar välkända hårdrocksansikten – till och med självaste Bruce Dickinson – som gästsångare har Richard Andersson satsat allt på sångaren Nils Patrik Johansson. Självklart kan man inte klandra honom. Det är inte alla som har råd att anlita hårdrocksvärldens elit. Men det blir bra mycket roligare då.

Christian Thunarf

CALVIN RUSSELL
"In Spite of it All"
 SPV/Playground

Som en lite mindre ilsken Steve Earle. Så kan man kanske beskriva Calvin Russell. En modern cowboy på sin Harley för att leta äventyr. Mer romantiskt än så kan det knappast bli. Soundet är tillbakalutat och ruffigt. Rösten så där raspig av vägdamm och sprit. Gillar du Earle så gillar du förmodligen detta också. Och Calvin är ju desutom en tvättakta cowboy.

Per Lundberg GB

SHINJUKU THIEF
"Sacred Fury"
 Fin de Siècle Media

Tilläggsnamnet Thief brukar betyda att Darrin Verhagen kombinerar ambient och industri i högre grad än han gör som Shinjuku Filth (industri) och Shinjuku Fluff (new age). Shinjuku Thief var också det första namn han tog och det har alltid känts som om det egentligen ligger honom varmest om hjärtat, medan exempelvis Fluff verkat lite mer på skoj. Men nu är det inte ambient i Eno-tradition som Verhagen serverar.

Det industriella inslaget är stort och ska man pricka in detta på den musikaliska färgskalan måste det bli svart. Dramatiken som Verhagen bygger är rätt välutforskad. Verhagens inspiration från film och soundtracks är välkänd. Den här gången krävs det faktiskt en film för att det ska funka. På egen hand är musiken inte tillräckligt engagerande.

Mats Almegård

SIMPLE PLAN
"Still Not Getting Any..."
 Warner

Kanadensare som sålt miljoner jorden över och har en turné tillsammans med Green Day på gång. Livet utstakat och en karriär i riktning mot stjärnorna, helt enkelt. Singeln *Shut Up* har dessutom pumpats hårt på musikanalerna. Och visst låter det som en lillebrorshybrid av Good Charlotte och Green Day på ett tillrättat humör. Men speciellt inspirerat låter det tyvärr inte...

Nordamerikansk rock hamnar oftast antingen i nu metal- eller det mer poppunkiga facket. Simple Plan hamnar som sagt självklart i det senare. Och det är inte ofta de bryter ny mark – vilket musik i och för sig inte alltid måste göra. Men små frön till förnyelse hade inte gjort ont. *Still Not Getting Any...* bjussar inte på sådant.

Niklas Simonsson

THE SKYGREEN LEOPARDS
"Life & Love in Sparrow's Meadow"
 Jagjaguwar/Border

Donovan Quinn och Glenn Donaldson är männen bakom The Skygreen Leopards och det är inte helt ologiskt att de tog sitt namn från stjärnhimlen. På *Life & Love in Sparrow's Meadow* kokar de ihop en egen kompost av gammal hederlig amerikansk folk-musik och blandar det med mystiska element från naturen. Låttitlar som *Mother the Sun Makes Me Cry* och *Belle of the Woodsman's Autumn Ball* är tydliga exempel på deras intresse för det udda. Låtarna är uppbyggda med en enkel grund i den akustiska gitarren och med olika flöjt-ljud skapar duon en egensinnig ljudbild som för-för i varje fall mitt musikaliska sinne.

Andreas Eriksson

SLOWDIVE
"Catch the Breeze"
 Sanctuary/BMG

Vem det var som skapade begreppet shoegazing är oklart men klart är att genrens främsta förespråkare hette Ride, My Bloody Valentine och Slowdive. Vi snackar tidigt nittital och det handlar om band som aldrig egentligen tappat i popularitet. De har alltid haft en stadig grupp fans, dels de som

upptäckte banden när de kom men också ständigt nya lyssnare.

Shoegazing står fortfarande högt i kurs, den saken är klar. Det är också därför skivbolag vågar kasta ur sig återutgivningar och samlingar som den här med engelska Slowdive. De står för en välkänd formel. Vemodigt svävande stämsång och så en vägg av syrafrätande gitarrer. Sammantaget blir det atmosfärisk indiepop som det är svårt att inte förälskas i.

Slowdives historia avslutades 1995 med albumet *Pygmalion*, då hördes ett Slowdive som var på väg att utvecklas till ett mer elektroniskt band. Deras storhetstid är de tidiga låtarna och när de är som bäst hamnar både lyssnaren och bandet i pop-himlen. Då pratar jag om låtar som *Spanish Air*, *Catch the Breeze* och *When the Sun Hits*. Slowdive hittade sin alldeles egna nisch någonstans mellan My Bloody Valentine och Ride. Deras distortion blir aldrig till oljud utan gitarmattorna är fyllda av klanger och det är vacker musik som uppstår. Och så alltid den förföriska melodin långt där bakom.

Skaffa en lugg om det inte är för sent, titta ner på dina skor och sätt på Slowdive. Garanterat effektfullt.

Jonas Elgemark

SOUND OF MUCUS
"Filth Pharmacy"
 FJERNYSYN, FJERNYSYN
"Fjernsyn, Fjernsyn"
 Ninth World Music

Danska bolaget Ninth World Music testar gränserna med två nya släpp. Och då menar jag verkligen att de testar gränserna för vad man klarar av. Både svenska trion Sound of Mucus och danska fyrmannaorkestern Fjernsyn, Fjernsyn spelar frijazz av det mer krävande slaget. I Sound of Mucus fall handlar det mycket om att banka plåt och annat man stöter på av en slump (?). Fjernsyn, Fjernsyn gör mer rockskolad frijazz som kan leda tankarna till Sonic Youth's mest experimentella stunder. Korta ögonblick kan båda skivorna skimra till, men det är mycket ljudskräp man ska igenom först innan man når fram dit.

Mats Almegård

STELLAN WAHLSTRÖM BAND
"The Excitable Gift"
 Belpid/Border

Det blir inte bättre av att verserna i inledande *You Need to Come* påminner om Scorpius *Winds of Change*. Det blir inte bättre av att skivomslaget är fult som stryk. Det blir inte bättre av att Stellan sjunger med ett urdåligt engelskt uttal. Ingenting blir bättre av musik ingen behöver.

Jag bryr mig inte om att det låter äkta. För det låter inte bra någonstans. Hela skivan skriker demo och erbjuder inga glädjeämnen att prata om. När jag försöker hitta någon känsla är depression det som ligger närmast till hands. Måhända att det är en personlig platta, men då räcker det om Stellan distribuerar den till släkt och vänner.

Stellan sjunger det så träffande själv: "I'm rocking on my porch/and I don't mean rock'n'roll".

Christian Thunarf

STEREOPHONICS
"Language. Sex. Violence. Other?"
 V2/BonnierAmigo

Är livet så simpelt att det kan delas in i de tre kategorierna språk, sex och våld. Eller finns det någon fjärde, icke definierad kategori? Stereophonics sångare Kelly Jones anspelar på klassificeringarna på baksidan av DVD-filmer när han reflekterar över livet.

Fånigt eller inte fånigt, bandets nya släpp innehåller faktiskt ett och annat lyssningsvärt ögonblick. Jag kan nämna att

Stereophonics tillhör den grupp av band som tidigare inte ens fått mig att höja ett ynka litet hårstrå i ögonbrynen. Så det var med viss möda jag stälsatte mig och öppnade sinnet – fritt från fördomar, givetvis – för deras femte fullängdare.

Trots att några positiva överraskningar glimtar till är jag inte imponerad. De flesta spårn segar sig fram likt 150 år gamla sköldpaddor, precis som väntat. Det intressanta är energin och den hårdare framtningen. Britpop-influenserna är i det närmaste bortblåsta och har vikit hädan för någon form av smygslamrig grungerock.

I sina ljusaste stunder bräker herr Jones till ordentligt och snattar lite både från Kurt Cobains skriksång och Layne Staleys sjunga genom näsan-teknik. Lyssna bara på Nirvana-svånget i *Girl*.

Slutprodukten är alltså inget nytt under solen. Bristen på nya idéer och framförallt bra texter är total. Produktionen är en supermodern historia där Stereophonics gräver en grop åt sig själva och faller däri. För det är aldrig roligt när musiken drunknar i sig själv bland alla syntar och effekter. Femte given känns mest som ett försök att "hänga med".

Christian Thunarf

SUNRIDE
"The End Justifies the Means"
 People Like You

Klart skaplig nedstämd emo, inte helt olik Fireside då de var som bäst. Ett av flera intressanta band på labeln I Used To Fuck People Like You In Prison Records. *Other-side*, *Colourblinded* och *Bluesong* är bara ett par exempel på höjarspår. Det enda riktigt negativa är att albumet bara är nio låtar långt. För trots begränsad variationsrikedom hade en handfull fler spår inte alls varit fel.

Hoppas bara att deras turnébuss planerat ett antal stopp i Sverige. Gissningsvis kan det bli en riktigt bra upplevelse.

Niklas Simonsson

TED LEO & THE PHARMACISTS
"Shake the Sheets"
 Lookout/Sound Pollution

Ni vet hur det känns ute när det duggregnar? De mikroskopiska regndropparna hänger i luften och klibbar fast i ansiktet trots att man försöker skydda sig med paraply. Precis så är Ted Leo för trumhinnorna. En orubblig ljudvägg utan lufthål, inga tillfällen att andas. Ingen popkänsla, bara oändliga låtar. Inga hooks, bara malande.

Ted Leo skriver gitarrrdriven punkpop. Med sig har han en basist och en trummis, The Pharmacists. Spektaklet låter som om The Clash eller The Jam skulle få storhetsvansinne och börja spela skatepunk. Som ett försök att kompensera den torra instrumenteringen nyttjar Ted Leo gärna plojarangemang med hjälp av baktakt och tempoaxlingar.

Nä, tacka vet jag Danko Jones. De har talang och vett nog att få en sån här sättning att svänga. Utan att tänka för mycket.

Christian Thunarf

THE TEENAGE IDOLS
"Something Wicked"
 Playground

Something Wicked är inspelad i en gammal biografialong i Solna några veckor före rivning. Men frågan är om inte Teenage Idols hade kunnat riva biografen med sin urtidsrock. Det hade kanske inte behövts några maskiner alls.

Basen låter som en olycka. Sångaren Halvards spattiga röst skulle kunna vara inspelad på Sankt Lars och innehåller samma desperation och galenskap som Fred Schneiders i The B-52's. De manglande trummorna får adventsljusstakarna att vibrera. *Something Wicked* är en hård,

mörk och mycket schwettig historia.

Teenage Idols är till skillnad från vissa andra rockband mycket mer än bara yta. Ingen tillrättalagd MTV-rock här inte.

Ibland kan gitariffen gå lite på tomgång, men *Something Wicked* är på det stora hela en skiva som andas dynamik och lust. Lyssna bara på fina 12:15. Skivan klockar in på dryga halvtimmen. Så uttråkad blir man inte heller.

Johan Joelsson

**THEE SILVER MT. ZION ORCHESTRA
AND TRA-LA-LA BAND**
"Horses in the Sky"
Constellation/Border

Efrim från GYBE:s sångprojekt Silver Mt. Zion går från klarhet till klarhet. Folkmusiken och det betydligt mindre bombastiska anslaget från hans soloskiva *The "Pretty Little Lightning Paw" E.P.* gör bara gott. Ändå känner man igen pretentionerna och dramatiken från modergruppen och deras tidigare skivor. Denna gång är det också betydligt mer sång än vad det någonsin varit, säkert mer än på hela bolagets katalog tillsammans. Stora sjök av allsänger varvas med teatraliska utbrott, gnissel och ekoindränkta gitarrer. I Kanada kan de de här sakerna, stora grupper och mycket ljud. Fast jag har som vanligt ganska svårt att ta till mig det ändå. Kanske har det med hela anslaget att göra. Jag tror att jag är mätt på hela Constellation (och deras skivor luktar alltid så konstigt, new age-igt på något sätt), deras postrock, dysterhet och politiska korrekthet. Men visst, bitvis är *Horses in the Sky* en ganska tilltalande historia om man nu är förtjust i folkvisor med judisk touch, allsång och stråkar till förbannelse – jag vet själv inte. Blir lite illamående, men betydligt mindre än vad jag hade trott.

Fredrik Eriksson

VENUE KIDS
"A Piece of Perfect Happiness"
Gain/SonyBMG

Med en melodlös rock starkt färgad av den amerikanska punken presenterar sig fem killar från Kungsbacka med sin debutskiva, tidigare har bandet släppt ifrån sig en EP.

Efter att ha vunnit en talangtävling och uppträtt på Rookiefestivalen i Hultsfred fångade de bolagets Gains intresse och *A Piece of Perfect Happiness* är inspelad i skivbolagets studio med Magnus Lundbäck som producent.

Musiken som Venue Kids förmedlar har alltid varit en svår stil att bedöma. En dödlig trötthet på den infekterade punkmusiken från andra sidan Atlanten gör att jag ofta förkastar det som ännu en Green Day eller Blink 182. Men det finns några fler dimensioner hos Venue Kids som trots allt gör genomlyssningarna uthärdiga. Det finns en variation och tyngd i låtarna som saknas i tidigare nämnda genrer. Och till sommaren är det nog dags för den riktiga festivalen i Hultsfred.

Andreas Eriksson

RUFUS WAINWRIGHT
"Want Two"
Geffen/Universal

När Rufus för två år sedan släppte *Want One* blev han hyllad av publik och press. Det var en djupt personlig skiva där texterna gick in på hans privatliv. När nu *Want Two* kommer så är den lite öppnare textmässigt och Rufus verkar blicka lite mer utåt omgivningen än tidigare. Musikaliskt är det också ett steg vidare mot hans kärlek för opera och klassisk musik. Trots Rufus ibland lätta anslag så är inramningen på *Want Two* ganska tung och känslan av storslagen dramatik infinner sig oftast innan en låt är slut. En del formidabla finns, som *The One You Love* som liksom många av hans låtar handlar om sexuella grubblerier, eller *The Art Teacher* där man

än en gång inser vilken fantastisk sångare han är. Det vilar något mystiskt över Rufus Wainwright och han blir alltid intressant på något sätt. Att ta sig igenom *Want Two* är mödan värt.

Jonas Elgemark

LEE ANN WOMACK
"There's More Where That Came From"
MCA Nashville/Universal

För oss svenskar är det svårt att fatta hur stora de amerikanska countryartisterna egentligen är hemmavid. Lee Ann Womack släpper sitt sjätte album sedan debuten 1997. Hur många miljoner plattor hon sålt är svårt att svara på.

Slår man upp ordet i hellylle i Svenska akademins ordlista så står det Lee Ann Womack. Tillrättalagd Nashville-country. Mjukt och snällt. Texterna handlar om hjärta, smärta och vardagens vedermödor. Perfekt för amerikanska truckers. Lee Ann Womack må som sagt vara enorm i Nordamerika, i Sverige är hon en i mängden av countrysångerskor tillsammans med Trisha Yearwood, Faith Hill och Shania Twain. På det stora hela är det här en långgrandig skiva som passar utmärkt som bakgrund till bilresan. Varken mer eller mindre.

Per Lundberg GB

BERTINE ZETLITZ
"Rollerskating"

Capitol

Bertine Zetlitz har ett par album bakom sig nu, och på något sätt lyckas hon gå från klarhet till klarhet utan att tappa det där som gör att hon känns speciell. Emellanåt har i och för sig egentligen både *Beautiful so Far* och *Sweet Injections* känts lite spretiga, men på *Rollerskating* känns det som allt faller på plats, som att allt är en enhet, som att alla visioner kommer samman. Det känns också som att det är en av nackdelarna när man lyssnar igenom de första gångerna. Allt blir för likriktat, allt låter lite för strömlinjeformat. Men fastän de där lite oväntade infallen inte är så uppenbara här, så växer plattan för varje lyssning. Till slut är det till och med så att de här ibland lite påfrestande flirtarna med 1985-soundet bara känns naturliga och nästan fräscha. Typ lite Agneta Fältskog här och lite Strawberry Switchblade där. Inte illa. Och vi har ytterligare en anledning till att låta bli att ignorera Norge i musiksammanhang.

Magnus Sjöberg